VIAŢA „MISS ROMÂNIEI"

Un nour singuratec întunecă livada, iar caişii, de tristeţe, îşi scutură câteva flori.

Amintirile... flori de cais, căzute în boarea unui vânt năbădăios... „Miss România" priveşte în gol. Ochii ei nu mai percep lucrurile din cale. In ochii ei negri, mari, frumoşi, neasemuit de frumoşi, se oglindesc fragmente, amintiri din viaţa ei.

D-ra Zizi Teodorescu la vârsta de 14 ani

Nici n'ar fi nevoie să mai vorbească. Ochii ei vorbesc, râd, plâng, se miră, se întreabă şi'n pânza amintirilor, ei trăesc intens.

. . . .

— „... în casa părintească, înconjurată de o grădină minunată am cunoscut primele bucurii şi primele dureri ale vieţii. Eram sburdalnică şi cu prietena mea Nuşa — fetiţa cu bucle blonde, ca lanurile de grâu copt — alergam toată ziua, când de lucru părinţilor, cu pansarea genunchilor sgâriaţi.

Când înfloria liliacul, crengile acoperite cu flori, îmi desmierdau fereastra. De atunci iubesc florile. Dimineaţa, săriam din pat şi alergam la fereastră să îmbrăţişez florile şi să mă îmbăt de mirosul lor.

Ce frumoase vremuri... şi-apoi Paştele... bucuria mea când primiam tradiţionalul ou de ciocolată legat cu fundă roşie... cine era mai fericită ca mine atunci? Şi vremea a trecut... am intrat în şcoală.

Intrarea mea în şcoală, a coincidat cu războiul.

Nu voiu uita niciodată, noaptea în care s'a decretat mobilizarea. Clopotele sunau, sirenele fabricilor fluerau, pe străzi, manifestaţii şi muzică, iar la noi în casă tristeţe. Poate c'a fost influenţa din jurul meu, dar de unde în deobşte, copiii cu inconştienţa vârstei lor, sunt insufleţiţi când presimt evenimente însemnate în jurul lor, eu eram tăcută şi gânditoare, prevăzând par'că vremurile ce aveau să vină. N'a trecut mult şi grozăvia războiului ni s'a arătat şi nouă. Bombardamentele aeroplanelor şi zepelinele care aruncau din înălţimea lor, groaza şi moartea printre oameni m'au impresionat profund, la vârsta ceea fragedă. Ţin minte cum într'o seară, tata veni pe uşă, repede, palid şi tremurând. Căzuse lângă el o bombă, şi văzuse cum într'o secundă a curmat viaţa a şase oameni, transformând trupurile lor în bucăţi informe de carne, pe care puterea exploziei le împrăştiase ca pe nişte focuri de artificii.

Şi după un timp, clopotele şi sirenele, care cu puţin înainte vestiau intrarea României în războiu, anunţau acum intrarea cotropitorilor în Bucureşti. M'am dus şi eu cu mama, în capătul căii Victoriei, să vedem pe vestitul Mackensen. Intr'o maşină cu ofiţeri, manechine de ceară par'că unul mai bătrân şi mai burzuluit, se uita fix înainte. Mi s'a spus că el era.

Au urmat zile de restrişte, zile de suferinţă. Pe lângă lipsurile de tot felul pe care le înduram, trăiam mereu sub ameninţarea morţii. Totuş, în acest timp urmam la şcoală.

Cu câteva săptămâni înainte de încheerea păcii, am încercat cea mai groaznică durere din viaţa mea. A murit tata. El, care doria din suflet să vadă pacea, n'a putut să-şi vadă visul cu ochii.

Venind într'o zi dela şcoală, l-am găsit pe tata întins, galben, şi fără suflare. Murise subit. Eu nu mi-am dat seama de acest lucru şi-am crezut că leşinase, că i s'a făcut rău. Am luat repede un pahar cu apă şi l-am stropit peste faţă. Mama a venit repede plângând şi m'a luat la o parte. Atunci mi-am dat seama de lovitura ce-am primit-o cu toţii. Din fetiţa sburdalnică de altă dată devenisem tristă şi nimic nu mă mai înveselia. Chiar şi prietena mea Nuşa, era tristă. Uitasem jocurile, şi jalea ne copleşia.

Puţin timp după aceea, când am intrat în clasa patra, clopotele păcii cântau isbânda.

Lumea ca trezită dintr'un somn adânc, revenia la viaţă. Existenţa mea, a fost, în tot timpul acesta, împletită cu grija şcoalei. La sfârşitul anului, am jucat în piesa „Soc. Puşculiţa" de Constanţa Hodoş. Era prima mea bucurie, de la moartea tatălui meu. Timpul, care atenuiaza toate suferinţele, a aşternut vălul uitărei şi peste suferinţa mea.

In 1920, m'am înscris în externatul „Regina Maria". Aci, sub un regim sever şi serios, temperamentul meu a trebuit să sufere oarecari modificări. Suferiam din pricina firei mele puţin cam recalcitrante. Aveam colege foarte simpatice, cu toate acestea n'am reuşit să leg nici o prietenie. Imi plăceau mult ştiinţele naturale. Aveam o adevărată pasiune pentru ele. De fapt e greşit exprimat „aveam" căci am şi astăzi aceiaş pasiune. Eram în stare să cutreier zile întregi, câmpul, ca să-mi completez — pe cât cu putinţă — insectarul şi erbarul meu, cari se bucurau de o oarecare faimă în şcoală.

In general învăţam binişor, în primele trei clase am obţinut premiul întâi. In clasa patra şi'n celelalte am luptat zadarnic, abia într'a şaptea am isbutit să-l iau iar. Eram o fire curioasă, de foarte multe ori, pe lângă un zece se găsia un trei şi de aceea profesoarele mele spuneau că sunt leneşă, fiindcă nu dau atât cât aş putea da. Intr'adevăr sistemul meu era ca la începutul anului să învăţ potrivit, iar asaltul să-l dau la sfârşit. Intre colegele mele aveam faima de a fi foarte dibace în copiat. Şi asta nu pentru că aş fi copiat bine, ci pentru că n'am fost prinsă niciodată, în timpul liceului. Totuş, n'am uzat de multe ori de acest subterfugiu. Lucru ce surprindea pe colegele mele, era calmul cu care mă prezentam la examene. Calm pe care l-am avut şi la bacalaureat şi pe care-l păstrez şi azi.

In faţa juriului, la concursul de frumuseţe

Am intrat în facultate. Cât am aşteptat acest eveniment! Când am păşit întâia oară pragul universităţii, m'am întâlnit cu câteva din fostele mele colege din liceu, pe care le pierdusem un timp şi aici le-am regăsit.

In liceu mi-au plăcut mult ştiinţele, în facultate aveam posibilitatea să le studiez cu de-amănuntul.

Orele mele libere le petrec între muzică şi cetit. Nu cânt din nici un instrument, şi regret mult acest lucru, căci ador muzica.

Bucuria zăpezei: d-ra Zizi Teodorescu şi câteva concurente la Sinaia

In afară de cărţile serioase iubesc revistele şi astfel se explică faptul că fiind cetitoare fidelă a frumoasei reviste „Realitatea Ilustrată", şi urmând îndemnurile a lor mei, m'am prezentat la concursul de frumuseţe. Şansa a vrut să n'am o desamăgire.

Sunt mulţumită, chiar fericită. Ce voi face ? Nu ştiu, prefer să las lucrurile să-şi urmeze drumul lor, decât să am apoi deziluzii".

***

In liniştea înserării, glasul „Miss României" răsuna melodios. Nu cântă din nici un instrument, nici nu e nevoe. Glasul ei e de-o muzicalitate desăvârşită.

Domnişoara Teodorescu rămâne gânditoare, pare obosită şi tristă.

— „Eşti tristă, Miss?"

— „Nu. Sunt copleşită de noutatea situaţiei mele, de bucurie".

O victimă a morfinei, Maria Orska

MARIA ORSKA, cea mai cunoscută artistă a Germaniei, ar fi o mină de aur pentru impresarii săi, cari n'ar avea decât să afişeze numele marei stele, spre a vinde locurile cu îndoit preţ.

A lucra însă cu ea, nu e deloc uşor; direcţia are mereu în faţa perspectiva, de a fi nevoită, să înapoeze publicului banii.

Dacă artista vine la timp, trebue să păzească ieşirile, ca nu cumva să dispară, în mijlocul reprezentaţiei.

Fiecare moment al spectacolului, e un coşmar de încordare, nu numai pentru direcţie, dar şi pentru parteneri, cari ştiu că în orice moment, artista îşi poate uita replica, spunând: *„Nu ştiu cine eşti şi ce spui. Du-mă acasă”.*

Ei nu fac însă acest lucru, nici nu lasă măcar cortina. Se spune că intercalează o scenă destinată să disimuleze pe cât se poate, această neplăcută întâmplare, care se repetă. Iată cum se face:

La început, în primul act, intră un personagiu, purtând o trusă şi explică altuia, că e doctorul, venit să trateze pe d-ra... numele pe care-l poartă în piesă Maria Orska.

Omul cu trusa e un medic veritabil.

Până la ultimul act, stă la pândă între culise. Dacă artista n'are nici o criză publicul nu-l mai vede până la sfârşit.

Când însă steaua are unul din acele atacuri, medicul intervine şi-i face injecţia, în plină scenă.

Mare parte din spectatori, ştiu că artista e morfinomană şi înţeleg rostul acestei scene; ceilalţi cred că face parte din piesă.

Orska are crize, mai acute.

Odată, la Berlin, într'o scenă finală, unde în momentul când trebuia să se sinucidă, intră o fată, aducându-i nişte veşti, care o fac să renunţe la gestul fatal, artista începu să mormăe furioasă, în ruseşte, ameninţând fata cu pumnalul; lucru care surprinse publicul peste măsură, căci n'avea nici o legătură cu piesa.

Se pare că fata din piesă, era camerista d-nei Orska.

Fără îndoială, se întâmplă ca o stea să nu-şi poată suferi camerista şi chiar să fie tentată, s'o lovească, dar majoritatea actorilor şi actriţelor, se stăpânesc.

Maria Orska, s'a supus unui examen psihic, spre a descoperi cauza atacurilor nervoase, de care suferă şi a pasiunei sale pentru morfină.

Un medic a sfătuit-o să-şi satisfacă toate dorinţele, comprimarea lor fiind cât se poate de dăunătoare nervilor ei. Fără îndoială, acesta n'a înţeles să meargă atât de departe, încât să se repeadă cu cuţitul la persoanele care-i displac.

Intâmplarea cu pumnalul, a fost precedată de o serie de atentate mai mici, care au băgat pe impresarii săi, în numeroase încurcături.

Maria Orska se îmbracă foarte excentric şi când apare în restaurante, atrage forţat privirile. Totul merge bine, cât timp ochii reflectă admiraţie. Unii o privesc câte odată ironic, ceeace o supără nespus şi atunci farfuria cu supă, salată sau îngheţată, sboară în capul lor.

Aceste isprăvi, fără îndoială, binefăcătoare nervilor artistei, constituesc o nenorocire pentru impresarii săi, cari suportă procese, plătesc cauţiuni şi iscălesc cecuri importante.

Când vine într'un hotel, toată lumea e prevenită să nu-i refuze nimic. Dar asta nu asigură totdeauna linişte.

Pe când se afla la Paris, ordonă să i se ia din cameră, un candelabru ce nu-i plăcea.

Cum personalul nu se prea grăbi să-l scoată, se apucă să-l demonteze singură, aruncându-l în stradă. Asta îi făcu atâta plăcere, încât se apucă să spargă tot ce mai putea fi spart în cameră.

Urmarea a fost că hotelierul şi-a trecut vizitatoarea, care în urmă se făcuse blândă ca o pisicuţă, în alt apartament şi telefonă impresarului său, care închise incidentul cu suma de 1500 dolari.

Isprăvi de acest fel, — deşi scot impresarilor păr alb, şi-i ţin într'o neîntreruptă încordare, nu sunt în nici un caz, cele mai teribile.

Atât timp, cât ştiu unde se află pot aranja lucrurile, cu un carnet de cecuri. Când însă excentrica femeie, dispare fără urmă lăsând un spectacol vândut cu săptămâni înainte, necazurile lor ating culmea.

Intr'o zi ducându-se la repetiţia unei noui piese, într'un teatru din Berlin, spuse şofeurului să oprească şi intrând într'un hotel, spre a telefona, îl traversă, ieşind în strada ce ducea la gară, unde luă un taxi. In timp ce toţi o căutau nebuni la Berlin, ea plecă fără nici un bagaj la Viena. De aci luă trenul de Nürenberg şi de acolo porni cu un aeroplan la Colonia.

Tocmai când pilotul era pe punctul să aterizeze la Colonia, se uită înapoi şi spre marea lui uimire văzu pe frumoasa pasageră, căzută grămadă pe jos, în nesimţire. La ospiciul din Lindenburg îşi reveni şi ceru să fie dusă la sanatoriul din apropiere, al d-rului Kahles, la Delbrück, care o mai tratase de morfinomanie.

După cinci zile, simţindu-se mai bine, se decise să plece.

Incercând s'o reţină până ce rudele sau impresarul ei, ar fi putut-o lua, doctorul refuză să-i primească cecul. Ea ieşi totuş, spunând că-şi va amaneta preţioasele inele. **Nu se ştie în ce mod, şi-a procurat bani, fără să amaneteze nimic şi obţinu cu sila morfină dela doui doctori.**

Metoda ei nu dă niciodată greş: — „Foarte bine, — spune ea, când medicul refuză, — o voiu sfârşi atunci cu totul, chiar în acest cabinet.

Fiind una din cele mai mari tragediane ale lumei, ameninţarea aceasta e făcută cu atâta dramatism încât doctorul îngrozit se grăbeşte să-i dea stupefiantul.

Timp de opt zile, nu se ştiu nimic de ea.

Apoi, tocmai când situaţia părea mai grea, rudele sale din Viena, primiră ştirea dela spitalul din Wuerzburg, secţia boli nervoase, că se afla acolo, de o săptămână în tratament. Se pare că fusese găsită fără cunoştinţă, în gara Aschaffenburg din Wuerzburg. Marea artistă era foarte prost îmbrăcată şi nimeni n'o recunoscuse. Amploiatul gării trimise după medicul spitalului unde fu dusă cu ambulanţa. Două zile zăcu într'o letargie adâncă, timp în care lumea întreagă se întreba ce devenise.

Insfârşit i se permise să plece, însoţită de o rudă de a sa.

Reîntorcându-se la Viena fu primită cu urale, de admiratorii şi admiratoarele sale.

Părea neobicinuit de frumoasă şi urmele crizei prin care trecuse, dispăruseră. Nimănui nu-i venia să creadă, că ea era femeia despre care se povestiseră atâtea lucruri triste. Tenul său avea o coloraţie minunată, iar ochii — care, dupe cum spunea un ziar german, nu mai pot fi uitaţi odată ce i-ai văzut, — străluciau ca niciodată.

Dupe însănătoşire, Orska a scris un unic memoriu, asupra dispariţiei sale, în care spune:

„Sunt foarte mâhnită că boala mea a provocat atâta rumoare. Nu neg că sunt morfinomană.

„Unii vorbesc de asta ca de o crimă. In realitate, e o pasiune profund fiziologică. Am încercat să înfrâng această patimă dar am fost forţată să mă reintorc la ea. Fiecare morfinoman, mă va înţelege.

Suferiam îngrozitor de insomnie — consecinţa unei cure făcute la Viena.

Am încercat s'o înfrâng, prin marşuri îndelungate. Dar n'am putut. In timp ce mă luptam cu demonul insomniei, am plecat în toiul nopţii la Wuerzburg unde am avut teribila criză. Sper totuş că în cele din urmă, voiu reuşi să înfrâng patima morfinei.

Liliana M. Andreescu, frumuseţea gingaşă şi fină care a întrunit nenumărate elogii la concursul de la Sinaia, a semnat următorul autograf:

Sunt convinsă că admirabilii ciorapi şi elegantele costume Monica fac graţia şi farmecul unei siluete.

Liliana M. Andreescu
Miss Capitala 1930.

Cronica cinematografică

„Eroina“, şi altele

Ultimele vremuri au marcat o mare secetă de filme demne de citat. Se poate spune că Singura bucată bună a fost *„She goes to war“* — adică, în româneşte, literal: „A plecat şi dânsa la răsboiu“, ceeace redă perfect toată ideea filmului, şi-i şi mult mai simplu pe deasupra. In loc de asta, am avut: „Eroina“. De ce eroina? Când oare se vor convinge antreprenorii de cinematograf, că titlurile, subtitlurile, însfârşit textul unui film mut, este un lucru de o capitală importanţă artistică?

Noi nu cunoaştem prea multe filme de răsboiu din producţia californiană. In realitate, Hollywood le fabrică în serii. Răsboiul 1914—1918 este una din cele patru teme tip, ale cinematografiei americane. (Celelalte trei sunt : filmele cu uniforme rusoide, petrecute într'un regat balcanic de fantezie, vin apoi filmele cu emigranţi ruşi, toţi prinţi şi arhiduci; însfârşit filmele cu saltimbaci, cu mediul de music-hall, culise, girls-e, amoruri de artişti, regisori brutali şi afemeiaţi, etc., etc...).

Filmele de răsboiu, sunt unul din cele patru isvoare de subiecte americane. Este probabil că, cele mai multe — pentrucă's prea multe — sunt proaste. Dar există şi câteva excelente. Astfel sunt „Parada cea mare“, şi, în ultimul timp, „Eroina“.

Americanii au tot ce le trebue, pentru a juca bine filmele de răsboiu 1914—18.

Mai întâi, pentru că l-au făcut.

Al doilea, pentru că l-au făcut foarte puţin. Atât cât trebue, pentru ca retina să le fie foarte impresionată, nu prea mult, pentru că impresionabilitatea să se fi tocit, Americanii nu ştiu, ca Francezii sau cu Germanii, ce a fost răsboiul. Or, pentru a descrie artisticeşte ceva, este oarecum nevoie de un fel de *minimum de incompetenţă*. Ceeace cunoaştem *prea bine*, ne este silă să mai descriem, căci a descrie artisticeşte, înseamnă a alege şi a elimina. Când cunoaştem prea complet un lucru, nu ne îndurăm să sacrificăm nici un detaliu.

Apoi, ca să faci artă, trebue să-ţi iubeşti subiectul. Or, amorul cere mister. Iar ca să existe mister, trebue acel minimum de necunoaştere a subiectului. Şi este tocmai cazul americanilor, în materie de războiu.

Şi apoi răsboiul e mişcare, este tragism, eminamente exprimat, prin atitudini mute, prin situaţii elocuente, prin ele însile, fără cuvinte.

Insfârşit, tragismul răsboiului, este de un omenesc simplu, elementar, primar; nu are cine ştie ce complicaţii subtile. Ceeace iarăş îi face pe americani să poată excela în asemenea subiecte.

„She goes to war“. A plecat la

ELEANOR BOARDMAN
Interpreta principală a „Eroinei“

răsboiu ca atâtea fete, ca să se afle în treabă. Din prima zi, se descurajează. Dar tot cam din prima zi, o mică întâmplare, foarte banală, foarte curentă (am şi uitat care) îi relevează toată drama răsboiului, tot absurdul şi grandiosul omenesc al răsboiului. Şi atunci îşi cam schimbă felul de a judeca. Căci cum îşi pot femeile exprima mai bine convingerea că şi-au schimbat „concepţia despre viaţă“ decît iubind un alt bărbat decât cel de până atunci? In deosebi: eroina începe a iubi pe ofiţer şi abandonează pe soldatul dela aprovizionare, — după ce ea însăş, ia parte clandestin la un atac în tranşee (toţi anglosaxonii sunt obsedaţi de ereditatea Ioanei d'Arc).

După cum vedeţi, — nici-un subiect. Dar jucat! Fiecare mişcare e descompusă în douăzeci de alte mişcări, una mai evocatoare decât alta. Sunt câteva scene (odată cu Ea, altădată cu un soldat) în care ni se arată duelul între păduchi şi omul care se scarpină — scene care sunt o minune. Apoi o altă scenă în care un soldat moare făcând cu ochiul, şiret şi amuzat; adevărată bucată de antologie cinematografică. Şi este o idee extrem de fină. Sensul e acesta: în războiu, omul trăeşte într'o aşa de mare intimitate şi familiaritate cu moartea, încât când ea vine, el îşi permite să fie, până în absolut ultimul moment, ocupat cu cine ştie ce treabă cotidiană. In speţă, soldatul era încântat, că micul său camarad (pe care îl credea băiat, dar care era Ea) l-a păcălit pe neamţ, (l-a păcălit, aceasta înseamnă bineînţeles aci, că l-a trimis pe lumea cealaltă). Soldatul surâde mânzeşte, în timp ce moartea îşi face treaba. Şi astfel capul lui cade într'o expresie de zâmbet, moarte şi oboseală combinate, expresie care e redată cu atâta măestrie, încât face să mergem să revedem tot filmul, anume pentru această scenă de câteva clipe.

Şi nu este un singur actor care să joace prost. Ce zic? Care să nu joace desăvârşit. Iată de pildă o serie de fete, foste servitoare din New-York, venite tocmai în Franţa, sub imboldul acelei exaltări, care ridică atât de des pieptul acelor fete din popor, ştiţi, fetele acelea şui şi desfasonate, nici urâte, nici frumoase, slabe, disgraţioase şi brave. Imaginea lor şi acum mi-a rămas în minte; le văd „făcând pe mama“ pe lângă un muribund care, în delir, vrea să vină maică-sa imediat din America. Sau cântând slab, prost şi fără talent, cântece din ţară, care chiar pe noi, care suntem din altă ţară, ne mişcă. Toată această vastă circulaţie de umanitate măruntă, filmul american *„She goes to war“*, o realizează într'un chip inimitabil.

Cred chiar că acest film, e mai bun decât „La grande parade“. Ceeace nu-i puţin lucru.

* * *

Celelalte filme recente: „Trei aventuri de amor“ (Clara Bow), „Kira Kiralina“, etc., — nu merită să vorbim de ele.

„Cântăreţul de Jazz“ nu e însă un film prost. Dar nu mai avem loc pentru a vorbi de el. O vom face în No. viitor.

D. I. SUCHIANU

Poşta cinefililor

Un cetitor cinefil. — Găsiţi informaţiuni complete, în Almanahul „Realitatea Ilustrată“ pe anul 1930.

„Nicolanco“. — 1. Regisorul Jean Mihail, va turna anul acesta la Paris, un film sonor, cu versiune română şi franceză; 2. „Venia o moară pe Siret“, a rulat şi în străinătate; 3. Afară de acest film, nu s'a realizat nici un film românesc în 1929; 4. Adresele, le găsiţi în Almanahul „Realitatea Ilustrată“ pe 1930.

Jean Bărbulescu „Piteşti“. — Adresa lui Bob Curwood: c/o The Standard Casting Directory Inc. 614 Taft Building Hollywood Cal. U. S. A.

Enida Nomolos. — Găsiţi informaţiuni complete, în Almanahul „Realitatea Ilustrată“ pe 1930.

Nerone. — Idem.

Ionel. — Lui Werner Fuetterer, îi puteţi scrie în limba germană.

Marian Constantinescu Piteşti. — D. Jean Mihail, vă sfătueşte să renunţaţi la proectul d-voastră.

Gavril Olteanu. — Renunţaţi, vă rog spre binele d-voastră şi la cariera de actor cinematografic şi la sborul în lună (!).

Gröger R. Frantz. — Adresa unei case de filme : Universum Film A. G. Berlin S W 68 Kochstrasse 6—8.

„Studentul din Praga“. — Foarte simplu. Când apare într'unul din roluri, nu joacă în cellalt. Scenele se iau separat. Iar când se întâlnesc, scena este trucată. Răspunsul la cealaltă întrebare, îl găsiţi în Almanahul „Realitatea Ilustrată“ pe 1930.

Isabela. — Puteţi să-i scrieţi în franceză. Adresa, în Almanahul „Realitatea Ilustrată“ pe 1930.

Ab. 2856—30. — Pentru a putea intra la conservatorul de artă dramatică, trebue să aveţi vârsta de 18 ani, cel puţin 4 clase de liceu, şi să treceţi un examen de admitere, ce se ţine în luna Septembrie.

„Un boboc de roză“. — Incercaţi să scrieţi d-lui Jean Mihail, pe adresa revistei noastre.

Faust V. Arad. — Iată adresele : 1. Metro-Goldwyn-Mayer Studios Culver-City Cal. U. S. A.; 2. Paramont-Studios Hollywood Cal. U. S. A.; 3. United Artists Studios Hollywood Cal. U. S. A.; 4. Universum-Film A. G. Berlin SW 68 Kochstrasse 6—8; 5. Britisch International Pictures 137, Wardour St. Londres W. 1; 6. Sascha-Film-Industrie Siebensterngasse 31 Wien VII.

Hortenzia Mutzu. — 1. Soremar-Film, Clipa-Film; 2. Vârsta lui Ramon Novarro, în Almanahul „Realitatea Ilustrată“ pe 1930.

IGOL

O legendă

Şi istoriseşte cu vorbă însufleţită, în însemnările lui, protosinghelul Doroftei Bertescu, călugăr cu frica lui Dumnezeu, în anul binecuvântat una mie opt sute două zeci şi şase.

Şi spune acolo, că de mult, în pădurile neumblate ale Bucegilor, unde cocheteazā azi brazii cu vilele, erau numai pustietate şi sălbătăcie.

Şi numai căprioare subţiri, cerbi ageri şi fiare crude se întreceau în frumuseţe şi putere, în desişul tăcut al codrului.

Şi au venit sihaştri, bătrâni ca Dumnezeu şi înţelepţi ca dânsul şi au făcut colibe în zăpadă şi de brad şi de azur...

Şi la poalele muntelui Furnica, în inima pădurilor, au ridicat o bisericuţă de lemn şi au trăit ca pustnicii.

Iar într'o noapte bătrânul preot s'a coborît pe culmea dealului, pe o cărare strâmtă — pe locul unde s'a aşezat după aceea Sinaia.

Şi mergând prin luminişul plin de rugi şi de copaci căzuţi, a fost cuprins de un somn dumnezeesc şi a avut un vis minunat.

A văzut o lumină mare şi două şiruri de fecioare, îmbrăcate în alb, mai minunate ca zânele şi mai frumoase ca închipuirea, cu braţele pline de flori, zămislind un imn de tinereţe.

O zare suflă argintiu; şi priveliştea se stinse.

Prin păduri, tăcerea îşi deschise ochii umezi de rouă, scuturând o melodie suavă de pasăre.

Iar mitropolitul înţelept, depe lângă scaunul domnesc, află de visul sihastrului şi-l tălmăci.

Şi spuse prelatul că vedenia se va întâmpla aevea, dupăce se vor scurge sute de ani şi atunci zânele toate, din cuprinsul munţilor şi din întinsul câmpurilor se vor strânge în acelaş loc, să arate că sunt mai albe ca zăpada de pe piscuri, mai svelte decât căprioarele din păduri, mai limpezi ca pâraele, mai minunate decât brazii şi decât cerul.....

Şi anii au trecut. Şi au venit boeri darnici şi au spintecat sălbătăcia, şi au ridicat mânăstiri şi aşezări. Şi acolo unde era pustiu şi sângerau fiarele s'au aşezat oamenii şi au iscodit alte frumuseţi, de care se ascunde sfioasă, chiar firea.

Şi voevozi chibzuiţi şi domniţe măeastre au făcut palate şi au aşternut zugrăveli, de care se încântă depărtările.

Şi anii s'au dus la hodină, unul după altul, şi visul sihastrului bătrân, care a văzut întrecerea zânelor, n'a rămas o legendă şi s'a împlinit aevea, acolo în munţi, în acelaş luminiş, în anul binecuvântat una mie nouă sute trei zeci, la 15 şi 16 ale lunei lui Faur.

H. SOREANU

Preocupările Miss României

— „Allo! Allo! D-ra Teodorescu?

— „Nu! „Miss" e la facultate".

...„Miss" la facultate... Fata care e regina frumuseţii româneşti, nu se lasă ameţită de acest titlu şi-şi continuă activitatea ei studioasă.

. . . .

Un coridor, în care se simt toate nuanţele de materii chimice şi unde predomină mai ales clorul şi amoniacul.

Fotograful, inaugurează o serie de strănuturi printr'unul mai sonor decât o uşă trântită cu putere şi spre norocul nostru, uşa care până atunci rămăsese închisă cu toate „bătăile" noastre, se deschide acum.

Un domn în halat alb, ne întâmpină:

leargă printre ei să-i aranjeze. Nimeni n'o mai cheamă altfel, decât „Miss". Toţi o cheamă, toţi vor s'o vadă. Colegele mai tinere din anul intâiu, stau ciorchine la geamuri şi strigă rugător. „Miss! Miss" vino să te vedem şi noi".

Toţi sunt veseli. Vorbesc, râd; e ca o recreaţie la un liceu. In aşteptarea profesorului băeţii joacă „bâza". Fetele s'au refugiat din cauza frigului în coridor şi privesc de acolo. După fiecare lovitură, un bâzâit enorm răsună acompaniat de râsul cristalin al fetelor. Fetele se hotărăsc în sfârşit să vie în curte. Toţi se aşează pe băncile aduse de servitori. Grupul e format, o piramidă vie, care se clatină vorbeşte şi râde.

D-ra Zizi Teodorescu (Miss România) în mijlocul colegilor săi

— „Ce doresc domnii?

— Să vorbim cu domnişoara Teodorescu.

— „Cu Miss"?

— „Da".

Aşteptăm iarăş. Fotograful se luptă să-şi calmeze nasul. Deodată „Miss" apare în halat alb, zâmbitoare şi frumoasă; mai frumoasă ca oricând.

— „Miss, iartă-mă că te deranjez, nu s'ar putea însă să vă fotografiem împreună cu colegii şi profesorii dvs.?"

— „Cred că da. De altfel asta mi-au cerut-o şi profesorii. Să văd însă dacă se poate acum". şi Miss dispăru.

Fotograful se dă bătut, şi fuge în curte ca să ia puţin aer. Miss vine fugind.

— „Am obţinut. Ne fotografiem acum".

Şi bucuria o face şi mai frumoasă. O buclă neagră cu reflexe ruginii îi cade pe frunte.

— „Să mergem în curte, e imposibil să fotografiaţi aci, fiindcă n'aveţi loc şi apoi e şi fum dela experienţe".

Eşim în curte. Din altă uşe încep să vie studenţi, studente, o ninsoare de halate albe. „Miss" aleargă ...

„Miss" vine fugind.

— „Ssssst! vine d. Longinescu". Minune. Larma a încetat ca prin farmec. De uimire, un copilaş din curte a uitat un deget în nas.

La braţ cu asistentul său, care-l conduce, bătrânul profesor păşeşte încet. Pe figura-i blândă rătăceşte un zâmbet. Pare fericit. In mijlocul piramidei ia loc profesorul şi „Miss". Vântul se joacă prin părul fetelor, aruncându-le cârlionţi pe frunte.

— „Vă rog nu mişcaţi un moment". Profesorul intervine:

— „Fotografiezi acum?"

— „Nu. Pun la punct aparatul".

— „Te rog să-mi spui când fotografiezi, căci nu văd.

Ochii studenţilor şi studentelor se îndreaptă spre profesorul lor şi în ei se ceteşte simpatia pe care o au pentru maestru.

Bătrânul profesor caută mâinile lui „Miss". Vrea să se fotografieze astfel ca eleva lui silitoare, cu fata care a revărsat ceva din faima ei şi asupra facultăţii.

— „Vă rog nu mişcaţi acum". Piramida e în sfârşit fixă. Tăcerea e completă.

„Gata... Merci".

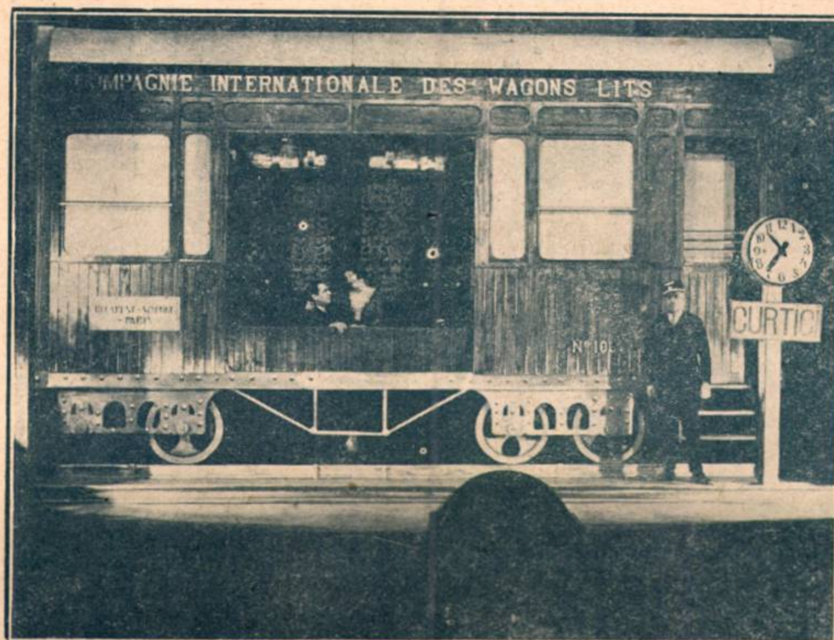
Pe scenele noastre

„LOCŢIITORUL"

de d. C. Martin

Autorul

Decor din actul II.

D. I. Morţun

— „Trecând prin viaţă, nu ducem decât o viaţă de locţiitori...

Acesta este adevărul, ce se desprinde din piesa d-lui C. Martin, piesă care a obţinut un răsunător succes pe scena Studioului.

Tipul locţiitorului, om bun şi cumsecade, dar timid, exasperant de timid, este admirabil conturat de autor. Cadrul în care este plasată acţiunea, împreună în chip perfect, satira cu comedia sentimentală.

In primul act, autorul satirizează atmosfera serviciilor noastre publice, unde nu se lucrează nimic, unde toată lumea bârfeşte şi flecăreşte. Tipurile acestui act, începând cu directorul ministerului, funcţionarii ingraţi, dactilografa, amantă a ministrului, au fost admirabil trasate.

Actul al doilea, apare ca o tranziţie între comedia satirică şi comedia sentimentală.

Locţiitorul, omul care toată viaţa nu a făcut altceva decât să înlocuiască pe alţii, a fost şi în căsătorie un locţiitor. Se desparte de soţia sa, surprinsă în braţele amantului, cu cea mai senină dintre resemnări...

Imbinarea comediei satirice, cu cea sentimentală — lucru foarte rar utilizat în literatura dramatică originală — constitue cheia succesului acestui spectacol. Publicul se amuză, râde timp de două acte, spre a se înduioşa apoi, de tragicomica situaţie, a vecinicului locţiitor.

Este adevărat că la succesul acestui spectacol, a contribuit în mare măsură regia d-lui Bumbeşti şi măiastra interpretare a d-lui Morţun.

L'am văzut între două acte. Tată şi fiică, jucau în acea seară împreună.

— „Astăzi seara am o dublă emoţie — mi-a spus d. Morţun. Imi face impresia că trăesc cu adevărat rolul de locţiitor... Ce caut eu astăzi seară pe scenă? Aş fi vrut să fiu jos în sală, într'un scaun retras, să pot urmări părinteşte, debutul fiicei mele. Pe scenă mă simţiam stânjenit, scăzut. Rolul vieţii, trăia mai puternic decât cel din piesă.

— „Ce credeţi despre rol?

— „Il joc cu mult drag. Pătrund toate cutele sufleteşti ale acestui sărman locţiitor, şi-i împrumut ceva din modestia şi timiditatea sufletului meu.

* * *

Domnul Anastasiad, prins într'un frac impecabil — e doar ministru — mi-a spus:

— „Am primit cu mult drag acest rol, care mi-a prilejuit un frumos succes.

— „Preferi rolurile acestea, sau pe acelea gen Pirandello?

— „Prefer Pirandello... Dar să-ţi spun sincer, îmi place să le joc pe acestea pentru cucoane... Să-ţi spun ceva amuzant. Tot judecând şi tot declarându-i dragoste lui Lulu Cruceanu, ne-am îndrăgostit reciproc. Culmea e că eu sunt însurat şi dânsa e măritată. M'am gândit la un schimb ce s'ar putea face între nevasta mea şi soţul ei... Dar ştii asta e glumă... Dealtfel, acum joc cu d-ra Morţun".

— „Te pomeneşti, că te amorezi şi de ea...

— „Dacă joc de 15 ori cu dânsa, precis că da...

* * *

Domnişoara Morţun. Emoţia a pornit din suflet, pentru a se exterioriza în toată atitudinea. E prima oară când apare pe scena Naţionalului.

— „Sunteţi emoţionată dudue?

— „E doar debutul. Şi publicul, acest tiran atât de simpatic... Imi dau toată silinţa să-i plac. Voi reuşi oare?. Joc cu atâta dragoste, cu atâta pasiune... Aş vrea să joc mereu, mereu. Mi-e atât de dragă scena.

Sufletul actorului tânăr, se manifesta puternic în această mărturisire.

Spectacolul continuă. Publicul se amuză enorm.

Replicile de efect, ca şi sfârşiturile de act, sunt subliniate de aplauze furtunoase.

Fără îndoială, un succes de lungă durată. I. GOLEA

MEDICINA, PE VREMURI...

ÎNTR'O conferință rostită la Ateneu cu patruzeci de ani în urmă, răposatul Ionnescu-Gion constata repulsia strămoșilor noștri romani pentru medicină, repulsie pe care a împărtășit-o și poporul nostru dealungul veacurilor, și a cărei obârșie, întrucât ne privește, se datorează rolului de călău pe care, sub împărații Bizanțului, slujitorii medicinei îl jucau. Când biruiau pe Românii din Pind sau dela Dunăre, împărații Bizanțului dădeau medicilor ordinul să-i tae în bucăți și să-i învieze apoi.

La Roma spaima de doctori se datora faptului că ei procedau pe cale chirurgicală, fără preocupări de atenuare a durerilor.

Profesiunea nu le inspira, dealtminteri, stimă întrucât în mândria lor Romanii socoteau că nu e demn ca ei să fie bolnavi.

Din interesanta incursiune pe care Ionnescu-Gion a făcut-o în trecutul țărilor românești vom desprinde unele amănunte din cari va reeși că, totuși, dacă poporul român era înclinat să creadă mai mult în ierburi sau vrăji, conducătorii cari s'au urcat pe tron dealungul veacurilor recunoșteau superioritatea medicinei științifice.

ȘTEFAN CEL MARE ȘI MEDICII

Ștefan cel Mare, de exemplu, a recurs la ajutorul medicilor atunci când, în urma asediului Chiliei, la 1462, căpătase o rană adâncă la încheietura piciorului. Se făcuse o fistulă pe care la început Domnitorul încercă să o tămăduiască cu ajutorul icoanei făcătoare de minuni a Sfântului Gheorghe, pe care o purta totdeauna. Cum însă rana nu se vindecă, și cum sănătatea marelui Domn fu sdruncinată, el rugă pa 1475 Senatul Veneției să-i trimită un medic.

Documentele ne arată că pe la 1502 se afla în curtea lui Ștefan un alt doctor, Matei Muriano, care, văzând că rana Domnului se agravează, îl sfătui să trimită la Veneția un sol ca să cumpere doctorii. Solul, anume Dumitru Purcediu, plecă dar până când el să se înapoieze la Suceava Muriano muri. Domnitorul se adresă iarăși Senatului Venețian, rugându-l să-i trimită alt doctor, și obligându-se să-l plătească pe doctor cu suma de cinci sute de galbeni pe an. A fost trimis doctorul Gerolamo da Cesena care, sosind la Suceava și văzând că starea Domnitorului este extrem de gravă, nu cuteză să-și ia singur răspunderea astfel că ceru ceeace astăzi s'ar spune un *consult medical*. Fură atunci chemați doctorul Leonardo Massarin din Buda și un doctor evreu dela curtea Hanului tătăresc. Toți trei examinară rana și se hotărîră s'o ardă. Operația avu loc la sfârșitul lunei Iunie 1504: ea reuși dar peste câteva zile, Domnitorul muri.

DELA BOGDAN VODĂ INCOACE...

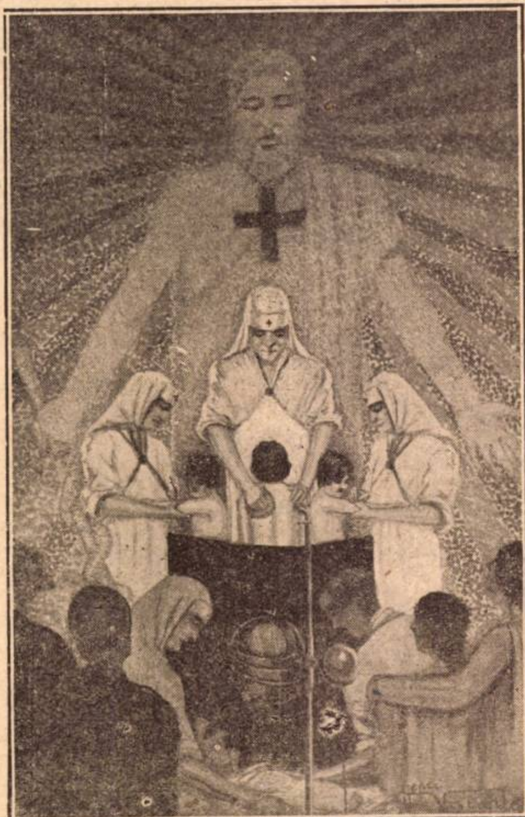
Curtea rămase iar fără doctor, astfel că atunci când Bogdan-Vodă trimise pe logofătul Tăut împreună cu Isac Cămărașul și Ivanciu la Alexandru, regele Poloniei, ca s'o ceară pe sora acestuia, Elisabeta, de soție, regele puse condițiunea ca principesa să aducă la Suceava pe doctorii săi pe cari Bogdan se îndatora să-i plătească și să-i întreţină.

Dela Bogdan-Vodă încoace doctorii fură în țările române arabi, evrei, greci și italieni.

Credința în pietre cu virtuți tămăduitoare, venind poate dela Arabi, era foarte răspândită în Moldova în secolul al XVI-lea. Se spune că un doctor arab dela Cetatea-Albă, aplica o anume piatră pe inima aceluia care suferia de epilepsie, aplica o altă piatră numită „*Nefretica*“, acelora cari suferiau de rinichi; Matostatul oprea emoragiile; iar piatra numită a „Vulturului“, împedica lepădarea.

BABELE CU DESCÂNTECE

Medicii aceștia cu pietre făcătoare de minuni aveau însă o concurență serioasă, în babele cu descântece, care inspirau mai multă încredere poporului. Cantemir reproduce în „Descrierea Moldovei“ unele din descântecele și doftoriile băbești, cari aveau darul să vindece de boli, sau să transmită bolile, — altora.

AESCULAP

Tablou alegoric, închinat asistenței medicale. Acest tablou făcut de pictorul Visconte, a fost pus la loterie

OTRAVA

Revenind la doctorii din trecut se cuvine să arătăm că ei îndepliniau și rolul unor instrumente politice. Erau introduși în toate tainele domnitorului și rezolvau anumite situații recurgând la otravă.

Când Eraclide Despot, viitorul Domn al Moldovei, veni la curtea lui Lăpușneanu, acesta avu presentimentul că Despot îi va fi fatal. Dădu prin urmare ordin doctorului său să-l otrăvească. Despot fugi la Viena de unde se reîntoarse punând pe acelaș doctor să scurteze firul vieții lui Lăpușneanu. Isprava reuși

Un doctor a năzuit să ocupe scaunul muntenesc. Era din Lombardia, se numia Rosso, și a venit pe la anul 1577 la Constantinopol, stăruind pe lângă Sultan și pe lângă Mehmed-Pașa să fie uns Domn, pe tronul din București, afirmând că părinții lui domniseră cândva în țara românească. Deoarece, concomitent cu el, alți câțiva pretendenți la domnie băteau capul Sultanului, acesta rezolvă problema închizându-i pe toți.

MEDICII LUI MIHAI VITEAZUL

Se pare că Mihai Viteazul a avut în jurul său mai mulți doctori, căci așa reiese dintr'un raport trimis de ambasadorul venețian din Praga, Senatului republicei venețiene, la 6 Ianuarie 1587, raport în care se spunea că Mihai Viteazul era „atât de greu bolnav, încât doctorii disperau de scăpare, și se socotea moartea lui ca un lucru foarte grav“.

LEACURI BIZARE

Dealungul secolului al XVII-lea locul medicilor italieni, evrei și arabi, în țările românești, fu uzurpat de Greci. Ortodoxi, cu relațiuni la Constantinopol, unde făceau practica, Grecii fură preferiți Italienilor, cu atât mai mult cu cât aceștia se cam compromiseseră: întrebuințau cu prea multă desinvoltură otrava, învățându-i până și pe mitropoliți să pună otravă, în grijania celor pe cari voiau să-i trimită mai iute, pe lumea cealaltă. Senatul Venețian a primit, de exemplu, la 26 Mai 1610, un raport prin care i se spunea că mitropolitul Moldovei a încercat să otrăvească, cu grijanie, pe Ștefăniță, fiul lui Iancu Voevod.

Grecii nu aveau curajul italienilor. Medicina lor, fie că o luau din facultățile italiene, fie că o moșteneau de prin Constantinopol, aducea foarte mult cu rețetele babelor noastre. Bunăoară leacul pentru vindecarea cheliei suna astfel: „ia un pantof de femee; rupe-i talpa; tae dintr'însa partea dinspre călcâi; pune-o pe foc; prefă-o în cenușă; amestec'o cu untdelem; fă-o alifie și freacă-te pe cap“.

Migrena era combătută prin următorul descântec:

„In numele lui Dumnezeu cel atot-puternic... Când migrena, aripa satanei, ieși din adâncimile mării, Domnul nostru Iisus Christos o întâlni și-i zise: unde te duci, Migrenă? Și ea răspunse: Doamne, de ce mă întrebi? Mă duc să intru în creierul robului cutare; să-i sgudui creierii și să-i holbez ochii. Iar Christos îi zise: du-te pe muntele Ararat, acolo unde nu se aude nici sunet de bucium, nici cocoșul nu cântă; acolo, mănâncă și bea și potolește-ți mânia. Christos s'a născut în Bethleemul Iudeei; Christos a fost răstignit pe muntele Calvarului. Fugi, Migrenă, părăsește pe robul lui Dumnezeu cutare“....

DOFTORICEALA BISERICEASCĂ

E uimitor de mare cantitatea doctoriilor sfinte ce s'a consumat în țările române în cele două din urmă secole, exclamă Ionnescu-Gion. I-ar fi trebuit patriarhului dela Ierusalem să aducă untdelemnul din candela Sfântului Mormânt în chiupuri mari cât balena pentru a răspunde la toate cererile. Dar nu făcea așa căci lucrul ar fi fost nepractic și al doilea ar fi fost în contra principiului care spune că doctoriile sfinte trebue luate în proporțiuni sau doze infinitezimale. Ei aduceau o sticluță cu untdelemn din candela sfântului Mormânt, sau din apa Sfântului Iordan, ori din fântâna Cedronului. Că untdelemnul sau apa erau dela Ierusalim, n'ar putea nimeni să garanteze. Când se isprăvea la Iași sau București, apa sau untdelemnul din prețioasa sticluță, medicul prea sfințit punea apă din Dâmbovița sau din Bahlui, căci, conform scripturii, duhul Domnului plutește deasupra tuturor apelor.

Condițiunea de căpetenie era ca sticluța să fie închisă în trei-patru cutii,, cari se scoteau una dintr'alta. Când înaltul prelat mergea acasă la bolnav și când acesta venea la Inalt prea sfinția sa, formalitățile erau aceleași. Varia numai prețul.

Cutia cea mare se deschidea cu deosebită ceremonie; se rosteau niște cuvinte pe limbi adânci de către episcop; călugării cari îl însoțeau, luând o poziține cataleptico- estatică, pironeau ochii în bolnav. Acesta simțea un fior. A doua cutie apărea. Emoția creștea. Dacă putea, bolnavul cădea în genunchi, iar rudele rupeau pământul cu mătănii. La apariția celei de treia cutii pe care, încet, oblu și cu binișorul, o arăta episcopul, bolnavul tremura ca varga, simțea că din creștet până 'n tălpi îl arde și îl îngheață, îl saltă si-l doboară, îl chinue și-l mângâe o căldură ciudată. Când apărea în fine sticluța sfântă, sticluța învelită în catifea verde sau roșie, călugării cădeau în genunchi, sguduiți parcă de o puternică scântee electrică. Bolnavul, rudele, cei de față, isbeau cu fruntea pardoseala odăei. Episcopul se apropia de bolnav cu mișcări automatice. Respirația îi era șuerătoare. Ungea cu untdelemnul sau uda cu apa din sticluță și... bolnavul se făcea bine.

Credința în harul divin al slujitorului bisericii era adânc înrădăcinată în popor. Cronicile spun că patriarhul Nifon vindeca orice boală. Dealtminteri și după moarte, patriarhul Nifon a vindecat multă vreme de muțenie, de friguri și de durere de cap, întocmai cum moaștele Mitropolitului Maxim, omorît de Mihnea-Vodă, vindecau tot felul de boli. Credința și supra-excitarea nervoasă a bolnavilor înlesneau bine înțeles rolul slujitorilor bisericești.

Dar vom continua D-RUL W.

MARELE CIRC CEZAR

Memoriile faimosului clown internaţional Mik-Mak

— Omul fără figură —

IN nici o formaţiune spectaculoasă deslănţuirea pasiunilor — variate şi absurde — nu e mai în floare, ca într'un circ internaţional. şi e firesc să fie aşa. In spaţiul închis de câteva sute de metri pătraţi trăesc, la o laltă, clae peste grămadă, exemplarele rasei omeneşti de sub toate latitudinele, cu toate calităţile şi năravurile lor. Trăesc cu sângle biciuit de permanenta atingere a celei mai afurisite femei, care este, de cele mai multe ori artista de varietăţi. Vicleană, ispititoare, gata oricând să vândă şi să se vândă, capricioasă, gonind viaţa din plin, încurcându-şi existenţa şi încurcând-o pe a altora — femeia periculoasă — mai periculoasă ca ori care alta, din orice mediu, din orice situaţie, socială — iată mai totdeauna artista de varietăţi fie ca soţie, fie întâmplarea unui ceas.

Femeia manejului, „femeia vamp", femeia de circ, este carnea sângeroasă pe care îmblânzitorul o aruncă tigrului regal, spre a-l stimula şi vai lui, dacă prea excitat, fiara se va arunca asupra-i sfâşiind-o. Cea mai paşnică grupare omenească, devine un infern dacă în mijlocul ei se prinăseşte un asemenea specimen al sexului slab. Prietenii se duşmănesc, fraţii se înjunghie, copilul devine paricid, omul liniştit, criminal, cel cinstit, ocnaş. Colombina e frumoasă — dar tocmai fiindcă e frumoasă — e sănătos s'o ocoleşti. Dar cine a ocolit vreodată o femeie frumoasă? O femeie frumoasă ca Ansalda Guarnero, „călăreaţă de înaltă şcoală", produs al Spaniei înflăcărate, născută în grădinile de trandafiri ale Madridului, soţie nenorocită pentru toţi, în toate părţile.

Ansalda rămăsese moştenire circului. Soţul ei, un foarte cumsecade spaniol, îmi fusese nu numai coleg de manej, dar excelent prieten, mândru şi nobil, ca tot spaniolul. Guarnero era totuş un om de treabă. Atât de treabă, încât făcuse să râdă nu numai publicul, dar şi tot circul şi asta din pricina Ansaldei, care îl înşela cu toată lumea şi pretutindeni, unde lucrul era posibil.

Am spus mai sus, că Ansalda ne rămăsese moştenire. E un fel de a vorbi. Guarnero nu murise, ci fusese îngropat de viu — moarte civilă. — trimes la muncă forţată. în sud-vestul Africei.

PASIUNEA UNEI SPANIOLE

Intre multiplele pasiuni, capricii sau vicii ale Ansaldei, — de altfel excelentă maestră în equitaţie — era şi un cocoşat, Ricomo, căruia noi îi spuneam „Rigoletto" ceiace-l făcea foarte furios. Ricomo era neapolitan de origină şi cucoaşa lui era cea mai sinistră deformaţiune a naturii. Rostul neapolitanului era, să fie de toate şi nimic. Clown suplimentar, om de serviciu în tabără sau curier în afară — Rigoletto avea toate întrebuinţările posibile, fără ca vreuna să fi fost îndeplinită ca lumea.

Rău, ca toţi diformii conştienţi de infirmitatea lor, „Rigoletto" nu avea decât o slăbiciune: pe Ansalda. Iar spaniola, Dumnezeu ştie cum, răsplătia slăbiciunea ce inspira, cu o dragoste nebună. Să nu credeţi cumva, că acest cocoşat, făcuse pe Ansalda să-i fie credincioasă. Ferească Dumnezeu! Numai că pentru spaniolă, „Rigoletto" servia ca termen de comparaţie, în favoarea lui. De altfel cocoşatul ştia aceasta şi era foarte îngâmfat. I se spunea:

— Ei! Rigoletto! Ştii cu cine a plecat Ansalda aseară, după spectacol? Cu unul tânăr, frumos şi bogat!

Ricomo răspundea:

— Tânăr, frumos, bogat, însă fără cocoaşă!

— Cocoaşa ta e miraculoasă. Dar dacă Ansalda găseşte alt cocoşat?

— Voiu avea grijă, să nu găsească.

Şi Ansalda întăria totdeauna spusele lui Ricomo, mângâindu-i cocoaşa.

Singurul care nu vedea şi nu ştia nimic, era Guarnero.

— Ha! Ha! râdea Ricomo.—Spaniolul e un înţelept.

APARE OMUL FĂRĂ FIGURĂ

In ziua aceea, făceam pe regisorul. Douăzeci de clovni şi auguşti, se rostogolâră în manej cu o gălăgie infernală. Guarnero executa salturi mortale, cu rapiditate şi „Rigoletto" se plimba grav, cu un papagal brazilian cocoţat pe cocoaşă.

It sunetul unui galop bine marcat, Ansalda intră în manej. Clovnii rămaşi în centru, continuau să se învârtească în măsura muzicei. După terminarea seriei de figuri, „Rigoletto", ca de obiceiu, începu să glumească cu spaniola. Ansalda răspundea, deobiceiu voioasă la glumele partenerului său, care făcea galeria să se prăpădească de râs.

Spre marea nedumerire a infirmului, de astădată, Ansalda dădea semne de nervositate. Ba chiar aşa din senin, „Rigoletto" se pomeni cu o cravaşă peste ochi:

— Porco madona! făcu cocoşatul care văzuse toate stelele de pe drapelul Statelor-Unite ale Americei, defilând pe dinaintea ochilor.

Apoi continuîndu-şi gluma adăugă:

— Le bella cavaliera nervoza!

Numărul continuă mai departe. „Rigoletto" prinse a se gândi, ce are Ansalda. O femee e nervoasă mai ales din gelozie, sau din dragoste. E drept că uneori o nervoasă şi când visează peste noapte ceva dezagreabil. Geloasă nu putea fi fiindcă, veşnic în goana senzaţiilor noui, n'avea vreme pentru astfel de sentimente. Rămânea dragostea. Rigoletto începu să urmărească privirea Ansaldei. Deodată zări într'un parchet, o figură spăimântătoare. *Un obraz tatuat, cu nasul distrus, cu craniul scalpat. Numai ochii se puteau distinge în masa de carne tumefiată.*

Rigoletto fixă figura oribilă şi murmură:

— Da! Da! E mai „frumos" decât cocoaşa mea.

Intr'adevăr, Ansalda fixa stăruitor pe omul cu figura grozavă. De altfel jocul era reciproc. *Ochii omului urmăreau stăruitor evoluţiile călăreţei.* Cocoşatul prinsese toată scena şi chiar în manej, şopti lui Guarnero:

— Mio caro! Ansalda iubeşte!

— Iubeşte totdeauna!

— De data asta nu! *Iubeşte pe cineva.* Priveşte colo! şi arătă lui Guarnerro, figura ciopârţită!

Clovnul fu apucat de o veselie nebună şi dând un brânci lui Rogoletto, acesta nimeri cu nasul în ţărână.

In acea clipă numărul se termină.

Rigoletto, care pândia, putu observa cum Ansalda strecurase un bilet unui băiat din serviciul manejului şi cum acesta îl transmisese *omului cu figura oribilă.*

INTRE CLOVNI

După spectacol „Rigoletto" se strecură în furgonul clovnilor. Ansalda îşi dădea în cărţi. Guarnero gusta un pahar cu coniac de contrabandă, adus de un coleg.

— Ansalda! Am văzut pe Apollo! Felicitările mele!

— Du-te la grajd! Lasă-mă'n pace!

— Ansalda! Figura LUI e mai frumoasă decât cocoaşa mea?

— Pleacă de aci. Fac ce vreau!

— Ştiu! Ştiu! Dar de ce nu-mi răspunzi? *Figura lui e mai frumoasă?* Răspunde-mi şi plec!

— Guarnero! — strigă Ansalda.

— Ha? — făcu spaniolul deranjat.

— Dă-l pe Rigoletto afară! Mă plictiseşte!

— Nu-i nevoie Guarnero! Plec! Numai bagă de seamă. Ansalda e amurezată!

— De cine? De tine, Rigoletto?

— Nu! *De unul mai frumos ca mine, de „Domnul fără figură"!*

— Eşti un imbecil!

— Ai văzut Guarnero, *omul fără figură?* E ceva care se potriveşte de minune pentru Ansalda! Vei vedea Guarnero! Vei vedea! Condoleanţele mele!

Şi Rigoletto plecă în hohotele de râs ale clovnilor, cari urmăriseră scena.

VEŞNIC YAGO

Intr'o cameră de hotel, din marginea oraşului, locuia *omul fără figură.* Fost marinar, omul fusese desfigurat de o explozie a cazanelor vaporului.

Intreprinzând un comerţ de portocale, *omul fără figură*, venise în acea seară, pentru a doua oară la circ.

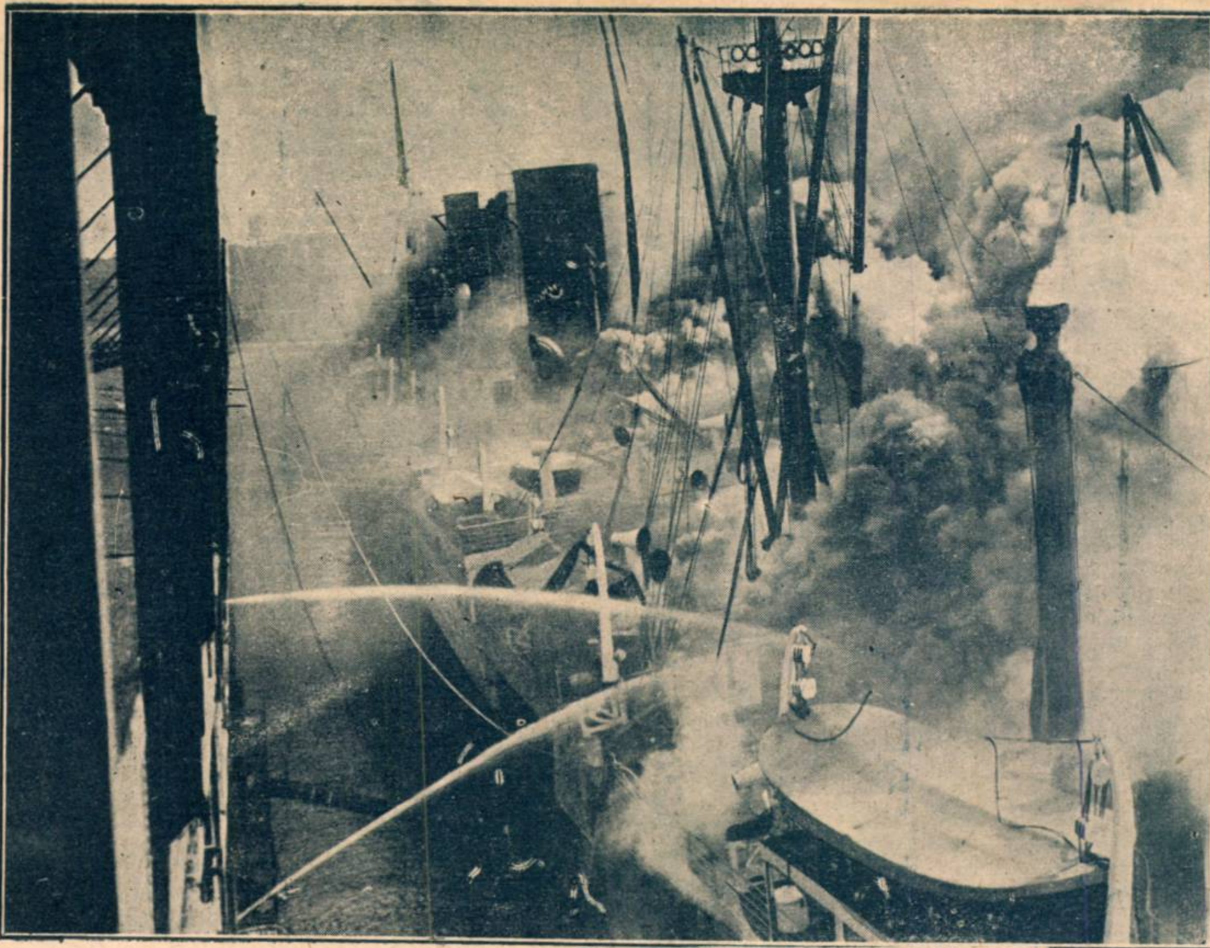
Nu s'a putut şti, dacă mai văzuse cândva pe Ansalda. E cert, însă, că a doua oară venise pentru ea. *Sunt anumite întâlniri fatale.* Ansalda, simţise privirea omului, aţintită asupra ei. *Cel mai frumos om, nu putea fi mai frumos decât omul fără figură.*

Trei ore după spectacol, spaniola perversă şi omul fără figură, se strecurau spre locuinţa acestuia. Inlănţuiţi, îşi şoptea cuvinte pasionate. *Omul fără figură, vorbea despre dragoste printre dinţii rânjiţi.*

— Da! Da! ştiu Tu iubeşti! Tu iubeşti!

(Continuare în pag. 17)

Săptămâ

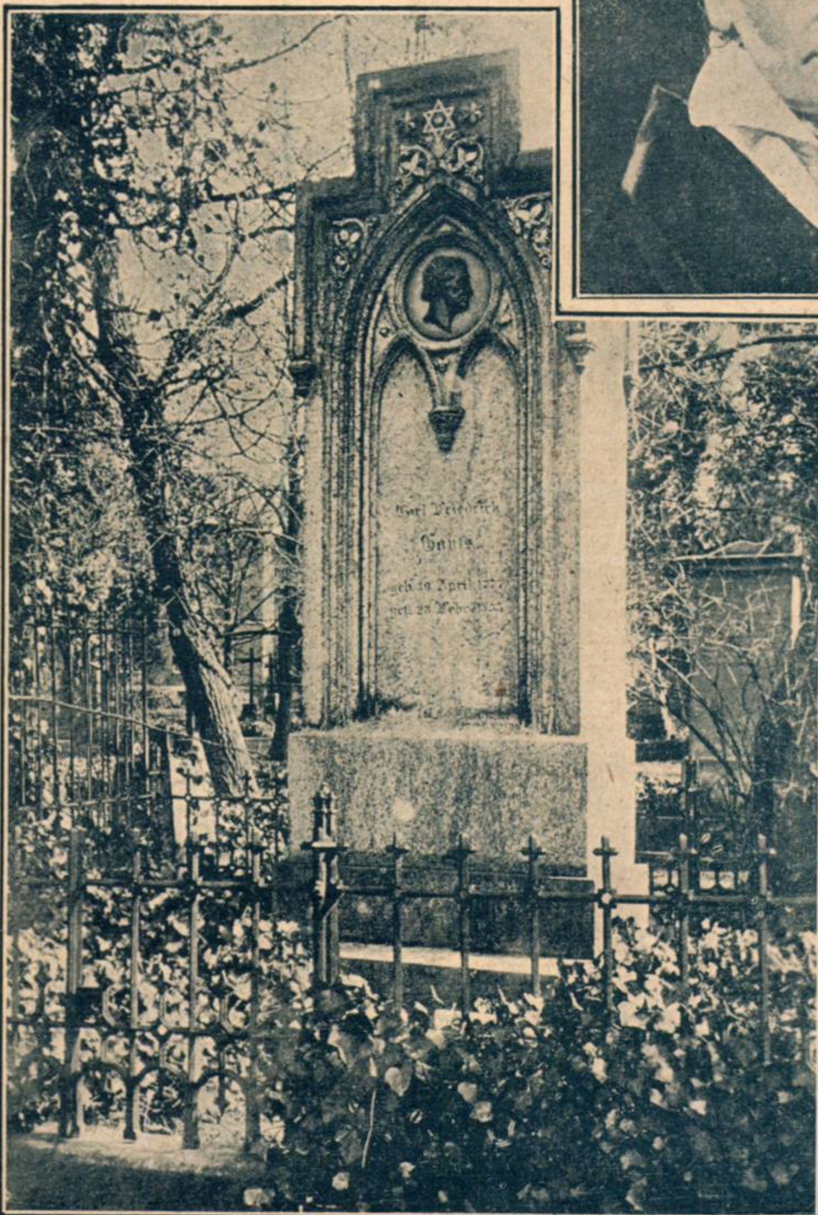

„Realitatea" peste tot

Vasul „München" al Companiei „Nord Deutscher Lloyd" s'a scufundat în portul New-York în urma unui incendiu declarat la bod.

Jos: *Mormântul celebrului matematician şi astronom Karl Fr. Gauss, mort acum 75 ani. La dreapta portretul lui.*

Pentru a găsi urma generalului rus Kutepow care a dispărut în mod atât de straniu din Paris, poliţia franceză a apelat la serviciile unui celebru clair-voyant.

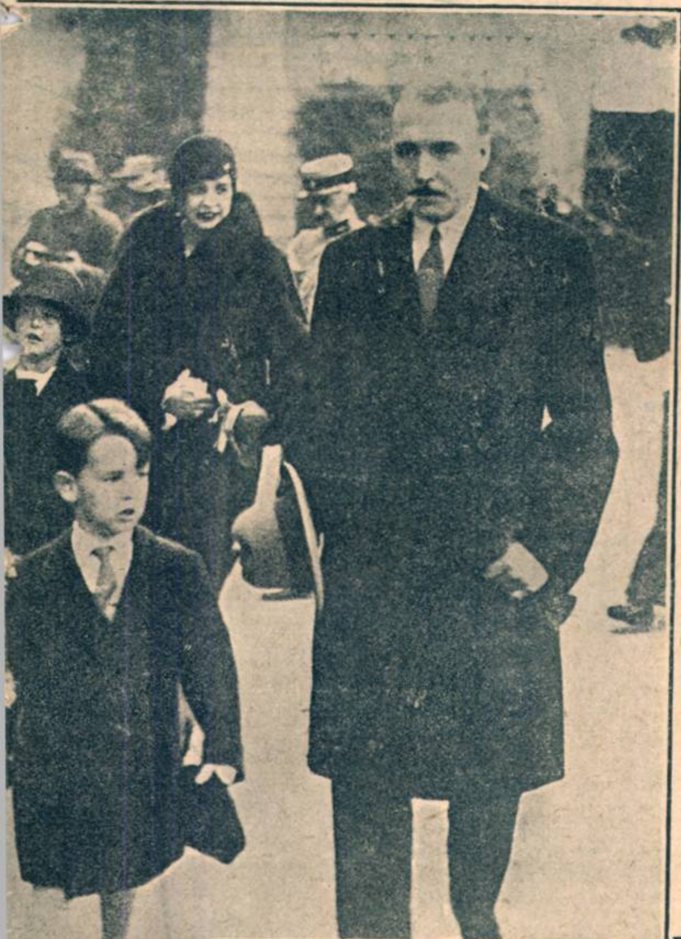

Prin
Monac
tat a
soţiei
centă
famili

VIZITA d-lui ALBERT THOMAS IN CAPITALA. *Directorul Biuroului Inter Muncii, în compania d-lor Răducanu, ministrul muncii şi prof. Gheorghiu.*

...ina ilustrată

...ncipele Petre al ...co-ului a intentat ...cţiune contra ... sale. (O re... fotografie a ...ei prinţului).

Principesa moştenitoare Charlotta de Monaco şi-a părăsit soţul, prinţul Petre, — fugind cu doctorul Dalmao. Prinţul a intentat acţiune de divorţ.

...naţional al

Un instantaneu interesant: Regele Alfons al XIII al Spaniei oferind un foc pentru ţigareta primului său ministru generalul Berenguer, la recentele manevre.

Fiica dictatorului italian Mussolini, Adda, s'a logodit cu secretarul ambasadei italiene la Vatican, contele Galcazzo Ciano fiul ministrului italian de comunicaţii.

Sfaturi pentru frumuseţe

Philis. Pentru cutele de pe frunte, mai întâi nu încruntaţi sprâncenele la soare sau la supărare, nu ridicaţi fruntea la mirare sau râs. Staţi calmă. Veţi face comprese seara cu apă de arpacaş: 100 gr., la 500 gr. apă fiartă. Masagii cu alumen crud 1 gr. Unt de cacao 20 gr. Ulei de vaselină 5 gr. Zinc sulfuric 2 gr. Gălbenuş de ou 5 gr.

Gina M. Contra tenului prea uscat, veţi înceta să-l mai spălaţi cu apă. Il veţi şterge, în fiecare seară, cu vată şi Ulei de parafină pură, care curăţă perfect pudra şi orice necurăţenie. Dimineaţa veţi da cu zeamă de lămâie (o lămâie). Un pahar vin alb şi un litru apă de ploaie. După 15 zile comunicaţi-mi rezultatul.

Un desnădăjduit. Ce desperare pentru un fleac de nimica toată! Oare pistruii ce-i aveţi vă împiedică la însurătoare? Petele de pe conştiinţă sunt mai supărătoare decât cele de pe obraz. Şi apoi pârdalnicii de pistrui nu trec într'o săptămână, nici chiar la fântâna miraculoasă de la Lourde. Incercaţi vă rog reţeta de la „O abonată naivă" o altă tovarăşe de suferinţă şi aveţi răbdare o lună de zile. Apoi comunicaţi-mi rezultatul.

O cititoare. In nici într'un caz doamnă, apa oxigenată nu face să crească părul. Atunci aţi vedea toate blondele cu apă oxigenată, cu un păr până la călcâie. Şi noi toate am fi blonde vaporoase şi cu plete lungi, şi grele. Ce frumos ar fi! Urmaţi cu apa oxigenată. E păcat că aţi întrerupt. Fiţi convinsă că părul nu creşte, din contră, se usucă şi cade.

Tinelle Avis. Pentru gene: Pilocarpină 0,20. Apă de rose 10 gr. Ulei de ricin 20 gr. Pentru pistrui la fel cu „un desnădăjduit".

Micuţa cu ochi verzi. — Pentru cojit obrazul veţi utiliza seara la culcare următoarea apă de toiletă: Ac. salicilic 2 gr. T-ra benzoe 5 gr. Menthol 1 gr. Alcool camforat 100 gr. Apă de lauro cerasi 50 gr. Apă de rosae 50 gr. Ulei menthae 1 gr. Apoi crema: Resorcină 2 gr. Tygenol 1 gr. Zincoxid 5 gr. Lanolină. Vaselină cca. 25 gr. Comunicaţi-mi rezultatul după 10 zile de tratament.

Sfânta Treime. — Pentru slăbit veţi evita grăsimile, dulciurile făinoasele, laptele. Veţi mânca legume, fructe, carne slabă friptă şi veţi bea ceaiuri slabe cu lămâie multă. Veţi face gimnastică, băi calde, mers pe jos şi masagii. Pentru coşuri veţi utiliza seara cu vată: Tymol 1 gr., Resorcină 1 gr., Sulf pp 2gr., Alcool 100 gr., Glicerină 20 gr., Aqua de laurocerasi 50 gr. In urmă crema: Hg pp. alb 1 gr., Zinc oxid 5 gr., Ulei de cadiu 1 gr. Lanolină vaselină ca 25 gr. Dimineaţa săpun de Ichtiol.

Venenosa. —Pentru a colora părul în negru, există multe preparate în comerţ.

Pentru creşterea genelor crema mea, cu pilocarpină, iar pentru un ten ofilit cataplasme calde cu arpăcaş, aburi de lapte fierbinte, pulverizări cu apă rece şi crema: zinc sulf 2 gr. Alumen crud 1 gr. Unt de cacao 20 gr. Ulei de vaselină 10 gr.

Virgus. — Mai întâi eu nu dau consultaţii cu onorar; vă mulţumesc. Eu nu cred că sulful din apa de înegrit părul ce utilizaţi scoate puncte negre. E drept că sulful în unire cu bismuthul din pudră ar influenţa asupra ivirei punctelor negre dar în cazuri rare. Vă recomand pentru ten gras şi contra punctelor negre seara următoarea apă de toiletă:

Menthol 1 gr. Tymol 2 gr. Aether 50 gr. Alcool 100 gr. Amoniac 5 gr. Apă de rosae 50 gr. Apă de laurocerasi 50 gr. In urmă crema: Ung Emoliens 50 gr. Resorcină 2 gr. Ac. salicilic 1 gr. Hg pp alb 2 gr. Veţi suprima glicerina cu lămâie. Veţi utiliza dimineaţa săpunul de Ichtiol sau de Borax.

Michette. — Pentru păr gras veţi utiliza boraxul în apa de spălat capul şi săpunul de gudron. Apoi veţi limpezi părul cu apă în care aţi pus oţet.

Pentru pistrui există multe recete dar să ştiţi că nu mergeţi la sigur, cu niciuna. Vă recomand crema: Resorcină 2 gr. Hidrochinonă 1 gr. Ung. Emoliens 40 gr. Camfor 1 gr. Ac. salicilic 1 gr. seara la culcare.

Tyty Dumitrescu. — Pentru a slăbi numai la faţă, e cam greu. Incercaţi cu masagii, comprese fierbinţi. Dar nu garantez reuşita, vă previn dinainte.

Adelstein. — Ce recetă de cremă aţi utilizat? Sunt curioasă s'o cunosc şi eu. Apă oxigenată părţi egale cu glicerină şi puţină tinctură Benzoe e bună pentru a readuce pielea la normal.

Veţi utiliza şi crema: Adrenalină 1 gr. Ung emoliens 50 gr. Amidon, 10 gr. Zinc oxid 5 gr. Resorcină 2 gr.

Ef. Soculescu. — Pentru a vopsi părul în negru din alb utilizaţi Royal Windor sau Eau Salé.

Margareta Wik. — Crema ce mă întrebaţi, o comandaţi contra ramburs după anunţurile apărute.

Arhivar. — Vă veţi adresa ori cărui institut de frumuseţe din Bucureşti pentru electroliza părului de pe obraz. Nu cunosc preţul exact.

Mirella. — Vă mulţumesc pentru elogiile aduse. Sunt cu totul confuză. Pentru puncte negre veţi utiliza: Calomel 1 gr. Zinc oxid 3 gr. Tanin 0,05 Pudră de Hamamelis 0.05 Ac. fenic 5 picături. Vaselină 30 gr. Ceară 3 gr.

Miss Cap. — Pentru bube veţi utiliza Turbith mineral 2 gr. Vaselină 0,25, vaselină 50 gr.; iar pentru furunculi de care suferiţi: Salol 5 gr. Tymol 1 gr. Camfor 5 gr. Ceară albă 20 gr. Vaselină 80 gr.

Sacontala. — Pentru mătreaţă: Alcool de Lavandulae 25 gr. Ulei de Formol 40 la sută 100 gr. Ac. salicilc 1 gr. Nitrat de potasă 1 gr. ricin 20 gr. iar pentru spălat părul: Radix Saponaria 50 gr. Lemn de Panama 50 gr. Săpun alb 100 gr. Rhom bun 20 gr. apă de ploaie 500 gr.

Făt frumos din lacrimă. — Iată un pretenţios pseudonim. Mai ales dacă şi realitatea nu ar corespunde. Nu ştiu dacă se vor face şi concursuri pentru frumuseţe masculină. Intrebaţi la redacţia ziarului probabil că veţi avea răspunsul. Pentru puncte negre, exact ca Mirella.

Celorlalţi în No. viitor al revistei.

LAURA

SPIONAJ...

— O execuţie în Corabia Morţii —

I se dădu, în locul numelui său, o cifră. Să zicem, 103. Agentul 103.

Fusese colonel în armata taristă, unde condusese un serviciu de spionaj. Refugiat într'un stat aliat, deveni agentul 103: voia cu orice chip să se răzbune pe Soviete. A primit o misiune la înălţimea urii sale:

— Sunt informat spuse el comandantului său, că la Odesa şi în alte oraşe din Ucraina, s'au constituit grupuri anticomuniste, secrete. Cer să-mi permiteţi să fac legătura între ele şi refugiaţii lui Kutiepov, din Occident. Vă voi aduce informaţiuni precise. Ştiu pe unde să trec granita sovietică; nu cer să-mi înlesniţi aceasta.

— In acest caz, poţi pleca. Succes!

Regăsim pe agentul 103 în Basarabia, deghizat în ţăran rus, pândind, cu acte ruseşti în regulă, momentul prielnic, ca să treacă Nistrul.

Siguranţa generală din Bucureşti e informată de trecerea lui 103, printr'un act secret. Dar actul dispare dela dosar...

Tibacu sau un alt spion, a reuşit să trimită, prin curierii Sovietelor, poate chiar prin Caramanov, actul în original, la Moscova

G. P. U. lansează ordine la Odesa, şi de aci la Nistru.

Fără să ştie nimic, agentul 103 se pregăteşte să treacă în Ucraina. Studiază „vadurile".

Trecerea agenţilor sovietici se face cu mai mare greutate pe litoralu' Mării Negre, sau prin Limanul Nistrului Cele mai utilizate puncte de trecere, sunt aşa zisele vaduri, cum ar fi Vadul lui Vodă, Vadul Roşcov şi altele. 103 va face în sens invers drumul spionilor sovietici.

Alege Vadul lui Vodă. A parcurs cei 18 km., drumul dela Chişinău la Nistru, într'o căruţă. Drumul ocoleşte coline pustii, cu sate rare.

Pela sud sunt comunele Bulmej şi Budesti, dar dela Chişinău la Vadul lui Vodă, se poate evita uşor, orice întâlnire nepericuloasă spionului.

Şi aşezarea geografică a Nistrului în acest punct facilitează agenţilor trecerea de pe un mal pe altul. Nistrul face aci o mare cotitură, ce intră mult în teritoriul romănesc. Malul romănesc e şes, dar ceva mai ridicat, decât terenul din stânga Nistrului. Colinele de pe malul basarabean se ridică până la 200 m., pe când terenul din scobitura cotiturei, în Rusia, e sub 200 m şi ades mlăştinos.

Noaptea s'a lăsat, opacă.

103 se află ascuns într'o livadă, de pe malul Nistrului. O lotcă e legată de un pom...

Agentul aliaţilor se urcă în lotcă, vâsleşte cu putere... Inapoi, malul nu se mai vede. Inainte, întinderea de apă neagră face una cu bezna cerului. 103, vâsleşte, curagios, în această beznă.

Undeva, în fata lui, un suerat... El ştie din timpul războiului că e suerat de glont. O sabie de lumină tae cerul. Un alt glont plescăe în apă, lângă el. Se opreşte.

— Tăcere. 103 porneşte iar. Deosebeşte ţărmul rusesc. O nouă sueră-tură?... I se pare?...

Sare din lotcă în apă, şi înoată voiniceşte, numai cu capul afară: astfel e aproape invizibil. Hărţiile le-a ascuns sub căciulă.

A atins malul. Sare pe uscat, îşi ţine respiraţia. Nici un zgomot. E scăpat...

Intinderea ucraineană din faţa lui, e pustie.

A ieşit din teritoriul mlăştinos, a străbătut un drum la sugrumătura cotului apei, şi a ajuns într'o şosea.

— Drumul Dubasari-Grigoriopol.. îşi zise.

Cortegiul, cu 103 în lanţuri, pătrunde în vasta sală de sub pământ, botezată *Corabia morţii*. Mejinski, şeful lui G. P. U., coboară scara de fer, în spirală.

Agentul 103 se află la zid; zidul e ciuruit de gloanţele execuţiunilor fără judecată, stropit de sânge şi creeri coagulaţi.

Soldaţii se retrag.

Generalul Kutiepov, a cărui dispariţie e atât de mult comentată

Se lumina de ziuă. Părăsește şoseaua, fiindcă i se păru că e urmărit. Se auzia din când în când motorul unei motociclete. In urma :a. Văzu şi un civil, venind pe jos, după el...

Regăsi pe acest civil cu ochii spălăciţi, în trenul care-l ducea la Odesa, unde trebuia să ia contact cu grupul antibolşevic.

Căci Sovietele au vrut să descopere persoanele suspecte, care vor veni în contact cu 103

Ele fură îndată deportate în insulele Solovieski din Marea Albă, unde pe zăpezile polare, se afla un lagăr de deportaţi. Agentul 103 fu arestat şi dus la Moscova.

Aci, pe strada Lubianka, se află edificiul plin de groază, unde sunt instalate serviciile G. P. U., creerul spăimântătorului organism de spionaj al Sovietelor. E inchiziţia comunismului, palatul teroarei roşii.

Un şir de umbre coboară în subterana numită Marea Lubianka: soldaţii roşii duc în pivniţele de tortură, pe agentul 103. Coridoare de granit cenuşiu, cu lumină electrică rece, crudă.

Motoare electrice, aparate, mecanici ce conduc microfoanele, prin care se spionează ambasadele din Moscova...

A rămas numai Mejinski şi un călău militar, care scoate un revolver lung, cât o carabină ciuntă

Şeful teroarei roşii face un semn. Motoarele încep să duduie. Focul de revolver nici nu s'a auzit Agentul 103 a căzut, cu ţeasta sdrobită, proectată pe zid, de parcă ar fi avut dinamită în cap, în loc de creeri.

In biroul dela etaj se numără dolarii ce vor răsplăti o cumplită trădare: un Caramanov va trece Nistrul înapoi, cu plata trădărei, ca s'o înmâneze spionului din Bucureşti.

Tibacu, nerăbdător, vine la Chişinău, ca să iasă în calea agentului sovietic. In tren, se pleacă umil în faţa unui deputat:

— Sărut mâna, cucoane... Mulţumesc, bine... Ia, cu viaţa asta grea... Scumpete şi necazuri...

Peste puţin timp, Kutiepov fu răpit... El era sufletul refugiaţilor ruşi, pe care-i organizase milităreşte, în vederea conlucrării cu anti-comuniştii din Rusia.

Ce soartă a avut generalul refugiat?... Se află deportat oare în insulele acelea polare, sau poate a fost şi el ucis în Corabia Morţii, în ritmul motorului?...

SANDU VORNEA

Marele circ Cezar

(Continuare din pag. 13)

Un sărutat sub un felinar lasă două urme de roşu pe buzele sfârtecate ale omului.

Ei nu văzură că sunt urmăriţi. Nu observară că urmăritorul, — odată ajunşi în dreptul casei, — o luase'n goană îndărăt şi că, pătrunzând în furgonul clovnilor „*marelui circ Cezar*", murmurase ceva la urechea lui Guarnero. Nu puteau, deci, şti că, ceiace i se spusese spaniolului, trebuia să fie ceva groaznic, fiindcă acesta sări în sus, apucă urmăritorul de beregată şi-l zgâlţâi cu putere:

— Minţi! Minţi! Minţi, târâtură!

— Hai cu mine Guarnero. Ii vei vedea. Ii vei vedea pe amândoi. Omul fără figură cu Ansalda!

— Minţi! Iţi spun că minţi. *Omul fără figură e un monstru.*

— Şi femeia e un monstru, Guarnero! Uite în clipa asta, au ajuns. Iar tu, Guarnero, eşti un dobitoc!

Spaniolul sări. In ochi i se citea furia. Furia care ucide. Pe o masă se afla un stilet. Guarnero se repezi, luă stiletul şi se repezi pe scări târând pe Rigoletto după el.

IN SUD VEST AFRICA

Un portar aruncat peste geamurile cabinei de unde vedea trecerea călătorilor. Douăzeci de trepte urcate într'o secundă. Trei servitori asvârliţi peste balustradă. O uşă smulsă din ţâţâni. Un cuţit lucind în razele lunii strecurate pe fereastră. O femeie, scoţând ţipete de groază şi *un om fără figură cu ochii pătrunşi de stiletul ascuţit.* Şi afară, dealungul uşii, un cocoşat, cu dintele scoase afară, horcăind în agonie:

— *Omul fără figură! Omul fără figură.*

* * *

In sud vest Africa un *om frumos* îşi ispăşeşte crima, de a fi avut prea multă încredere în femeea sa, iar aceasta continuă să'şi trăiască capriciile.

— „*La comedia e finită!*" ar spune un nou Canio.

(Va urma)

Fotografiile Misselor!

Recordul în fotografie artistică în genul similar streinătăţii, l-a bătut cunoscutul fotograf din Capitală **Apostol Papacostea,** care a executat în propriile sale ateliere din str. Academiei No. 5, portretele cele mai reuşite ale d-relor: Zoe Teodorescu Miss România 1930, Dorina Constantinescu Miss Muntenia, Liliana Millas-Andreescu Miss Capitala, etc. etc.

Celelalte Misse ce au fost alese la Sinaia şi cari reprezintă frumuseţea provinciilor regionale: Oltenia, Basarabia, Moldova, Maramureş, Transilvania, Banat, Bucovina şi Dobrogea — pot duce o amintire plăcută cu această ocazie pe meleagurile lor dacă vor fi fotografiate de acelaşi maestru.

Ancheta noastră asupra viselor

AM CULES din numărul neobicinuit de mare al răspunsurilor primite la ancheta noastră cele care ne-au părut mai interesante și mai mulțumitoare, și care suntem convinși că vor fi apreciate de cititorii noștri. Răspunsul premiat de noi este acela al domnului Stelian Negulescu din București, pe care-l publicăm mai jos :

Problema viselor mă interesa de totdeauna, astfel dacă astăzi îndrăsnesc să dau un răspuns la ancheta intreprinsă de revista „Realitatea Ilustrată", am convingerea că răspunsul meu, dacă nu va merita premiul, nu va fi nici unul din cele mai slabe răspunsuri primite.

Impart visele în cinci mari categorii : a) visele care au drept cauză starea fizică a individului ; b) visele care au drept cauză un fapt provenind din exterior; c) visele care au la bază autosugestia, telepatia sau sugestia; d) visele profetice, cărora chiar dacă nu le găsesc o explicație nu le pot nega existența; e) visele care se explică prin refulare.

Evident că visul pe care Freud îl explică prin „refulare", adică uitarea voită a unui caz oare care, fie eveniment simplu, fie eveniment erotic, îmi este cunoscut și îmi dau perfect seama de justețea explicației, cu toate că sunt convins că generalizarea ei este exagerată. Dorința nepermisă care se împlinește în vis sub formă mascată, nu poate forma explicația oricărui vis.

a) Visele care au la bază stări fizice :

Este cunoscut că starea fizică a individului îi provoacă în timpul somnului vise, care ar putea fi interpretate ca niște imagini ale sănătății lui. Astfel, individul care are un început de tetanos la picior, visează că este mușcat de un câine la piciorul respectiv.

Sau altul care suferă de reumatism la o mână visează că este lovit cu un pumnal la mâna aceea. Un altul se culcă imediat după o masă copioasă. Visează că se luptă cu unul care l'a trântit la pământ și îi apasă genunchiul pe pântec. Altul care adoarme cu stomacul gol se visează zburând. Exemple de felul acesta sunt nenumărate.

b) Dar visul poate fi provocat și de o cauză exterioară. Astfel umezești bărbia unuia care doarme. Când se va trezi va povesti c'a visat că era să se înnece. Pocnituri ușoare, repetate, îl fac să viseze lupte. Iată un vis al meu: visasem că mă plimb prin grădina Cișmigiului, dealungul rotondelor, înconjurate cu sârmă ghimpată. La un moment dat pantalonii mi se agățară de sârma, care scăpând, sbârnâe ca o coardă. Mă trezesc. Ceasul din perete bătea ora șase, cu un sunet care se apropia mult de acela al unei coarde întinse.

c) Visele care au la bază autosugestia, sugestia sau telepatia:

Iți pui în minte, cu toată forța gândirii, să visezi o persoană, te autosugestionezi, și visezi acea persoană.

Un prieten îți sugerează un eveniment oarecare. In caz că sugestia e puternică, ea poate lua forma visului în timpul somnului.

Dar cel mai însemnat e fără îndoială visul telepatic. Astfel vă povestesc unul pe care l-am avut foarte de curând :

Visez o cunoștință a mea, un tânăr student R. F., pe care-l cunoscusem într'una din escursiunile mele. Il visez că vine noaptea la mine acasă, cu capul descoperit, palid și cu fața sfâșietor de intristată. Mișcat mă apropii de el, îl mângâi și m'am trezit.

A doua zi am aflat că murise în noaptea aceea, pe la ora când l-am visat.

Exemplele sunt numeroase, dar nedorind să fiu prea lung, nu le mai citez.

d) Visele profetice sunt cele cărora cu greu le poți găsi vreo explicație, fără a le putea totuș nega realitatea. Explicarea printr'o simplă coincidență apare cam trasă de păr, aplicată la atâtea cazuri. Personal am avut, de multe ori vise premonitoare. Astfel, am visat într'un rând o prietenă a mea, pe care nu o văzusem de mult. Așteptа tramvaiul într'o stație mie necunoscută. Când mă văzu mă chemă lângă ea și îmi spuse să o întovărășesc, căci nu voia să meargă cu tramvaiul. Pornirăm. Am vorbit pe drum diverse lucruri. Am ajuns curând la o clădire mare, a cărei arhitectură m'a mirat. M'am trezit și mi-am amintit visul. Cum visele mi se îndeplineau adesea, l-am notat și am plecat de acasă. Era după amiază. Mă plimbam pe stradă, când m'am auzit chemat pe nume. Era prietena mea pe care o visasem și care aștepta tramvaiul. Mă rugа să o întovărășesc și pe drum vorbirăm tocmai despre ceeace visasem. Am ajuns la o clădire pe care nu o mai văzusem și a cărei arhitectură m'a frapat. Deci visul s'a îndeplinit întocmai. Coincidență ? Nu cred ! Prea ar fi dese coincidențele și prea uimitor de exacte !

Astfel privesc chestiunea viselor. Impărțirea mea nu contrazice nici rezultatele cercetărilor științifice, cuprinzând totodată visele sub diversele lui aspecte.

Afară de răspunsul domnului Negulescu premiat de noi, mai menționăm ca foarte bun răspunsul domnului dr. N. Grigorescu din Ploești.

Am primit deasemenea răspunsuri, în care ni se relatează fapte extraordinare.

Astfel *d-na Alexandra Dimitriu-Pașcani* ne povestește următorul vis : „In noaptea de 13 Septembrie, am visat că am primit o telegramă și totodată un spectacol îngrozitor, mi s'a înfățișat înaintea ochilor. Fratele meu, venia cu o viteză nebună pe motocicletă și se isbi de un schelet de fier, fracturându-și clavicula. M'am trezit și am povestit alor mei visul. In acelaș moment îmi sosi o telegramă:

„Mille suferit accident de motocicletă. Fracturat clavicula stângă, transportat clinică".

Domnul Teodor Burlacu Focșani. — Intr'o zi visez pe mama mea, pe care n'o mai văzusem de multă vreme. O poftesc să ia loc. Dar în acelaș moment, mă trezesc și aud ciocănituri în ușe: era mama. Mi-a spus că venind se gândia mereu la mine".

Domnul Ovid Idriceanu Bârlad. „Intr'o noapte, dormind la bunicul meu, care era preot, visez o femee în alb care îmi spune : „Trezește-ți bunicul și duceți-vă că arde biserica". Mi-am trezit bunicul și ne-am dus. In biserică luase într'adevăr, foc, o față de masă.

Domnul George C. Săndulescu. București ne povestește următorul caz : a avut în vis viziunea unui accident de tren. Tatăl său care era mecanic pe locomotivă, o luă înspăimântat la goană, peste câmp. Intr'o cameră, rudele sale plângeau. Visul s'a împlinit întocmai. Din vina unui impiegat, locomotiva pe care o conducea tatăl d-sale se ciocni cu un alt tren.

Domnul Eugen Lupeș, Sascut. „Odată un coleg mă invită la el acasă. Dar cum locuia foarte departe de mine, mă scuzam mereu, că nu mă pot duce. Intr'o noapte visez strada, casa și camerele pe care le locuia. A doua zi, i-am povestit visul. Fu foarte mirat, căci toate erau exacte.

Acelaș lucru mi s'a mai întâmplat. Trebuia să mă duc într'o localitate, la un prieten, la care nu mai fusesem niciodată. Cu câtva timp înainte de plecare, visez casa prietenului meu și câteva persoane pe care nu le cunoșteam. Visul s'a realizat întocmai.

Domnișoara Maria Dumitrescu, București. „Odată căutam cu niște colege adăpost, contra unei lumini vii și a unei aglomerații din apropierea casei noastre. A doua seară la 11 jumătate, un incendiu s'a declarat alături de noi.

Domnul Ing. D. Birnbaum, Călărași. „Intr'o noapte am visat că mă găsesc la un bal și că dansam și petreceam cu persoane pe care nu le-am văzut niciodată în viață. A doua zi, întâlnindu-mă la curs cu un coleg al meu, pe care-l visasem la acel bal, i-am povestit visul, descriind și persoanele cu care am petrecut. Fu foarte mirat, căci erau persoane cu care petrecuse el, cu o noapte înainte, persoane absolut necunoscute mie".

Am reprodus mai sus pasagii din scrisorile primite, în care se povestiau, vise cu preziceri a diverse evenimente. Acum vom continua cu publicarea acelor răspun-

suri, în care s'au făcut preziceri de moarte.

Astfel domnul Aurel Lăcureanu, Piteşti, ne povesteşte: „Intr'o noapte am visat pe ai mei, că erau toţi întinşi într'un pat, cu faţa spre răsărit. Toţi erau îndoliaţi, cu faţa trasă şi galbenă şi acoperiţi cu o pătură neagră.

Simţind prezenţa mea, întoarseră simultan capul şi mă priviră blând păstrând o tăcere ce mă înspăimânta. M'am trezit. In aceiaş zi, pe la orele 11, am primit vestea tristă a morţii uneia din surorile mele".

Doamna Minodora Lepădatu. „Intr'o noapte am visat că cineva îmi spune: „Dacă soţul tău nu va fi călcat de tren când va fi de 31 de ani, vă trăi peste 65". N'am povestit visul soţului meu şi aproape că-l uitasem. Intr'o zi soţul meu intră palid în casă, zicându-mi, cu vocea emoţionată: „Ştii că era să fiu omorît? Era să mă calce trenul în haltă". Mi-am reamintit visul. Soţul meu avea atuncia exact 31 de ani.

Domnul Jenel Popa, Iaşi. „Un bun prieten, care cânta în aceiaş orhestră cu mine, se îmbolnăvi de scarlatină. Părea că se va însănătoşi. Intr'o noapte am visat că se apropie încet de mine şi-şi alătură obrazul fierbinte de al meu. L-am întrebat curios cărei cauze se datoreşte fierbinţeala aceasta. Nu-mi răspunse şi se depărtă. A doua zi, am aflat că prietenul meu murise, în timpul nopţii".

Domnul V. Ciubotaru, Bucureşti. „In noaptea de 8 August 1928, am visat pe cel mai bun dintre prietenii mei, pe care în acel timp îl ştiam bolnav. Era îndoliat. Avea înfăţişarea foarte tristă. M'am trezit, convins că i se întâmplase ceva rău. Intr'adevăr, murise la ora la care l-am visat".

Doamna Melpomene Cicei, Zimnicea. „Intr'o noapte am visat pe bunica mea că mă strigă disperată. După două săptămâni, am aflat că murise cam în zilele în care o visasem".

Dolly, Bucureşti. „Intr'o noapte am visat-o pe mama, că venise la mine în cameră, foarte tristă, plângând. S'a aşezat pe patul meu şi m'a mângâiat pe frunte. A stat puţin şi a plecat. Deabia a ieşit din cameră când m'am auzit strigată de trei ori pe nume. Era unu şi jumătate. A doua zi la ora şapte, un om dela spital, m'a anunţat că mama mea murise la ora unu jumătate şi că înainte de a muri m'a strigat pe nume".

Domnul Bébé C. Popescu, Bucureşti. „Am visat că fotografia unui bun prieten al meu, prinsese viaţă şi plângea. Apoi închise ochii, ca şi cum ar fi adormit. Când m'am sculat din somn, eram foarte emoţionat şi primul lucru: am privit fotografia prietenului. Era ca orişice fotografie. După câteva zile primii o scrisoare dela mama prietenului, prin care îmi comunica moartea lui".

Domnul Traian Georgescu, Albineţ. „Acum patru ani, am visat că pe lângă poarta casei noastre, trecea un car mortuar gol şi cioclul a invitat pe tata să ia loc în car. Tata s'a suit fără să ezite. O săptămână după aceasta a fost omorît de explozia unui motor, în fabrica unde era director".

Domnul Robert Biega, Sulina. „In anul 1904, pe când mă aflam la Tarcău (Judeţul Neamţ), am visat într'o noapte, că tatăl meu era scos din casa părintească de la Sulina, pe o targă purtată de doi oameni şi urmată de mama şi surorile mele, ce plângeau şi spuneau că este transportat la spital spre a fi operat.

Deşi ştiam pe tata voinic şi sănătos, totuş visul acesta atât de precis şi neplăcut m'a întristat foarte mult şi dimineaţa l-am povestit colegului meu de birou Boemches, cu care locuiam în aceeaş cameră.

Deşi acest coleg a încercat să mă distreze şi să mă convingă de absurditatea visurilor, — de care aveam pe atunci cam aceeaş părere, — gândul îmi era însă mereu acasă. Spre a scăpa de obsesiune, m'am hotărât să întreb telegrafic acasă, dacă sunt toţi sănătoşi.

Din partea unui frate am primit răspunsul următor:

„Tata operat Galaţi, de doctorul Carnabel. Starea lui nu prezintă nici o primejdie".

Din scrisoarea pe care am primit-o, patru zile mai târziu din partea mamei, am aflat că tata a fost transportat într'adevăr în noaptea visului meu, cu targa la spital, întocmai aşa cum l-am văzut în timpul somnului".

★

Am primit şi răspunsuri spirituale, la întrebările puse de noi. Regretăm că nu le putem premia deşi multe ar merita-o. Astfel, publicăm mai jos răspunsul iscălit Clarina.

RĂSPUNS LA ANCHETA DESPRE VISE

Mărturisesc că'n viaţa mea, eu n'am
Avut vre-un vis, pe gânduri să mă pună
Visam la stele sau visam la lună,
Holbând, spre boltă, ochii mari, pe geam.

Credeam, că visurile sunt minciună,
Iar Siegmund Freud mi se păruse cam
Trăsnit — aşa încât mă socoteam
In chestie de vis perfect imună.

Aşa a fost... Şi totuş, într'o zi
Visez: Un premiu eu voi dobândi—
Iar de atuncea gândul meu schimbat e...

Să aibă visul vre-o însemnătate?
Doar viitorul poate dovedi
Dac'a fost vis, sau de-i „*Realitate*".

CLARINA

Ne-am dat silinţa să lămurim pe cât posibil problema viselor. Chiar dacă aportul nostru ştiinţific nu este prea însemnat, în orice caz suntem siguri că prin răspunsurile publicate am dat multora puncte de orientare, în această problemă întunecoasă.

OMAGIU

Aristide Demetriad, cel mai nobil şi aristocrat dintre actorii, cari au apărut vreodată pe scena noastră s'a retras în culmea gloriei.

Şi aceasta, când toată lumea îl rechema.

Cu câtă durere trebue să se fi despărţit el, de scena care i-a fost atât de dragă şi pe care a slujit-o timp de 36 ani, cu atâta pasiune. Ca un căpitan, care după un şir nesfârşit de biruinţe, se retrage, tot astfel s'a retras şi Demetriad, acest titan al scenei româneşti.

Cu atât mai mare şi mai frumos este gestul său, cu cât nimeni, afară de sufletul său, nu i l-a cerut. *Aristide Demetriad*, care a dat personagiilor ce le întruchipa, ceva din nobleţea şi aristocraţia marelui său suflet, şi-a trăit prin această retragere neaşteptată, ultimul rol.

Rolul cel mai dureros, rolul propriei sale vieţi.

Zefir, din „Trandafiri roşii", *Hamlet*, nefericitul prinţ al Danemarcei, *Vlaicu-Vodă*, domnul Ţării Româneşti, sunt personagii trăite de *Demetriad*, cum nimeni altul nu le-a mai trăit şi nu le va mai însufleţi, poate, pe scena noastră.

L-am revăzut la reprezentaţia de retragere. Era copleşit de emoţie. S'a văzut înconjurat de atâta dragoste, atâta lume venise să-i arate admiraţia! Două regine l-au aclamat în seara aceea şi Demetriad a interpretat pe *Zefir*, mai adevărat ca niciodată. In seara aceea, povestea lui Zefir, avea ceva din povestea lui...

Scena era împodobită cu trandafiri roşii. Iar când cortina a căzut deasupra ultimului act, publicul aclama printre lacrimi, pe *Aristide Demetriad*, svârlindu-i, spre scenă, flori.

D. Aristide Demetriad, fotografiat în cercul camarazilor, după reprezentaţia de adio

Rudyard Mullion

Cadavrul 13 D.

O aventură a celebrului detectiv Trevor Gex în România

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Autorul, reporterul unui mare ziar american, însoţeşte pe ministrul japonez Kaomi în avion, pe linia Paris-Viena-Bucureşti, pentru a duce la Tokio un document secret.

Un alt curier japonez, ce duce un plic gol, pentru a deruta pe spioni, este ucis de agenţii sovietici.

Se pare că chiar în avionul în care se afla Kaomi, s'au strecurat agenţi sovietici.

* * *

După două mici etape la Nurenberg şi Praga, aterisarăm la Viena, unde intenţionăm să petrecem noaptea la hotel, urmând ca a doua zi, să ne continuăm drumul cu avionul spre Budapesta-Belgrad-Bucureşti .

Am revăzut cu plăcere „frumoasa Dunăre albastră", ce înconjură oraşul ca un braţ viguros, talia unei dansatoare, în operetele în care se mai dansează încă, în ritmul valsurilor lui Strauss.

Turnurile de dantelă neagră, ale catedralei „Stephan's Dom" îmi amintiră *Procesul omului decapitat*, înşiruirea aceea de senzaţionale peripeţii, în care detectivul Trevor Gex jucă un rol atât de interesant.

La hotel, ne aştepta o telegramă cifrată, dela detectivul Gex Trevor. Kaomi o puse, liniştit, în buzunar, fără s'o deschidă afecând o indiferenţă deplină.

Omul acesta era de un calm, pe care îl admiram la superlativ: era tipul diplomatului, perfect stăpân pe sine.

La ora mesei, am coborît în restaurant.

Ocupând o masă mai retrasă, puteam vorbi mai în voe.

Intr'un alt colţ, se afla la o masă, cu două tacâmuri, în faţa unei frapiere cu şampanie, tipul acela de rus suspect, care ne însoţise în avion.

Excelenţa Sa şopti lui Noshiro:

— Cercetează sub ce nume, s'a înscris omul acesta.

Secretarul schimbă câteva cuvinte cu un *maitre d'hotel* rigid, care se duse la biroul hotelului şi se întoarse apoi cu răspunsul:

— Hatmanul Teodor Şalucov. E cazac. Vine dela Paris şi merge spre România, la Bucureşti.

La mese erau puţine persoane. Recunoscurăm de asemeni pe unul din cei doi negustori, de pe avion, Kaomi scruta, fără să aibă aerul, pe cazac. El ne şopti:

— Feodor Şalucov..... Hatmanul mai aşteaptă un oaspe, fiindcă sunt două tacâmuri servite la masa lui.

— Aşteaptă poate pe Lady Victoria Nelson, am răspuns eu.

Intr'adevăr, în acea clipă, scobora la restaurantul hotelului, Lady Victoria Nelson. Dar frumoasa Lady nu era singură, ci însoţită de un englez tânăr şi blond, de o femee suplă şi fardată ca o păpuşe de ceară şi de un alt tânăr, brun arămiu, un oriental, desigur.

Lady Victoria se prefăcu a nu vedea pe Feodor Salucov; răspunse însă cu un zâmbet graţios la salutul nostru şi se aşeză la o masă rezervată, împreună cu cele trei persoane, ce o însoţiau.

Am observat atunci, la rusul ce se da drept hatman, — un hatman în jachetă, e ceva neverosimil! — o mişcare de contrarietate, un fel de scrâşnire din dinţi, cu maxilarele strânse, ce-i făcea să-i svâcniască pometţii. Rusul dădu pe gât conţinutul a câtorva pahare de şampanie, — ca aperitiv.

La masa frumoasei Lady Nelson, era o veselie ce atrase privirile tuturor persoanelor din restaurant.

Kaomi trimise din nou pe *maitre d'hotel* să se intereseze cine erau cele trei persoane ce însoţiau pe Lady Victoria Nelson.

Ni se aduse răspunsul, că domnul cu tip de englez este inginerul Hougton, un cunoscut extractor de petrol din România. Celălalt domn brun, cu tip de oriental, era înscris sub numele Radu Moldea, român. D-ra cu păr roşu de lângă el, e Gina Drew, artistă de varieteu.

—Frumoase relaţiuni are Lady Nelson la Viena! îşi şopti Kaomi.

— Iar doamna, — arătă discret *maitre d'hotel* spre Lady Victoria Nelson, — s'a înscris în registrul de sosiri sub numele Laston.

— Laston? întrebă Kaomi. Greşeşti. Poate Nelson.

— Nu Excelenţă, stărui vienezul. Doamna se numeşte Laston; aşa figurează şi pe paşaport.

Şi *maitre d'hotel* îşi accentuă plecăciunea, apoi se retrase cu o distincţiune de mareşal de operetă.

— Iar şi-a uitat numele, Lady Nelson! zise Kaomi.

— Trebue să aibă la ea o colecţie întreagă de paşapoarte! adăogă Noshiro.

Lady Nelson schimbă cu orientalul brun cuvinte într'o limbă neînţeleasă.

Apoi, făcu semn chelnerului să servească mai repede:

— *Schnell!... Wir werden gleich abfahren!...* (Repede, plecăm îndată).

Inginerului engelz, care o întrebase dacă mai vrea *hors d'oeuvre*, îi răspunse:

— *Nothing more, darling, tank You...* (nu mai vreau, dragul meu, îţi mulţumesc).

Iar când românul arămiu exclamase în franţuzeşte:

— *J'ai bien soif!* (Mi-e tare sete), Lady Nelson răspunse în limba lui Voltaire cu o glumă, ameninţându-l cu degetul....

— Probabil, zise Kaomi, că ştie atâtea limbi, câte paşapoarte are!...

Lady Victoria vorbia şi privia lung în ochi, pe inginerul Hougton; acesta, cu toată rigiditatea lui, îi mângâia din când în când mâna, împodobită cu superbe inele.

Hatmanul Feodor Şalucov nu-şi lua ochii nici o clipă dela Lady Nelson, deşi aceasta se aşezase cu

spatele la el. Cazacul golia a doua sticlă de șampanie....

— Ați primit o telegramă dela Trevor? întrebai pe Excelența Sa.

Ministrul mi-o întinse.

Era o telgramă cifrată, prin care detectivul Gex Trevor, ne comunica moartea celui de al doilea curier, Wan-Tse! Nefericitului japonez i se furase plicul în trenul Paris-Marsilia, și curierul își făcuse hara-kiri la hotel. În fața portretului Împăratului Japoniei, pe o rogojină de trestie albă, între două lumânări.

Atunci, mă cuprinse un fel de mânie surdă și nu mă putui opri să nu interpelez pe Kaomi, pe un ton foarte puțin protocolar:

— Dar bine, Excelență, ați trimis pe acești doi curieri la o moarte sigură, dându-le plicurile în fața spionului Igor Khan, care făcea pe al treilea curier! Și cel puțin dacă acești doi japonezi, uciși de spionii sovietici, ar fi dus documente adevărate! Dar ei duceau plicuri cu hârtii albe!

Kaomi mă privi calm, nepătruns:

— Cei doi curieri știau că se duc la moarte. Ei înșiși au dorit acest sacrificiu. Oare d-voastră, europenii, cunoașteți o fericire mai deplină, decât moartea pentru țară? Curierii mei au primit cu nespusă bucurie, prilejul rar în timp de pace, de a muri pentru țara lor.

Noshiro, secretarul, zâmbia, tot atât de calm.

Cunosc prețul mic pe care-l pun asiaticii pe viață. Moartea la ei nu lasă regretul acela sfâșietor, desnădăjduit, ca la noi. Totuși, moartea celor doi curieri, cari duceau două plicuri fără nici o valoare, cu două coli ministeriale nescrise, în ele, mi se păru o inutilă risipă a vieții lor, și nu mă putui stăpâni, de a nu protesta, în fața Excelenței Sale ministrului Kaomi.

— Trimiterea acestor curieri în fața spionului Igor Khan, îmi explică liniștit japonezul, trebuia să ne acopere pe noi, adică să deruteze pe spioni, îndepărtându-le privirile dela adevăratul document, care se află asupra mea. Planul acesta ne-a reușit în parte deoarece până acum am scăpat de urmărirea spionilor.

— Credeți, Excelență?.... îl întrebai.

— Desigur....

— Ei, bine, vă înșelați. Adineauri, după aterizare, ultimul pasager care a coborît a fost tipul acesta de tătar sau de rus, Șalucov, care ni s'a părut dela începutul călătoriei, atât de suspect. Ei bine, revenind la avion, ca să-mi iau trusa de tualetă, pe care o uitasem, am văzut pe tătar adunând de pe jos bucățelele de hârtie, rezultate din biletul pe care l-ați scris în avion, și pe care-l rupsesem!... Nu vi se pare această întâmplare semnificativă?

— Interesant! zise plenipotențiarul japonez întunecându-se. Și acum, tatarul d-tale a tras la acest hotel, pe acelaș coridor cu noi!

— Da Excelență.... Mi-e teamă că la noapte spionii ne vor ataca!... zise Noshiro.

Părăsirăm restaurantul, retrăgându-ne în camera lui Kaomi.

— Suntem demascați. Trebue să schimbăm planul. Este evident că Igor Khan, găsind în plicul lui o hârtie albă, iar spionii negăsind documentul nici în plicurile celor doui curieri uciși, ei bănuesc că actul e la mine sau la Gex Trevor. Nu este exclus ca acel tătar, care s'a suit în avion cu noi dela Paris, să fie un spion sovietic. Eu credeam că nu vor reuși să ucidă atât de curând pe cei doi curieri și speram ca înainte de uciderea lor, să ajungem în Japonia cu documentul. Trebue să schimbăm planul....

— Trebue să fugim, Excelență! zise Noshiro.

— Să fugim? întrebai mirat.

— Altfel nu putem scăpa din mâinile spionilor, zise Kaomi; ei vor face în noaptea aceasta, tot posibilul, ca să pună mâna pe document. Nu uitați că aci, în Viena, există un puternic centru de spionaj sovietic, pentru țările Europei centrale.

Trebuie să fugim, ca să ne piardă urma.... Martor mi-e Buda că nu frica de moarte mă face să fug, ci, salvarea Patriei și a Imparatului.

Cei doi japonezi se prosternară adânc, cu o solemnitate într'adevăr impresionantă.

PASAGERUL CLANDESTIN

Pela zece seara, un atașat dela legația japoneză din Viena veni la noi, la hotel.

— Pregătește un avion, îi spuse Kaomi; dacă este posibil, plecăm la miezul nopții, în taină.

Peste o oră, atașatul se întoarse, spunându-ne că avionul era gata.

Eșirăm din hotel pe rând, la intervale de un sfert de oră, cu gulerele ridicate. Ne întâlnirăm la un punct de pe cheiu, dinainte stabilit, unde ne aștepta un automobil, și plecarăm la aerodrom, însoțiți de atașatul de legație.

Un aeroplan ne aștepta, cu motorul sub presiune. Ne urcarăm în cabină și ne luarăm rămas bun dela atașat.

Motoarele bat regulat. Pilotul e la post:

— Contact!

— Gata!

Un fanal făcu o curbă în noapte. Pasărea de aluminium își luă zborul.

Altimetrul marchează 50.... 100.... 200....

Sburăm în noaptea instelată....

— Cred că am scăpat de urmăritori, zise Excelența Sa Kaomi.

— Există aci un pasager nepoftit! strigă deodată Noshiro, secretarul său.

Intr'adevăr, Noshiro, desfăcând o pânză cauciucată din fundul cabinei, de sub ea apăru un individ ghemuit, care se destinse înalt, nesfârșit.

Recunoscurăm în pasagerul clandestin, pe tătarul osos, pe Feodor Șalucov, care se îmbarcase pe avionul Companiei Franco-Române, la Paris, odată cu noi, și pe care îl surprinsesem adunând bucățelele de hârtie ale biletului dela Kaomi, pe care-l rupsesem.

— Cine ești? îl întrebă calm ministrul japonez, în timp ce Noshiro scosese un pumnal exotic, ce sclipi rece.

Văzurăm buzele tătarului mișcându-se, dar sgomotul motoarelor ne asurzia.

Tătarul zâmbia, privind fără frică pumnalul secretarului. Kaomi scoase block-notes-ul și prin scris, ne înțeleserăm cu pasagerul nepoftit.

El scrise că se numește Feodor Șalucov, — hatmanul Feodor Șalucov: cazac.

„Iubesc o femee din România. Pilotul mi-a spus că luați direcția București. Mă veți lăsa acolo. Ard de nerăbdare să-mi văd iubita. Toată noaptea am așteptat la aerodrom o ocazie, ca să zbor spre ea. Indurați-vă de chinul meu....

Dacă vă e teamă de mine, legați-mă, dar duceți-mă la iubita mea".

— *„Ce facem cu spionul acesta?"* îmi scrise Kaomi pe o filă de block.

Consultarăm pe pilot. Aceasta ne răspunse că nu ar putea să aterizeze, decât la Budapesta, dar că acolo erau formalități greu de îndeplinit, iar abaterea din drum ne-ar întârzia.

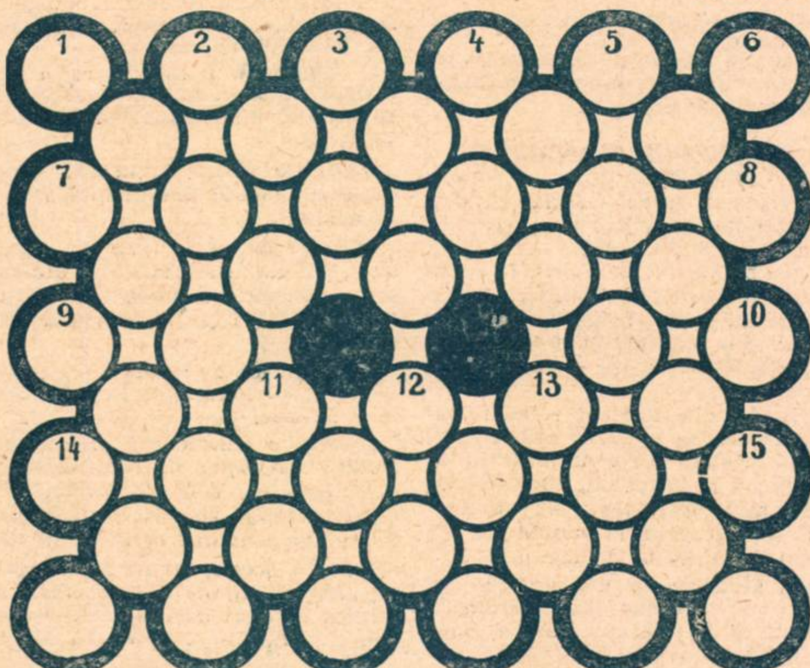
Propunea să facem zborul fără escală, până la București, să aterisăm acolo ca să lăsăm pe „hatman", și, cu un avion al Companiei Internaționale, noi să ne continuăm drumul spre Constantinopol

(Va urma)

Jocurile „Realităţii Ilustrate“

Joc de cuvinte incrucişate in diagonală

(10 puncte) de *Rebus*

Dela stânga spre dreapta: 1) Fleac. 2) Scriitoare franceză. 3) Zeu în mitologia egipteană. 4) Impărat roman. 5) Derivat al laptelui. 7) Repausul final (în Budhism). 9) Inrăutăţind. 12) Ascund adevărul. 13) Logofăt sub Ştefan cel Mare. 14) Francul de azi.

Dela dreapta spre stânga: 2) Sonet. 3) Piatră preţioasă. 4) Principal (fig.) 5) Boală de inimă. 6) Oraş în Africa. 8) Murmurând. 10) Zeiţă 11) Păzitorul unei vii. 12) Nume dat în India unor personagii mitice. 15) Ciut (mold).

JOC LITERAR

(10 puncte) *de George Boilov-Seni*

Se zice că e geniu pustiu. A absolvit şcoala la noul seminar, fiind mereu corigent la limba romană. Apoi şi-a cumpărat casa cu geamuri portocalii, din strada Lăpuşneanu. Ii place să contemple jocul apelor ce înconjoară mormântul unui copil, de lângă biserica de altă dată, din grădina dintre ziduri.

Nu-i place casa, pentrucă seamănă cu hanul Ancuţei, iar dacă n'ar fi tulburarea apelor, ar prefera Calea Victoriei. De multe ori i se pare că aude voci din trâmbiţe de aur, ca şi cum ar veni din ţara de dincolo de neguri. Demonul tinereţii îi face zilele vieţii de plumb, nopţile de sidef, iar râsul apei îl plictiseşte. Ascultă cântecul unui greer pierdut undeva, în dumbrava fermecată de alături.

Doreşte să-şi cumpere măşti de bronz, să poată merge la bal mascat, şi lampioane de porţelan, să nu observe eventualele limpezimi, precum nici posibila întunecare de soare. Pe pereţi are icoane de lemn, iar pe masă o troiţă.

Primeşte vizite dela Moş Belea, care zice că-i ca un scos din pepeni, iar gura satului zice că nu ştie ce ştia satul. Domnul deputat i-a cauzat cea dintâi durere, fiindcă la un prânz de gală, ce s'a dat în oraşul bucuriei, a zis că-i taman omul care a văzut moartea plimbându-se pe uliţa copilăriei.

N.B. *După cât se observă, bucata de mai sus este presărată cu o mulţime de titluri de opere din scriitorii români.*

Care sunt acele opere? Dar autorii lor?

Numele premianţilor

PREMIUL I, 1000 lei: Stelian D. Ionescu — **Brăila.**

PREMIUL II, 500 lei: Aurelia Otlăcan — **Arad.**

PREMIUL III, 300 lei: Ionescu C. Const. şi Paul D. — **Iaşi.**

Au mai primit câte un volum: Gică I. Lungu, **Constanţa;** Andrei N. Sandu, **Tulcea;** Bendea Ioan, **Com. Chier, jud. Arad;** Elena Marin, **Lugoj;** I. Munţeanu, Iaşi; Tomescu Nicu, **Constanţa;** Gh. T. Lupeş, **Com. Poduri, jud. Bacău.**

* * *

Deslegările se primesc până la 10 Aprilie 1930. Fiecare joc acordă deslegătorilor un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerile 161, 162, 163, 164 şi 165, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea 500 lei. Premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Aprilie 1930.

* * *

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Const. Mille 7, Etg. II
TELEFON 306/67
Director redacţional:
NIC. CONSTANTIN

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 350
Pe şase luni	„ 180
Pe trei luni	„ 95
Pentru străinătate	„ 400

Deslegările jocurilor pe luna Ianuarie 1930

PEISAGIU DE IARNĂ

ORIZONTAL: 1) Matusalem. 8) Edip. 12) Kecikemet. 21) Amaradia. 22) Uranus. 24) Vigevano. 25) Serapis. 26) Alocurea. 28) Annebot. 29) Ana. 30) Atticus. 32) Exercit. 34) Ico. 36) Iedec. 37) Po. 39) Uriaş. 41) Aemora. 43) Amiral. 44) Puiezi. 47) Tarhon. 49) Uranic. 51) Undina. 52) Natura. 53) Noe. 54) Hep. 55) Ud. 56) Ia. 58) Aignan. 61) Octeon. 63) Mai. 64) Rac. 65) Lipova. 67) Amical. 71) Par. 74) Sd. 75) Rip. 76) Italia. 77) Migală. 79) Desant. 80) Anadir. 81) Amărît. 84) Deicid. 88) Secară. 90) Pi. 92) Ipeca. 94) Ni. 95) Imami. 97) At. 98) Tău. 100) Ucenici. 102) Clement. 104) Tlo. 105) Empiric. 107) Acrisius. 110) Rarisim. 112) Ramadane. 113) Aituri. 114) Mitocani. 115) Ecumenici. 116) Ţarc. 117) Ricamarie.

VERTICAL: 1) Masă rotundă. 2) Ament. 3) Ţară. 4) Ura. 5) Sapă. 6) Adiţional. 7) Lister. 8) Eros. 9) Dac. 10) Inul. 11) Pure. 13) Ev. 14) Ciacău. 15) Ignisiune. 16) Kent. 17) Eve. 18) Mabi. 19) Enoch. 20) Totonicapan. 22) Uluca. 23) Sexul. 26) Ace. 27) Aer. 31) Ida. 33) Rip. 35) Cehi. 37) Pi. 38) Or. 40) Uzat. 41) Arde. 42) Monada. 45) Eratic 46) Inuh. 48) Anonimitate. 50) Irevocabil. 55) Unions. 57) Atriu. 59) Gap. 60) Nea. 61) Odă. 62) Eac. 65) Lepidoptere. 66) Vişina. 68) Medina. 69) Laparatomie. 72) Rasa. 73) Patrician. 74) Smăcinată. 75) Radă. 77) Lama. 78) Gard. 82) Ipecni. 83) Ten. 84) Dacca. 85) In. 86) Ci. 87) Dilui. 88) Sam. 89) Emeric. 91) Iamac. 93) Cia. 96) Mes. 97) Alin. 99) Upmu. 100) Urde. 101) Irit. 102) Circ. 103) Tron. 104) Tsar. 106) Iam. 108) Ita. 109) Sur. 111) Ica. 114) Mi.

RECONSTITUIRE

C	U	O	C	A	Z	I	A	A	N	U	L	U	I	N	O
U	/		U				R				Ă				M
C	I		T		I		T	O			R		I		L
O	R		N				O	Ş			T		R		I
L	A		M	U	L		T		I		A		N		I
R	E		A				L				I				T
	A	T	E	A	I	L	U	S	T	R	A	T	A		

Cu ocazia anului nou, urăm cititorilor noştri **la mulţi ani.** „Realitatea Ilustrată".

JOC DE CUVINTE INCRUCIŞATE

„Servus" !...

ORIZONTAL: 1) Tip. 3) Ram. 4) Horn. 6) Huss. 7) As. 9) Ca. 10) Brec. 12) Izbit. 14) Tri. 15) Nerv. 17) Aval. 18) Rebus. 19) Anale. 20) Osc. 21) Turda. 23) Lar. 24) Noi. 25) Vid.

VERTICAL: 1) Tars. 2) Imn. 3) Rossinanta. 4) Hu. 5) Cartaboşi. 6) Haz. 8) Servus. 9) Cid. 11) Ciaşcă. 13) Tezaur). 16) Vrednic. 22) Aod. 23) Law.

JOC DE SILABE INCRUCIŞATE ILUSTRATE

ORIZONTAL: I) Antiparlamentare. II) Masata III) Ciga. — Dune. IV) Paletă — Carara. V) Tină — Taţi. VI) Toridă. VII) Negociaţiune.

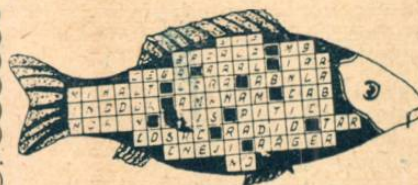
VERTICAL: I) Anticipaţiune. II) Galenă. III) Parma — Toci. IV) Lăsată — Paria. V) Mentă —Daţi. VI) Durată. VII) Remuneraţiune.

GOLF DE CUVINTE

Cano, Cana, Cina, Cana, Lana, Lang, Gang, Gand, Gard, Gară, Gata. — Gută, Gură, Aură, Acra, Agra.

JOC DE CUVINTE INCRUCIŞATE

CRAPUL

JOC DE CUVINTE INCRUCIŞATE

„Nicolae Iorga"

ORIZONTAL: 1) Pann. 4) Sbori. 9) Carp. 13) Odă. 14) Sorbona. 15) Sor. 16) La. 18) Bulin. 20) Do. 21) Bani. 23) Sămănătorul. 27) Fisc. 29) a) Oi. 30) Trasare. 32) Ataşare. 34) Eu. 35) Vier. 36)Fost. 37) Og. (Octavian Goga). 39) Ca. 40) Mo. 41) Nt. (Nic. Titulescu. 42) Sanal. 44) Arşau. 46) Ana. 47) Tur. 48) Ne. 49) Iz. 50) Ac. 52) Mă. 53) Uza. 54) Şef. 56) Biv. 57) Ţar. 59) Tom. 60) Sit. 63) Ca. 65) Ra. 67) Ot. 68) Be. 66) Ada. 70) Urc. 71) Daram. 73) Ornat. 75) Em. 76) Mu. 77) Me. 78) No. 79) Hora. 81) Post. 81 a) Ia. 83) Văleni. 87) Savant. 90) Na. 91) Eroi. 92) Pai. 93) Car. 95) Caş. 96) Avut. 97) Bric. 99) Retor. 101) Ilau. 103) Ian. 104) Deputat. 106) Aur. 197) Leagăne. 108) Istoria.

VERTICAL: 1) Politica. 2) Ada. 3) Na. 4) Sobar. 5) Brune. 6) Oblă. 7) Roită. 8) Innot. 10) As. 11) Rod. 12) Profesor. 17) Sas. 19) Rus. 21) Botoşani. 22) Ai 23) Sar. 24) Mă. 25) Ra. 26) Laf. 28) Se. 29) Cultural. 31) Realiza. 33) Românaş. 38) Gane. 41) Naum. 43) Na. 45) St. 49) Isvor. 51) Cetit. 53) Uit. 55) Făt. 58) Academie. 61) Marmură. 60) Solomon. 62) Rectorat. 64) Adam. 68) Bran. 69) Ar. 70) Un. 72) Amovibil. 74) Restaura. 80) Alpina. 81) Pâslar. 82) Ar. 84) Eac. 85) Ni. 86) Bătu. 88) Ac. 89) Vai. 90) Nu. 93) Cepe. 94) Roţi. 98) Râe. 99) Ren. 100 Ras. 102) Aui. 104) Da. 105) Tt.

PROBLEMA

Sunt 7 (şapte) ouă: primul ia 4, al doilea 2 şi al treilea 1.

PROVERB JAPONEZ

1) Canossa. 2) Practică. 3) Samare. 4) Remisă. 5) Matilda. 6) Sâcâia. **Capra sare masa, lada sare casa.**

JOC DE CUVINTE INCRUCIŞATE

„La vânătoare"

ORIZONTAL: 1) Va. 3) Al. 4) Ni. 5) Act. 7) Teu. 8) Ba. 11) Puşcă. 14) Or. 15) Laf. 17) Lupi. 19) Re. 20) Dardă. 21) Li. 22) Ci. 24) Braci. 27) Os. 28) No. 30. Arno 32) Ga.

VERTICAL: 1) Vânat. 2) Alice. 6) Tub. 9) Axă. 10) Op. 12) Sol. 13) Crud. 15) Liric. 16) Frac. 18) Palas. 23) Ix. 25) Rond. 26) Ins. 29) Ling. 30) Aida. 31) Oază.

Cupon pentru jocuri
No. 162

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

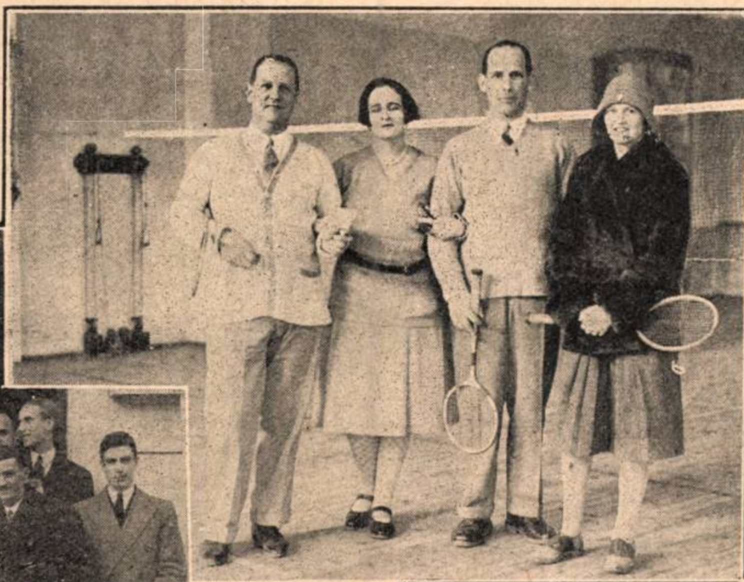
UN SPORT REGAL

Badminton!...
După nume se vede că acest cuvânt e de proveniență engleză sau americană, ca şi Southampton, Washington sau aşa ceva...
Poate un dans mai insinuant ca black-bottomul? O nouă trepidaţie neagră trecută prin filtrul atotfăuritor al yankee-ilor.
In orice caz, un atentat proaspăt la romantismul bătrânei Europe. Pacea continentalilor sedentari, — liniştea lor, e din nou în pericol.

O IMITAŢIE A TENNISULUI

„Articolul" e importat din Anglia. Ce decepţie! Nu e decât un simplu sport, un joc, copie fidelă a tennis-ului, de care îl deosebeşte câteva amănunte:

Stânga: **Un grup de jucători. In centru Regina Elisabeta a Greciei**

Dreapta: **Regina şi Regele Greciei între Mrs. Paterson şi Mr. Sebastian**

Se desfăşoară pe un teren acoperit, de proporţii mai reduse ca la tennis. Se joacă tot cu racheta. Terenul e împărţit în două, de o plasă. Mingea nu e sfera obişnuită. Are dimensiuni mai mici ca cea de tennis şi se termină cochet cu o coadă, ca o trenă de mireasă.
Centrul de greutate fiind jos, sboară ca o cometă. Lansarea nu poate fi decât lentă, ca a unei paraşute, însă e neregulată, capricioasă ca o fată ce se ştie curtată.
Numită de americani „byrd" — adică păsărică — nu e elastică. In consecinţă, când cade pe pământ, nu ricoşează. E dârză, încăpăţânată .
Jocul, penalizează cu un punct, când mingea atinge pământul.
Sborul ei neregulat obligă pe jucător la sforţări, iar loviturile repezi ale rachetei sunt foarte obositoare.
— După un match de „badminton" sunt mai obosit decât după două matchuri de tennis", ne declară campionul naţional de tennis, Nicolae Mishu.
„Badminton" se joacă deci mai greu, decât se pronunţă.

SUVERANII...

După o lege nescrisă, majoritatea domnitorilor sunt sportsmani.
Regele Italiei este călăreţ pasionat, regele Alfons al Spaniei joacă tennis şi înnoată, regele Angliei joacă tennis şi golf; prinţul de Walles este sportsman prin excelenţă, regele Suediei şi prinţul moştenitor sunt skiori cotaţi, sau ca să rămânem la vatră, principele regent Nicolae e automobilist de forţă, iar când princiara sa soră pune ski-ul, codrul freamătă de plăcere.
Iată de ce nu ne-am mirat când dintr'o maşină, stopată la poarta asociaţiei Y. M. C. A., au coborît vioi, foştii suverani ai Greciei.
Perechea regală intră în sală fără ceremonial, fără artificii de protocol. Sportul exclude formalismul.
Regina, figură cioplită în marmoră, de o daltă măiastră, e îmbrăcată într'un simplu costum de sport, pull-ower gris, fustă de aceiaş coloare, ciorapi scoţieni, pantofi cu crêpe şi o mantie de distinsă modestie.
Incepe un dublu mixt. Perechea regală de o parte, iar adversari, Mistres Paterson şi Mister Sebastian, de alta.
Cuplul regal joacă admirabil. Regina respinge cele mai periculoase mingi, mânuind racheta cu pricepere.
Dublul advers este la înălţimea situaţiei.
Un „volée" uşor asediază pe reprezentanţii Eladei.
Ambii au intenţia să respingă. Când doi se ceartă... mingea se rostogoleşte ironică la pământ.
Regina râde entuziasmată. Şiragul de perle completează un tablou demn de Rembrandt.
Dublul s'a terminat. Obiectivul lui Berman aşteaptă nerăbdător.
— Atenţie, vă rog. — Mulţumesc Majestate.
— Ce maşinărie ai Berman? se interesează regina, bună cunoscătoare a artei fotografice.
Regele fotografilor — nu mai e de mult prinţ — dă Majestăţii Sale explicaţiile cuvenite...

UN MATCH INTRE SUVERANI

Perechea regală joacă în simplu. Dacă în politică d. Taşcă recomandă unitate de vederi între soţi, sportul nu exclude adversitatea.
Regina serveşte. Regele atacă viguros şi aplică din toate părţile lovituri felurite.
Un „smash" asigură conducerea suveranului.
Matchul continuă cu ardoare. Regina recuperează şi plimbă pe adversar dela un capăt la celălalt al terenului. Il istoveşte...
Regele este în dificultate.
Un revers: şah la rege; o minge cupată: regele ratează: şah! mat!...
Punct şi match.
Regele capitulează. Regina victorioasă primeşte mulţumită felicitările.
Invinsul se închină în faţa superiorităţii adversarului...

A. VOGEL-JUN.

Cronica Sportivă

FOOT-BALL

Activitatea footbalistică, a fost redeschisă în Capitală, prin matchul „Macabi"-„Unirea Tricolor", care s'a sfârşit cu victoria primei echipe, cu scorul de 2—1.
Echipele nu au prezintat formaţiunea completă, şi s'au resimţit de pe urma lipsei de antrenament.

* * *

La Timişoara a început campionatul. Iată primele rezultate:
Muncitori—Kadima 2—1
U. D. R.—Rapid 2—1.
Banatul—Politechnica 0—0.
Haiduck—Jimbolia 1—0.

TENNIS

In revista „American Lawn—Tennis", *Tilden* afirmă că nu va lua parte la matchurile Cupei Davis în 1930.

* * *

Iată ultimele rezultate ale campionatelor dela Nissa:
Simplu domni: Tilden b. Peters 4—6, 2—6, 6—3, 6—3. Rogers b. Stefani 6—0, 6—2, 4—6, 6—4.

* * *

René Lacoste, admirabilul campion francez, a reluat antrenamentul.

BOX

In cadrul unei recente reuniuni, disputate la Circul Sidoli, Moţi Spakow, a dispus la puncte de Egrel, iar Lucian Popescu şi Gh. Stamate, după o luptă emoţionantă, au terminat la egalitate.

* * *

La Londra, s'a disputat săptămâna trecută, matchul pentru campionatul mondial la juniori, — greutate semi mijlocie, — între englezul Kind Berg şi americanul Mushy Callahan. Primul a eşit învingător, adversarul abondonând în a zecea repriză.

* * *

Max Schmelling a acceptat să dispute cu învingătorul matchului Scott-Sharkey, titlul mondial al tuturor categoriilor.
Matchul va avea loc în ziua de 26 Iunie la New-York şi bursa lui Schmelling, se va ridica la 250.000 dolari (42 milioane, cinci sute mii lei).

* * *

Campionatul Germaniei la categoria semi-grea, a fost cucerit de Pistulla, care a învins la puncte, — într'un match de 15 reprize, pe Helmutt Hertkopp.

Ginis Grafstrom

Clişeul alăturat, îl reprezintă pe Ginis Grafstrom cunoscutul maestru al patinelor.

Grafstrom a fost câţiva ani dearândul campion mondial la figuri artistice de patinaj.

Figurile cele mai grele, buclele şi olandezele cele mai periculoase sunt executate de Grafstrom cu eleganţa cea mai desăvârşită.

Clişeul alăturat nu face decât să întărească afirmaţia noastră.

Regele de zahăr

D. Benoni Lazăr, cofetar, a dăruit palatului, portretul regelui nostru, făcut în zahăr.

Un inventator

D. DRAGOMIR-BRAILA

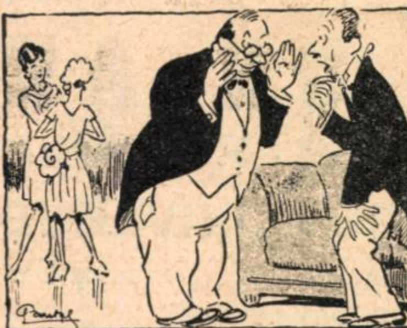
Inventatorul celulei-paraşute. Se construeşte acum, la Paris, un avion de pasageri special amenajat cu celule paraşute, care să slujească la demonstraţiuni în Europa şi cele două Americi.

CONŞTIINCIOS.

Primul domn: — Mie-mi dai o duzină de stridii.
Al doilea domn: — Mie la fel.
Al treilea domn: — Şi mie tot o duzină, dar să fie proaspete.
Chelnerul (la bufet). — Trei duzini de stridii, da'una să fie proaspătă.

DE ACORD

— N'aş vrea să fiu bărbatul unei asemenea femei.
— Nici eu, crede-mă.... Dar vai, de 10 ani e nevastă-mea!...

MODA

Fusta e simplă, tailleur-ul puţin scobit, cu reveruri înguste. In general o tăetură sobră, masculină.

Mantoul de postav are aplicat un guler-pelerină.

Sunt foarte şic pantofii de postav în culoarea tailleur-ului.

Primăvara care se anunţă ne îndeamnă să publicăm modelele de tailleururi şi manto-uri pe care le pregătesc marii croitori din Apus, pentru elegantele lumei femenine...

Tailleur-ul e din stofă englezească de culoare închisă, negru sau bleumarin. Pentru stradă în ton uni, pentru călătorie tonuri combinate.

Cum ne-ar apare lumea dacă am fi altfel construiţi

CAP. VI[1])

ILUSTRAŢIA acestui articol nu e o fantezie distractivă, ci o simplă reprezentare a obiectelor naturale în proporţie cu personagiul nostru microscopic.

Fără îndoială, omul nu s'a găsit nici în cea mai îndepărtată perioadă a istoriei sale în faţa unor duşmani atât de teribili ca acei arătaţi aci. Aceşti monştri există totuşi. Ei mişună în jurul nostru sub formă de mici insecte şi deşi — din anumite motive — nu pot atinge dimnesiunile pe cari le vor fi avut cândva, sunt totuş duşmani periculoşi ai omului, chiar sub forma actuală; o mică schimbare în condiţiunile de viaţă, ale acestei planete le-ar face atât de puternice, încât ar învinge orice împotrivire a noastră. In asemenea caz, puternica ştiinţă omenească, industria şi cuceririle inteligenţei noastre n'ar sluji la nimic, dacă ele ar vroi să ne extermine.

Aceste afirmaţii ale noastre, au nevoe şi de o desluşire. Spre a-i da un caracter mai de înţeles, cititorul trebue să presupună iar, că e în tovărăşia omuleţului, pe care-l lăsase în mijlocul unei grădini şi trebue să observe senzaţiile pe care acesta le încearcă, în lumea unde mişună fiinţe identice cu cele pe care le cunoaştem, dar care-i devin uriaşe numai fiindcă omul s'a micşorat.

Omuleţul continuă să rătăcească printre firele de iarbă ale pajiştei, ce-i pare o imensă pădure. In timp ce se sbate, observă lucruri care-l înspăimântă.

Reamintim că ultima dată când l-am părăsit, compara micuţele plante, printre care-şi croia drumul, cu uriaşele ierburi, de mărimea unor copaci, din era secundară. Convingerea că s'a înapoiat în aceea îndepărtată perioadă, pune stăpânire pe mintea sa, când se opreşte în faţa unui înfricoşător spectacol.

Un monstru groaznic, se iveşte din junglă. Corpul animalului e gigantic, pe lângă el, căci atinge mărimea de 25 cm. E însă un simplu cameleon, pornit în căutarea hranei. Omuleţul înlemneşte văzându-l şi gândeşte:

„Nu m'am înşelat, lumea a dat înapoi cu milioane de secole. Iată unul din monştrii dinosauri, care au trăit în perioada Jurasică şi care se presupunea că ar fi dispărut cu secole înainte de ivirea omului.

Ce va deveni omenirea, dacă aceste creaturi vor renaşte?"

Din momentul în care omul nostru îşi pune această întrebare, vom încerca să-i răspundem.

Supravieţuirea dinosaurilor n'ar fi atât de surprinzătoare, pe cât pare la prima vedere. De fapt, dacă n'ar fi survenit oarecari schimbări în clima şi condiţiunile de trai ale pământului, acele gigantice animale, — Atlantosaurul şi Diplodocusul, — ale căror fosile s'au găsit în zilele noastre şi au uneori lungimea de peste 30 metri, — ar fi putut continua să trăiască, întocmai ca şi alte specii de peşti ciudaţi şi animale nevertebrate, care mai există încă, deşi sunt mult mai vechi decât cei dintâi. Ar fi putut supravieţui chiar şi după epoca apariţiei omului pe pământ.

Ce am putea face contra acestor monştri? Deşi par teribili ca înfăţişare, nu ne-ar fi împiedicat prea mult, în desvoltarea noastră şi cu toată enormitatea proporţiilor lor, n'ar fi fost tocmai periculoşi.

Aceasta se datoreşte faptului, că am fost prevăzuţi cu arme, ce lipsesc în mare parte acestor creaturi, lipsa cărora a şi cauzat dispariţia speciei.

Armele de care au uzat primele mamifere, împotriva giganticelor reptile, au fost desvoltarea activităţii cerebrae şi rapida adaptare la schimbările mediului.

Marii dinosauri, erau foarte bine echipaţi, în ceeace priveşte apărarea, — cu carapacele lor groase, cu scuturile şi armurile de corn şi solzi, dar erau prea puţin înarmaţi, din punctul de vedere al atacului şi absolut incapabili, de a-şi schimba obiceiurile, la cea mai mică variaţie, survenită în mediul lor.

Ar fi fost mai puţin periculoase pentru noi, decât făpturile, — de o aparenţă mai puţin teribilă, — care le urmară imediat, şi care fură contimporane cu omul, anume mamiferele carnivore, ca: ursul, tigrul, leul, lupul, etc.

Acestea din urmă, sunt mult mai bine înzestrate decât omul, care ar fi o pradă lesnicioasă pentru ele, dacă n'ar fi cucerit, chiar dela începutul evoluţiei sale, domnia lumii, prin cea mai mare şi mai importantă descoperire: focul.

Din nefericire pentru omul ipotetic , redusele dimensiuni ale corpului său, îl fac incapabil să aprindă focul astfel că e foarte în pericol în faţa cameleonului. Acest pericol nu e însă nimic, pe lângă cel peste care va da în curând.

O mare clasă de animale, considerate cu mult inferioare creaturilor cu sânge cald, deşi descind din aceiaşi strămoşi cu alte specii de animale, s'a desvoltat prodigios, într'o direcţie diametral opusă celorlalte. Urmând metode diferite, au atins puteri de acţiune şi organizare, care pot fi comparate doar cu acele ale rasei omeneşti.

E probabil că dacă schimbarea climatului, din primele timpuri ale lumii, n'ar fi împiedecat întinderea lor, aceste creaturi ar fi cucerit pământul şi ar fi nimicit omul, căci sunt mult mai bine înarmate decât el, cu toate armele lui moderne.

O mică eroare, în plăsmuirea trupurilor lor, la începutul evoluţiei, a scăpat omul dela pieire.

Se ştie că într'o epocă a istoriei geologice desvoltarea inteligenţii a fost periclitată, animalele trebuind să se apere contra profundelor schimbări de climă.

Spre a se feri de frig şi de evaporarea lichidelor din corp, se înveliră într'o carapace groasă şi imobilă, care a anihilat simţul pipăitului, lipsindu-le de controlul senzaţiilor primite din afară şi în acest mod, desvoltarea creerului lor fu oprită.

Această plăsmuire după cum a spus filozoful Bergson *„a fost un obstacol, care a împiedicat ascensiunea vieţii animale.*

Animalele nu şi-au mai schimbat forma pe care o luaseră în acea epocă şi au căzut într'o amorţeală, din care nu s'au mai trezit. In această stare de toropeală, trăiesc astăzi Echiodermele (peşte în formă de stea şi moluscele (melcii, etc.).

Alte grupe, ieşiră din acest impas în două moduri:

Animalele vertebrate, schimbară rigida carapace prin blănuri în afară, iar înăuntru, printr'o structură mai mult sau mai puţin mobilă, care continuă să suporte ţesuturile, dând libertate muşchilor. In acelaş timp, această schimbare, le permise să-şi mărească dimensiunile. In urmă, deveniră agile, simţurile tot mai ascuţite primiră noui impresii, care le desvoltă sistemul nervos şi creerul.

O altă clasă de animale, învinse greutatea într'alt mod: plesni pătura cornoasă în mai multe părţi, ceiace dădu învelişului supleţă, fără a se lipsi de valoarea lui protectoare şi dobândiră în acest mod, agilitatea şi mobilitatea necesară evoluţiei.

Din fericire pentru noi armura pe care o păstrară, chiar modificată, continuă să fie un aparat restrictiv.

Cititorul, fără îndoială, a recunoscut de astădată în făpturile la care ne referim, insectele şi rudele lor. Dacă acestea ar fi avut un corp de egale dimensiuni cu ale omului, l-ar fi exterminat de mult.

Şi ar fi fost într'adevăr mai bine pentru el, să moară decât să trăiască în tovărăşia unor insecte de dimensiuni gigantice, făpturi atât de deosebite în ceeace priveşte trupul, puterile şi capacitatea lor de gândire.

Intr'adevăr, ele nu par să facă parte din aceiaş lume cu omul. Numeroase specii de animale, deşi cu mult inferioare lui, sunt totuş supuse aceloraşi legi şi pot trăi în apropierea lui, ducând cam aceiaş viaţă, bazată pe aceleaşi principii şi, se poate spune, mai ales, pe aceiaşi mentalitate.

Insectele însă par să fie produsul altei creaţii, feroce şi monstruoase şi nu putem să nu simţim un fel de teroare, când pătrundem în secretele existenţei lor şi comparăm activitatea, energia, fecunditatea, puterile şi armele lor, cu acele ale omului.

Presupunerea că s'ar fi putut, ca insectele să ne fie egale, în ce priveşte dimensiunile corporale, nu e un simplu joc al imaginaţiei. Primele insecte au fost gigantice, comparativ cu cele din zilele noastre.

Dacă am fi rămas mai mici decât suntem şi dacă ele s'ar fi mărit, am fi avut de luptat cu duşmani mult mai periculoşi, decât cele mai formidabile fiare sălbatice.

Insectele n'aveau numai numărul de partea lor, dar şi un echipament de răsboi teribil, o înţelegere a luptei, o ferocitate şi o îndrăsneală, care le punea cu mult deasupra ferocelor mamifere carnivore.

Să luăm spre exemplu cărăbuşul şi să ne imaginăm senzaţiile unui om, în luptă cu un astfel de duşman. In repaus, pare inofensiv şi stă nemişcat pe craca sa. Dar observaţi-l când prada se apropie

Paiajenii au cele mai ingenioase şi mai teribile mijloace de luptă. Victima încăpută odată în pânza lor, nu mai are şanse de scăpare.

1) Vezi „Realitatea Ilustrată" numerele 158, 159, 160 şi 161.

— de obiceiu e un greer, un fluture sau un păianjen.

Imaginați-vă acum această insectă, devenită tot atât de mare cât omul, în luptă cu el.

La vederea prăzii sale, cărăbușul se înalță ca animat de un curent electric. Aripile se desfac, formând un gigantic coif pe spinarea sa, partea dinapoi a corpului se ridică și se lasă cu un sgomot ciudat. Insecta desface membrele din față și le unește ca pe niște foarfeci, asupra victimei sale, care se simte înjunghiată de pumnale și sfredelită cu ferăstrae. Curând, omul prins în această groaznică înlănțuire, simte dinții monstrului în jurul gâtului.

Cu unul din brațele sale, de forma ferăstrăului, continuă să țină victima în nemișcare, iar celalt, rămâne pe capul ei spre a-i ține gâtul într'o anumită poziție. Fălcile sale, prevăzute cu dinți mărunți, sfredelesc creerul omului și-l presează, spre a distruge rezistența nervoasă. Victima se sbate tot mai slab, nu se mai poate apăra, devine o hrană vie.

Deși victima e tot atât de mare ca și vânătorul, corpul său e în curând devorat cu desăvârșire.

Nu se poate preciza câte ființe omenești ar cădea victime ale unui cărăbuș de dimensiunea pomenită. E un nesățios.

Lăcomia acestor insecte, e atât de mare încât punând mai mulți membrii această specie la un loc, se mănâncă între ei. De foame? Nu, din canibalism. Devoră membrii din propria lor familie, chiar când au altă hrană la îndemână. De fapt, spiritul de distrugere e atât de desvoltat la această teribilă specie, încă soția devorează pe soț, imediat ce viitorul rasei este asigurat.

Spre a se apăra de acești dușmani, unul ar fi avut nevoie în primele timpuri ale apariției sale pe pământ, de toate armele războinice, inventate de știința modernă, căci insectele aveau în acea epocă, un mare avantaj față de el.

Ultimul răsboiu ne-a arătat teribila putere a gazelor otrăvitoare; dar unele insecte din clasa coleopterilor, cărăbușii din specia numită *Brachinus*, uzau de asemenea gaze, cu mii de ani înainte. Substanțele noastre anestezice și paralizante, sunt rudimentare, față de cele secretate de unele insecte.

Doctorii noștrii sunt foarte mândri, că au ajuns să opereze o ființă omenească, fără a o adormi, injectându-i stovaină în șira spinării, dar o insectă cunoscută de știință, sub numele de *Cerceris* proceda astfel, înainte de apariția omului, spre a paraliza prada, ce trebuia să-i hrănească puiul. Cu acul gurii sale, asemenea unei siringi, atingea centrul nervos ce dicta mișcările victimei sale și o paraliza. Prada rămânea nemișcată, în timp ce larva (tânăra insectă) mânca, ori de câte ori îi era foame.

Ar fi putut rezista barbarele și dezordonatele hoarde ale primilor noștri strămoși, armatelor de furnici, tot atât de mari cât ei? Savanții zilelor noastre, au observat furnici de diferite specii, întrebuințând metode de luptă moderne, făcând tranșee, pe care le păzesc până la ultima insectă, luptând contra inamicului, pas cu pas.

Unitatea în ofensivă și apărare, e regulă comună pentru ele, dar mila le e cu desăvârșire necunoscută.

Sclavia pentru cel cucerit și slab, moartea pentru cel nefolositor, e legea lumii lor, în care totul e sacrificat în beneficiul speciei și în care nu se face nici o favoare individului.

Omul ar fi devenit supusul acestui teribil inamic, dacă n'ar fi intervenit anumite schimbări, în primele timpuri ale pământului.

Să ne închipuim, că rasa omenească ar fi putut evolua în direcția urmată de aceste aprige creaturi.

Marile colonii, formate de unele insecte amintesc în multe privințe, starea de extrem comunism, spre care, — după părerea multora, — tinde societatea umană.

Omul microscopic este una din cele mai inofensive prăzi, pentru animalul antedeluvian, care-l întâmpină și care nu-i decât un simplu... cărăbuș

Dacă oamenii vor fi vreodată organizați în acest mod, se pare că orice membru care va înțelege ceiace strămoșii săi numiau libertate, se va simți încătușat în tirania cea mai de neîndurat.

In societatea insectelor, lucrătorul e angrenat într'o muncă, al cărei scop, nici nu-l cunoaște. Muncește toată viața, — fără răsplată, — pentru o comunitate, unde fiecare lucrează fără a i se permite, să se distreze.

Lângă el păzește soldatul, prevăzut cu arme teribile. Acesta nu se poate hrăni singur, e sacrificat imediat ce un pericol amenință și exterminat cu răceală de depozitarul hranei, când s'a atins numărul legal al populației. Ceva mai departe, vezi insecte, care unui neștiutor i-ar părea că duc o viață de trândăvie, fiind relativ fericite în această lume de teroare. Sunt indivizii destinați să perpetueze specia.

Soarta lor nu e mai de invidiat decât a celorlalți membri, căci întocmai ca soldații, nu se pot hrăni singuri și plătesc o clipă de fericire, cu o moarte mizerabilă.

In centrul acestui îngrozitor regat, regele și regina stau închiși pe viață într'un palat, mai curând o groapă, ocupați a da naștere unei noui generații, ce va continua aceeași muncă fără sens, într'un viitor întunecat.

Presupunerea că societatea omenească va ajunge vreodată într'un asemenea stadiu, e doar o rătăcire a imaginației.

Ne vom întoarce la problema luptei dintre om și insectă.

Menținându-se pe terenul absolutei realități, ne întrebăm ce s'ar fi petrecut, dacă o mică schimbare ar fi intervenit, nu în *mărimea* insectelor, ci în *puterea lor de expansiune*.

Să observăm termitele, numite furnici albe, care par a fi cele mai formidabile dușmane ale omului.

„In tot ținutul tropical, spune W. W. Froggat, unul din cei mai mari observatori al acestor creaturi, nu există o specie de insectă care să ducă o campanie atât de feroce, contra lucrărilor omului.

Nimic nu scapă atacurilor lor. Pustiesc totul, lucrând pe ascuns, până în ultimul moment, când năruirea totală a clădirei pe care o atacă, dovedește prezența lor. Atunci, mobilă, îmbrăcăminte, hrană, dispar, casele se dărâmă, iar pomii se fac praf.

Repeziciunea distrugerii, e uimitoare.

Un fermier își lasă căruța într'o noapte pe câmp; a 2-a zi nu mai găsi decât părțile metalice".

Naturalistul Sucathman, care studia aceste insecte, adormi într'o seară lângă cuibul lor. A doua zi, când se deșteptă, era complect desbrăcat. Termitele îi mâncaseră hainele.

Intreaga lume le-ar fi căzut pradă, dacă natura nu le-ar fi pus o barieră. Aceste termite au nevoe de o temperatură de cel puțin 68° până la maximum 113° Fahrenheit. Apoi mai trebue ca această temperatură, să fie însoțită de o oarecare umiditate, ceeace nu există în toate climatele. Această circumstanță a salvat omenirea. Legea nu este însă atât de absolută, nici familia termitelor atât de incapabilă de a se adapta climei, în cât să n'avem a ne mai temea.

Această alarmantă posibilitate, s'a dovedit chiar.

In 1780, o corabie aduse în portul la Rochelle, Franța, câteva termite din specia Lucifug; unele din cele mai mici ale grupului. Puțin timp în urmă, mai multe clădiri se năruiră, arhivele prefecturii fură distruse, ravagiile acestor insecte se întinseră și în alte orașe. Nu se știe ce proporții ar fi luat această plagă, dacă specia nu și-ar fi pierdut treptat puterea și n'ar fi devenit inofensivă.

Aceasta a fost norocul pentru Franța, dar întâmplarea nu autoriză știința să afirme că todeauna se va întâmpla la fel. O specie de termite mai puternice și mai adaptabile, poate năvăli în climate temperate, prosperând și înmulțindu-se.

In acea zi, lumea va întâmpina unul din cele mai mari pericole.

REALITATEA ilustrată

(Photo Manasse) **MĂRȚIȘORUL** Atelierele „Adevĕrul" S. A.

ANUL IV. Nr. 163. — 13 MARTIE 1930. 32 PAGINI APARE JOI

REALITATEA Ilustrată

Lilian M. Andreescu, „Miss Capitala" și florile

PREȚUL 10 LEI

Photo Papacostea

REALITĂȚILE VIEȚII

Cât valorează o femee. — Soțul, amantul și factura. — Este bărbatul dator să achite socotelile nevestii? — Deputatul din Bekes.

FEMEEA a fost comparată cu tot ce vreți: Cu o floare, cu o stea, cu o bijuterie, dar valoarea ei în lei noui sau într'o monedă echivalentă n'a fost fixată încă.

Imbrăcămintea ei a fost adesea evaluată, dar femeia în sine a rămas de neprețuit.

Letonul Mihail Leppic face o excepție în această privință. El știe perfect de bine câte parale face soția sa, deoarece a vândut-o unui concetățean de al lui, pentru suma de 2101 franci francezi, adică circa 14.000 lei. Suma nu e exagerată, deoarece d-na Leppic e o cucoană corpolentă, care cântărește mai bine de 70 kgr. Michk, cumpărătorul, avusese întâi intenția să exporteze femeia cumpărată în America, dar în urmă se răsgândi și astfel se făcu, că atât vânzătorul cât și mușteriul s'au pomenit citați în fața tribunalului din Paris.

Insă nu transacția comercială neobișnuită, de care am pomenit era motivul intervenției reprezentanților zeiței Themis, de pe malurile Senei, ci faptul că Michk rănise pe fostul prieten de afaceri la o ceartă.

Dela un timp afacerile celor doi tovarăși mergeau prost, iar când ieslele sunt goale, caii se mănâncă între ei. Așa și cu Leppic și Michk, ba primul amenințase chiar cu moartea pe cel de al doilea, la care amenințare Michk răspunse cu fapte: răni pe adversarul său, cu un obiect contondent.

Fiind citați la tribunal se desvălui și afacerea cu soția vândută — ambii tăgăduiră târgul, dar în cele din urmă trebuiră să mărturisească negoțul. Vânzătorul a fost condamnat la o lună închisoare și cincizeci franci amendă, cumpărătorul doar la 100 franci amendă, păstrându-și libertatea...

DE altfel relațiile conjugale capătă din ce în ce forme mai ciudate. Eternul triunghiu: soțul, soția și amantul sau amanta rămâne triunghiu (luând doar uneori aspecte de poligon) dar e privit printr'o prismă morală cu totul diferită.

Iată de pildă un caz întâmplat la Berlin.

Soția unui mare industriaș din capitala Germaniei întreținea, cu știința soțului legitim, relațiuni de dragoste cu un tânăr simpatic, care contribuia la achitarea notelor provenite dela diferiții furnizori ai elegantei cuconițe. Dar legăturile de dragoste nu au o durată veșnică. Intr'o bună zi junele se plictisi de dulcineea lui și „o abandonă". Adică nu rupse imediat toate relațiile. Mai avea pe ici colo întâlniri, în localuri publice, se arăta acelaș cavaler generos când era vorba de achitarea unor sume mai mici. Dar când se prezentă o factură pentru rochii și blăni, în valoare de peste câteva mii de mărci, ex-amantul refuza net plata. Indignată, într'un torent de lacrimi, doamna povesti întâmplarea soțului. In sufletul acestuia clocoti năvalnică revolta bărbatului înșelat... în socotelile sale, și ceru deci socoteală tânărului. Nu pentru faptul că se bucurase de grațiile soției sale, ci pentru refuzul de-a figura mai departe ca bancherul casei. Discuția degeneră în ceartă, cearta în bătae... Gusturile și moravurile nu se discută...

CE rol covârșitor joacă toaletele soției în căsnicie — sau mai bine zis achitarea lor — o dovedește și următoarea întâmplare, care de astă dată ne duce în provincia franceză, în orașul Lille.

Tribunalul din acel oraș a hotărît, că soțul nu este dator să plătească, unei case de mode, factura pe numele soției. E drept, că nu e vorba de o deciziune formală generală, ci de un caz particular. Judecătorii au găsit de cuviință că un salon de mode, care furnizează unei burgheze rochii în valoare de 60.000 franci francezi, în timp de un an și jumătate, ar fi trebuit să-și asigure în prealabil consimțământul soțului. Marile case de mode sunt revoltate. Până acuma ele tocmai își îndemnau clientele la comenzi mari, știind pe soții respectivi solvabili. Acum chestiunea se pune altfel: Deși perfect solvabil, soțul se opune să încurajeze luxul exagerat al soției și nici măcar pe amantul salvator nu se mai pot bizui furnizorii, dovadă cazul dela Berlin. Economia rezultată prin verdictul dela Lille va contribui oare la prosperitatea Franței?

IN orice caz bărbații însurați și-au câștigat un drept oare cum negativ, dar tot un drept. Nu mai sunt răspunzători de datoriile soției, care prin aceasta e redusă la necesitatea de a-și face datoria, la singular, fără de soț în loc de substantivul la plural, pe la negustori. Intr'o epocă în care femeile sunt alese în consiliile comunale, în parlament, în diplomație, hotărârea judecătorului din Lille a fost explicabilă. E adevărat că în Franța femeia încă nu se bucură de drepturi cetățenești. Ungaria e mai avansată în această privință. O politiciană maghiară, căreia i se imputase totuș incapacitatea feminină în materie de politică, a răspuns, povestind următorul fapt autentic, care denotă capacitatea unei anumite categorii de politicieni. O deputație de țărani dintr'un sat maghiar se înfățișează la ministru la Budapesta, pentru a se plânge împotriva perceptorului neomenos și a felului său brutal de a încasa birurile. Ministrul e penibil impresionat de această jalbă. Pune pe secretarul său să noteze toate datele, apoi se întreține cu delegații.

— Din ce district electoral sunteți?

— Din districtul Bekes.

— Și cine e deputatul vostru?

Țăranii, vădit încurcați se uită unul la altul și șovăe. Răspundeți, vreau să știu, cine e deputatul vostru, care nu se ocupă câtuși de puțin de plângerile îndreptățite, ale alegătorilor săi.

Țăranii sunt tot mai stânjeniți. Nimeni nu răspunde. Atunci ministrul se adresează secretarului.

— Vezi în lista deputaților cine e alesul districtului Bekes și apoi adaogă: Par atât de tâmpiți, țăranii ăștia, că habar nu au cine e deputatul lor.

Secretarul pleacă și se înapoiază peste puțin cu lista. Răsfoește nervos filele unui caet iar ministrul așteaptă nerăbdător răspunsul.

— Ei, nu-l găsești?

Secretarul se face galben ca ceara. Nu îndrăznește să deschidă gura, subliniază cu un creion roșu numele deputatului și întinde caetul ministrului. O clipă de tăcere solemnă și jenată. Ministrul bâlbâe câteva cuvinte neînțelese, apoi aruncă lista pe masă și spune indignat secretarului?

— Atâta lucru zău c'ai fi trebuit să știi și d-ta, că eu sunt deputatul din Bekés!

O atare lipsă de memorie, susține politiciana ungară, nu prea e cu putință, la o femee!

D. Gr.

Fericirea în căsnicie. — Descoperirea făcută de Miss Hopkins. — Misterul cifrelor
Cheia caracterului

UNA DIN PROBLEMELE cele mai pasionante, pentru tinerele fete de astăzi este, desigur căutarea fericirii conjugale şi nu de puţine ori, acestea se mărită cu ochii închişi, fără să cunoască adevăratul caracter al viitorului lor soţ. De aci decurge, bine înţeles, nenorocirea, deoarece, în loc să găsească fericire în căsătorie, fetele n'au parte decât de lacrimi şi clipe triste. O americană, Mary Aldon Hopkins, şi-a pus în gând, cu orice preţ, să vină în ajutorul candidatelor la măritiş. A studiat astfel, nenumărate caractere, a ascultat confidenţe interesante şi astăzi, afirmă că a descoperit secretul căsniciilor fericite. Pentru aceasta, este suficient, ca cineva să-i urmeze sfaturile, date mai jos.

CUM SE GĂSEŞTE CHEIA FERICIREI

Miss Mary Aldon Hopkins a despărţit în cinci grupuri, întrebările, pe care o logodnică trebueşte să le pună viitorului ei soţ şi invers, logodnicul, logodnicei lui, pentru a-i cunoaşte caracterul cu precizie. Se înţelege însă dela sine, că răspunsurile trebuesc să pornească din sinceritate.

Când la primul grup, se va răspunde afirmativ, la o cât mai mare parte de întrebări, numărul 1 va fi primul din cifra cheiei care vă va iniţia în alegerea soţului. In total sunt cinci grupuri. Notând cifrele obţinute pentru fiecare, unele după altele, vom avea cheia mult dorită. Să ne închipuim, de pildă, că majoritatea răspunsurilor afirmative, o avem în grupurile 1, 3 şi 5 şi că în grupurile 2 şi 4 sunt negative. Cheia dată va fi 135.

Iată cele cinci grupuri de întrebări :

GRUPUL I

— Iţi place să rămâi în umbră?
— Viaţa ţi se pare uşoară?
— Rudele găsesc că ai un caracter perfect?
— Eşti curios din fire?
— Iţi place să schimbi deseori oraşul în care stai?
— Găseşti că e necesar să pui la încercare caracterul prietenilor ?
— Iţi place să înlături certurile?

GRUPUL II

— Ai mai multă încredere în judecata prietenilor decât într'a ta ?
— Iţi schimbi des părerile?
— Vizitezi multe persoane?
— Preferi' să fii întovărăşit de cineva, atunci când îţi alegi o pălărie?
— Iţi place ca altcineva să-ţi aranjeze afacerile tale particulare?..
— Ţi-e neplăcut să urmezi poveţile unui prieten?
— Ai groază de griji?

GRUPUL III

— Ai putea suporta cu uşurinţă, o viaţă grea?
— Te îndrăgosteşti uşor?
— Poţi să cedezi, — atunci când e vorba de lucruri mărunte, bine înţeles — chiar dacă ai dreptate?
— Ai prieteni mai vârstnici şi de o situaţie socială diferită de a ta?
— Iţi plac reuniunile amicale?
— Poţi să fii amabil cu persoanele care îţi sunt antipatice?
— Ţi-ai schimbat vreodată ideile în ceeace priveşte politica, religia şi morala?

GRUPUL IV

— Urmăreşti să ocupi o situaţie distinsă ?
— Ţi-ar displăcea ca văsăria căminului, să fie desperechiată ?
— Ţi-ar plăcea să te ocupi de afaceri?
— Te-ai simţi nenorocit, atunci când un prieten, ar fi mai bine îmbrăcat decât tine?
— Iţi place cinematograful?
— Ai nevoe de multe costume?

GRUPUL V

— Eşti credincios prietenilor?
— Eşti econom?
— Te duci la dentist, îndată ce ai dureri de dinţi?
— Eşti mulţumit de încălţămintea, pe care o cumperi?
— Ai renunţa la plăcerea de astăzi, ca să-ţi îndeplineşti dorinţa de mâine?
— Cei mai mulţi prieteni ai tăi sunt serioşi?
— Ai putea să porţi ciorapi reparaţi?

INŢELESUL CHEILOR DELA 1 LA 5

După cum am spus mai sus pentru fiecare cifră obţinută, există o cheie şi după cum răspunsurile vor fi negative sau afirmative, vor fi mai multe sau mai puţine cifre grupate împreună: 1, 12, 13. 234, de exemplu.

Dăm mai jos, toate combinaţiile de cifre, cu putinţă, împreună cu descoperirile făcute asupra caracterului persoanei, care a răspuns la întrebări.

Cheia 1. — N'ai un caracter demn şi te vei căsători cu mare greutate. Dacă iubeşti însă pe cineva, ocupă-te serios de el. Singurul fapt care ar putea contribui la fericirea ta, în căsnicie, e că îţi place să ai un cămin bine aranjat şi că nu eşti deloc dificilă, în ceeace privesc calităţile, viitorului tău tovarăş de viaţă.

Cheia 2. — Nu ştii singură ce vrei. Cauţi să te căsătoreşti mai mult pentru o satisfacţie personală. Ar fi mai bine să stai celibatară şi să nu te măriţi, decât în cazul, când ai avea un pretendent bogat şi pe care să-l iubeşti. Principala ta calitate: economia.

Cheia 3. — Caută să găseşti o fiinţă cu suflet de poet. O persoană simţitoare faţă de frumos, îţi va fi un tovarăş ideal, mai ales dacă vei şti să te adaptezi vieţii lui modeste. Nu eşti deloc mondenă ceeace compensează lipsa ta de bun gust.

Cheia 4. — Eşti foarte încăpăţânat şi obţii totdeauna, tot ce doreşti. Eşti însă veşnic nemulţumit, deoarece niciodată nu cugeţi îndeajuns, asupra dorinţelor ce ai. Deschide bine ochii, atunci când îţi vei alege o tovarăşe de viaţă şi adu-ţi aminte, ba chiar sapă-ţi în creer acest lucru, că odată însurat, e foarte greu, să desfaci legătura!

Cheia 5. Deşi nu eşti de o frumuseţe extraordinară, ai totuş calităţi intelectuale, demne de remarcat. Faci bine pentru bine, ai o inimă sinceră şi eşti condus în viaţă de credinţa că fiecare trebue să-şi facă datoria. Fiinţa cu care te vei căsători, va trebui să fie demnă de tine şi să-ţi aprecieze calităţile.

Cheia 12. — Desigur că ţi-ai dat bine seama, că secretul fericirii

(Continuare in pag. 6)

Opere de artă preistorică

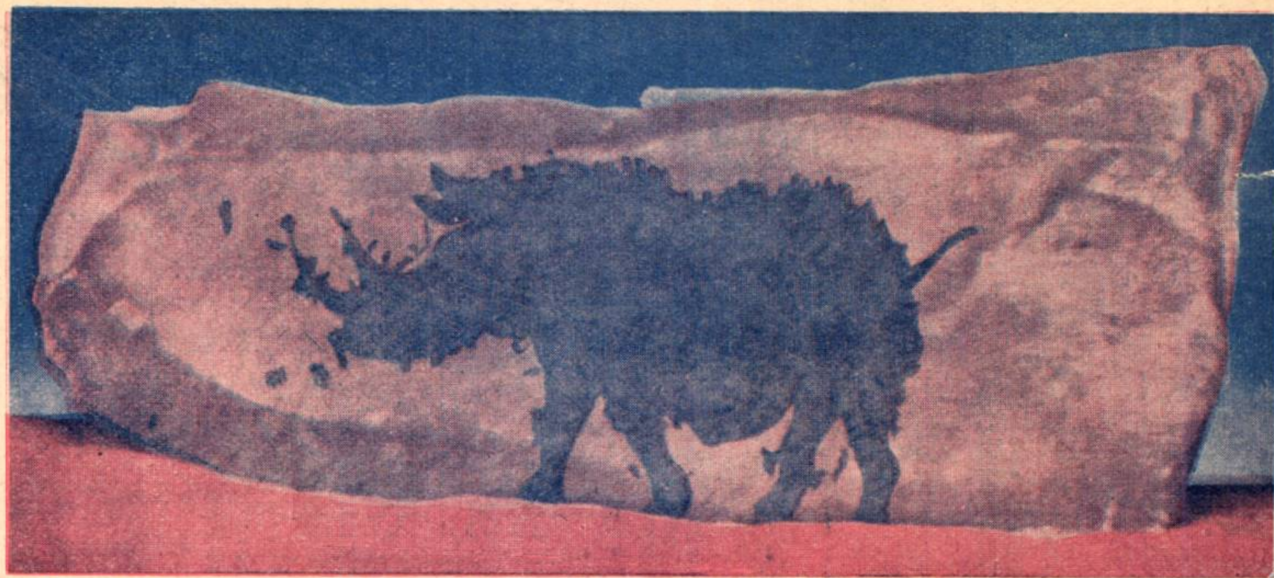
SĂPĂTURILE archeologilor au descoperit, în inima Africei de sud, sculpturi datând de peste cincizeci de mii de ani, ce nu sunt întru nimic mai prejos de operile maeștrilor din zilele noastre.

Una din cele mai remarcabile bucăți e un rinocer, gravat într'un bloc de bazalt, ce se găsește acum la muzeul din Transvaal, Pretoria.

Mii de ani, această sculptură, a fost acoperită de nisip, până în ziua când o ploaie torențială a spălat stratul ce o ascundea, scoțând-o la lumină.

„Execuția e magistrală, totul evoacă viața palpitantă", scrie un expert.

Sculele care au servit la realizarea acestor opere de artă constau doar din așchii de piatră.

Rinocer alb de o remarcabilă însuflețire, sculptat în rocă bazaltică, operă a artiștilor preistorici, numărând cincizeci mii de ani.

Roca originală avea o suprafață cafenie, sub care se găsia miezul albăstrui de ardezie.

Puțini sculptori moderni pot întrece măestria acestui artist preistoric.

Un alt capod'operă de sculptură preistorică în piatră, reprezintă un rinocer negru atacând un om. E prima tragedie umană, înregistrată de un artist și are o vechime de peste cincizeci mii de ani. Atacul inițial, înainte ca victima să fie svârlită în aer de puternica lovitură a bestiei înebunite, mărește înfiorarea; redarea e minunată. Unul din picioarele victimei e ridicat în aer iar mâna dreaptă trage cu disperare urechea animalului.

Pictură pe stâncă, făcută de Boșimanii din Africa de Sud, în timpurile moderne și având acelaș stil ca și picturile preistorice.

Că în partea de vest a Transvaalului și în regiunile învecinate a existat în cele mai vechi timpuri un centru artistic tot atât de important ca și în Grecia, este acum incontestabil. Arta preistorică a Europei vestice a pornit din aceste părți.

Profesorul Leo Frobenius, cunoscutul etnolog german a arătat că sculpturile și picturile preistorice din Africa aruncă o nouă lumină asupra originei civilizației umane.

Arta prestorică africană se împarte în trei grupe:

1. Sculpturi în stâncă, reprezentând animale, cum e rinocerul.
2. Picturi de caracter magic reprezentând oficierea unor ciudate ceremonii, ce s'au găsit într'o regiune din partea de Nord a Transvaalului.
3. Picturi de caracter religios, găsite tot în Transvaal.

Se crede că acestea din urmă sunt operile aceleeaşi rase, care a împodobit stâncile Spaniei Estice și care a ocupat probabil întregul teritoriu din sudul Africei, până în Spania.

Maeștrii primei perioade a sculpturilor, rareori reprezentau omul în operele lor. Puținele încercări se remarcă printr'o totală lipsă de abilitate.

Grupa a doua se remarcă prin gustul pentru variație, prin mai multă mișcare.

In peștera Khots, s'a găsit un tablou reprezentând douăzeci și șase de chipuri omenești.

Cele din al treilea grup se remarcă prin ascuțimi, un gust pentru unghiuri și o bruscă întrerupere a liniilor.

Multe din aceste desemnuri reprezintă înmormântări. Copaci și plante sunt executate pentru prima dată, cu multă acuratețǎ. Culorile cele mai întrebuințate sunt roșu și galben aprins.

Ceeace e mai ciudat, e că pe o stâncă, în pasul Tsibab din munții Africei de Sud-Vest s'a găsit reprezentarea unei vânători de antilope făcută fără îndoială în timpurile din urmă, dar care poartă totuș caracterele artei preistorice din perioada magică. Această pictură a fost făcută de Boșimanii Africani, cari aproape au dispărut și cu siguranță au încetat să mai lucreze.

Se naște întrebarea dacă aceștia descind deadreptul din oamenii preistorici, sau dacă nu cumva au imitat arta lor, după picturile rămase, pe stânci.

Ciudată pictură pe stâncă a africanilor preistorici, în stilul religios, reprezentând un om ce îngenunche, făcând un dar.

Copiii

Stânga: *Un grup de clowni „amatori", în frunte cu veritabilii clowni de circ Caramella, Ciacanica şi Bella.*

Dreapta: *O viitoare „miss" (Olguţa Fischman — premiu de frumuseţe)*

Stânga: *Marchiza şi pajul...*

O marchiză premiată (Mica Dorina Ostapovici)

Stânga: *Valentin Coandă* (Un boem bine dispus)

Jos: *Alt grup pitoresc dela serbarea „Dimineţii Copiilor".*

Floricica Stoleriu — „Floricele calde!"

CUM SĂ NE CĂSĂTORIM? (Continuare din pag. 3)

este să ai mulți copii și să trăești o sută de ani. Nu te mărita cu un bărbat ambițios, căci viața de familie, nu e pentru el.

Cheia 13. — Judecata ta, e până într'atâta influențată de voință, încât îți va fi imposibil să-ți faci o părere limpede, despre logodnicul tău. Cerând sfaturile unor persoane desinteresate, vei face cel mai cuminte lucru.

Cheia 14. — Dorințele tale se contrazic; vei găsi, cu mare greutate, un soț care să-ți fie pe plac. Vei trăi fericită, numai lângă bărbatul, care te va lăsa să te conduci, după bunul tău plac. Visul tău e să ai o casă frumoasă, mai mulți servitori, un automobil superb și cel puțin doui copii, un băiat și o fată.

Cheia 15. — Nu te vei căsători, cu nici un chip, cu un bărbat cu mustăți severe, căci niciodată nu te vei putea înclina în fața voinței lui. Nimeni nu-ți va putea modifica apucăturile și caracterul, care e dintr'o bucată, ca o stană de piatră.

Cheia 23. — Alege-ți un soț care să te răsfețe, pentru că îți place mult să trăești. Mărturisește-i toate câte faci. Evită să te căsătorești, cu un bărbat din aceia, cari găsesc consolări pentru orice, în mângâerile soției.

Cheia 24. — Ai un caracter foarte dificil și va trebui ca soțul tău să fie prea blând, ca să-ți îngădue toate capriciile. Nu va fi totuș nenorocit, alături de tine, dacă îți va cumpăra cât mai des, câte o rochie sau o bijuterie și dacă nu va uita să-ți facă un cadou strălucitor, cu prilejul onomasticei. Numai astfel te va putea câștiga.

Cheia 25. — Ești făcută să asculți de un soț, care îți va vorbi cu convingere. Rolul tău va fi să te supui, nu să comanzi. Ocupă-te de pălării, de rochii, de arta culinară și nu discuta în nici o ocazie, despre politică sau religie.

Cheia 34. — Nu ești de loc coaptă, în momentul de față, pentru măritiș. E cu putință totuș, să-ți schimbi ideile căci ai un caracter foarte influențabil. Nu comite imprudența de a-ți lua de pe acum, un stăpân pe cap, căci vei regreta în viitorul cel mai apropiat.

Cheia 35. — Judeci, de obiceiu, cu multă înțelepciune și ești capabilă de hotăriri inteligente. Căsătorește-te cu un om, care va avea încredere în sfaturile tale dar evită să i le dai, atunci când nu ți le va cere spre a nu-ți atrage unele reproșori, când vei da greș.

Cheia 45. — Te vei căsători cu un bărbat bun, care se va închina în fața tuturor fanteziilor ce vei avea lăsându-te să faci tot ce vei dori. Cum ești foarte cheltuitoare, va trebui — bine înțeles, — să fie bogat ca să-ți poată sta la dispoziție, în orice împrejurare.

Cheia 123. — Dacă te vei mărita cu un bărbat care se va face că nu vede micile tale defecte, îi vei fi de mare folos, căci ești foarte ingenioasă și știi să profiți chiar de pe urma greutăților vieții.

Cheia 124. — Nu vei divorța niciodată de soțul tău, căci vei fi convinsă, că nu vei găsi un altul, mai bun decât el. Evită însă, să te întovărășești cu un soț, care îți va cere sfaturi.

Cheia 125. — O mână de fier, într'o mânușă de mătase, iată personalitatea ta. Chiar dacă soțul tău, va fi un om mediocru, vei ști să-l transformi, cu multă ușurință.

Cheia 134. — Ești foarte realistă. Acțiunile și afacerile care merg bine, te interesează de o mie de ori mai mult, decât o descoperire științifică, sau o operă literară. Recunoști totuș greșelile ce le comiți. Soțul tău se va întreba deseori, dacă e demn, să stea alături de tine.

Cheia 135. — Căsătoria ta va dărâma toate prognosticurile. Sburdălnicia-ți nu va uimi pe soțul tău și exatravaganțele tale nu-l vor surprinde. E necesar însă, să-ți alegi un bărbat, care să fie mai mult bogat decât inteligent, ca să poți duce la bun sfârșit căsnicia.

Cheia 145. — Vei fi o soție ideală, pentru un bărbat ambițios. Păzește-te să te căsătorești cu un om, care are un caracter deosebit de al tău. Pune-l la încercare, ca să te convingi.

Cheia 234. — Dorești, cum nu se poate mai mult, să ai un soț, care să te scalde în lux și să-și stea la dispoziție, cu orice vei vroi. Te așteaptă mari desiluzii. Mărită-te cu un om bogat. De nu, vei fi nenorocită toată viața.

Cheia 235. — Cum n'ai pretenția, să te crezi femeia cea mai inteligentă de pe lume, vei fi o bună mamă de copii. Căsătorește-te cu un bărbat cum se cade și afectuos și iubește-l. Numai astfel vei cunoaște fericirea, atât de mult visată, de tine și de semenele tale.

Cheia 245. — Când îți cumperi un serviciu de ceaiu, ești convinsă, desigur, că e de bună calitate, fiindcă l-ai cercetat cu deamănuntul; pe deasupra, îți mai și place. Fă la fel și cu alegerea soțului. Notează-ți în minte lista calităților ce vrei să le întâlnești și caută, fără răgaz, pe acel care le posedă pe toate laolaltă și nu-l scăpa din mreje.

Cheia 345. — Tatăl tău, îți satisface toate dorințele. Dacă vrei să te căsătorești cu un om, care să se supună tuturor capriciilor tale, apoi trebue să limitezi prieteniile.

Cheia 1234. — Îți plac lucrurile bune, dar știi totuș să te mulțumești și cu cele de calitatea a doua. Ia-ți un bărbat, despre care prietenele tale vor vorbi numai bine. Vei fi soția ideală, pentru un om modest, însă pentru aceasta va fi necesar, să te ducă din când în când, la cinema.

Cheia 1235. — Oricare bărbat se va înțelege cu tine, numai dacă nu va fi prea urât și dacă va fi capabil să te creadă când îi vei spune că e noapte, cu toate că soarele va străluci pe cer.

Cheia 1245. — Soțul tău va fi un om muncitor. Îți vei iubi căminul și-l vei ține în ordine. Alege-ți un bărbat cu voință cari vei avea de multe ori, prilejul, să te sprijini pe energia lui.

Cheia 1345. — Te vei căsători tânără, căci n'ai să aștepți sosirea lui Făt-Frumos din basme. In soțul tău, vei găsi calități practice, mai cu seamă, decât cele sentimentale.

Cheia 2345. — Mărită-te cu un bărbat, care are multe șanse de câștig, căci îți place nu numai gloria, ci și banii. Inainte de a-ți lega viața de el, bagă de seamă cum se conduce în afaceri, căci de purtarea lui actuală, va depinde viitorul vostru, al amândorura.

Cheia 12345. — Numai ai nevoe să ți se dea nici un sfat, asupra alegerii soțului, căci chiar dacă te vei înșela, vei trage un însemnat profit de pe urma greșelii. Vei fi soția ideală pentru acela, care are ambiția și setea de a câștiga averi.

p. conf. CORELIA

T. G. Masaryk la adunarea naționalităților din America, în 1918.

Lumea întreagă a sărbătorit de curând pe T. Masaryk, cu ocazia aniversării a 80 ani dela nașterea sa. Găsim interesant să dăm cetitorilor noștrii, câteva amănunte asupra minunatei sale vieți.

Thomas Masaryk s'a născut în 7 Martie 1850 la Hodonin. Tatăl său, vizitiu pe domeniile imperiale, supus deselor mutări, ducea cu sine un cămin sărac și o familie tristă. Câtva timp Thomas a învățat potcovăria și lăcătușeria. Dar avea dorința să se cultive și astfel a isbutit să urmeze gimnaziul german din Brno. Masaryk a fost un elev strălucit.

Izgonit din școală, își termină liceul la Viena. După ce-și luă doctoratul la Viena, studiă un an la Leipzig. Aci cunoscu o studentă americană Charly Garrigue, cu care se căsători, în 1878. In 1882 fu numit profesor la universitatea cehă din Praga. In 1900 el intemeiază partidul progresist, numit și realist, și înființă ziarul „Ceas", oficiosul partidului.

Opera lui Masaryk, în timpul războiului a fost cu adevărat formidabilă. Organizând legiunile cehoslovace în Rusia, Italia, Franța și Siberia, desfășurând o propagandă intensă, până în America, pentru cauza popoarelor mici, numele lui Masaryk devine un simbol. In 1918 adunarea națională din Praga îl aclamă în unanimitate ca prezident al republicei cehoslovace. (Din broșura T. G. Masaryk).

VIAȚA MEA

O rază de soare venită prin fereastră a pornit să se joace prin părul „Miss Capitalei".

Părul negru lucește minunat, sub jocul razelor.

— „Miss... povestește-mi ceva din viața dumitale".

— „Amintiri din viața mea?... Din copilărie... da. Copilăria, cel mai frumos fragment din viața unui om. Este epoca în care grijile nu există, în care totul ți se pare frumos. Nu obicinuiam să mă joc împreună cu ceilalți copii și nu eram prea sburdalnică. Singura mea plăcere era să îngrijesc grădina ce înconjura căsuța părintească. Imi plac florile mai mult ca orice pe lume...

Am intrat apoi la școală.

Când intri în școală încep grijile. E drept însă că ea are și părțile ei frumoase. Când te obicinuești cu viața aceasta e foarte greu să te desparți de ea. Liceul l-am făcut la Pitarmoși. Țin minte prima zi de școală! Vedeam mulțimea de copii străini, necunoscuți și mă simțeam atât de singură, dar dar maicile, cu bunătatea lor, au reușit să-mi strecoare în suflet încredere și dor de muncă. Am urmat tot liceul la această școală. A fost epava cea mai frumoasă din viața mea.

Când am terminat liceul, în ziua când trebuiam să părăsesc colegele, maicile, care au fost atât de bune cu mine, am plâns mult și eram aproape hotărîtă să mă călugăresc și eu. Imi plăcea atât de mult viața liniștită pe care o duceau...., dar apoi am revenit.

Lupta dârză pe care ducem fiecare cu viața, nu mi-a dat răgaz să urmez ceeace aș fi vrut".

— „Ce-ai fi dorit să urmezi. dudue?"

— „Pictura. Imi place atât de mult... se spunea că am și oarecare talent... Dar însfârșit, neputând să-mi îndeplinesc dorințele, am intrat ca secretară la o societate, apoi am deschis, cu cea mai bună prietenă a mea, domnișoara Munte, acest birou. După cum vedeți am luat viața în serios!

Biroul nostru e intitulat „Isbânda", căci dorința mea e să muncesc și să isbândesc.

Prietena lui „Miss" e o brună simpatică, cu privirea jucăușe. Intervine des și spiritual în convorbirea mea cu Miss.

— „Datorită ei am concurat; eu nici nu mă gândiam".

— „Ai avut emoții la concurs"?

— „In București, n'am avut emoții, pentrucă n'am plecat cu gândul să reușesc, când însă am intrat în finală, e drept, am avut emoții. La Sinaia, pe lângă faptul că eram emoționată, a mai contribuit și oboseala. Eram obosită de atâta fericire. Juriul, lumea, m'au înconjurat cu atâta simpatie, m'au răsfățat ca pe un copil al lor... Ce frumoase zile! Singurul regret pe care-l am, e că n'am avut norocul să întreprind o călătorie atât de frumoasă, cum o va face „Miss România". Pentru mine întotdeauna călătoria a fost un miraj atrăgător. In țară, am călătorit mult. Granița n'am trecut-o însă niciodată și la un moment dat, credeam că o să am șansa, să văd străinătatea. Erau iluzii de un moment, apoi însă, am revenit la realitate. Iluziile nu sunt bune la nimic. Munca e singurul lucru care dă satisfacție".

Un client intră.

— „O petiție, domnișoară".

— „In câte copii?"

— „In trei".

Ochii lui „Miss" îmi spun bunăziua. Și eu îi ascult.

— „La revedere, „miss"!

Sus: D-ra Lilliana Andreescu citind „Realitatea Ilustrată".

Jos: D-ra Andreescu, cu asociata d-sale în fața biroului ei din strada Filitti No. 8.

Un mare succes al filmului românesc

Viața unui oraș

D-l JEAN MIHAIL

Douăzeci și patru de ore, de viață puternică, adevărată. Douăzeci și patru de ore de sbucium, de muncă de petrecere. Viața unui oraș.

Tot filmul, este străbătut, de un puternic suflu de viață, schițată în mod discret, dar nuanțată în chipuri infinite.

E ora patru dimineața. Liniștea, exprimată prin sbor de porumbei, mai domnește asupra orașului.

O scenă din film

Din ce în ce, liniștea dispare. Viața începe să clocotească. Fabricile își deschid largi porțile. Afară, au rămas șomeurii. Figurile lor, exprimând, suferință, durere, au fost admirabil trasate. Acel muc de țigară, luat de pe jos, și supt cu atâta frenezie, de buzele uscate ale lucrătorului șomeur, exprimă în chip minunat și discret, starea lui mizeră.

Discreția: iată, marea calitate a întregului film. Cu un gest, o mișcare, realizatorul filmului, reușește să exprime o întreagă stare sufletească. Exemplu caracteristic, sunt scenele de la cabaret, unde câteva gesturi și un tip, reușesc să redea, toată voluptatea, tot viciul și tot kichelismul ce plutește, în atmosfera cabareturilor.

Și apoi contrastul: scena dela periferie, cu petrecerea țărănească, lipsită de rafinamentul — vulgar în fond, — al celor dela cabaret.

Contrastul: iată încă un element fundamental, care contribue la succesul acestui film. O continuă variație, o neîntreruptă alternanță, între viața de belșug a palatelor, și mizeria periferiei sărace.

Luând în considerație și perfecțiunea tehnică a filmului (suprapunerile, scenele de noapte, diferitele poziții în care s'a așezat aparatul) precum și minunatele peisagii din Cișmigiu (adevărate picturi fotografice) conchidem că „Viața unui oraș", de Jean Mihail, este primul film românesc, care poate sta alături de orice realizare străină, film care ar repurta mare succes, dacă ar fi prezentat peste graniță.

Acest flim, a dovedit, că nu ne lipsesc elemente realizatoare, ci ne lipsesc oamenii, cari să înțeleagă necesitatea unei producții cinematografice românești și s'o finanțeze.

— Reportagiile trimisului nostru în Galiţia Orientală —

O RĂŞEL roşu pe o colină. E Sniatin, unde Ştefan cel Mare avea un pârcălab. Pe şosea, un automobil, pare botul balaurului de praf ce ridică, în urma lui.

Vagabondez prin Lembergul vechi. Uliţe de umbră umedă, de umbră roşiatică, cenuşie; cartierele moderne din toate oraşele sunt mai puţin deosebite, decât aceste mahalale, în care te apasă tristeţea vremurilor.

A fost şi un cartier românesc pe aci; bourul moldovenesc e săpat în zidul bisericii ortodoxe; mai departe, o reclamă de kodakuri. Chervanele negustorilor moldoveni poposiau la răspântiile unde azi sunt staţii de taxiuri şi birouri de voiaj.

E pitoresc tipul evreului galiţian, care a coborît până în Bucovina. Explorez ghetto-uri.

O casă scundă şi lungă, ca un tren uitat pe o linie de garaj, ganguri de umiditate întunecoasă, dau în dosul casei, într'o curte comună, laterală. In fiecare odae, poşidic. Fecunditate excesivă, care întreţine mizeria familiei, ce se hrăneşte din prăvălioara din faţă. Mii de prăvălioare identice, cu firme în hieroglifele ebraice, cu săpun de rufe, pască ,lumânări, cue. Toate sunt şi ceainării. Toate sunt şi hanuri. Unde se vor fi culcând, oare, oamenii aceştia când vreun drumeţ s'ar abate noaptea la han?..

M'a apucat spre seară, ploaia murdară, în acest cartier. Am naufragiat în ceainăria lui Ozev. Nu înţeleg boabă din jargonul germano-polono-idiş în care, o femee bătrână, se răsteşte la mine, mustrându-mă cu priviri bănuitoare. Obosit, am eşuat pe un scaun, din ceainăria pustie şi nu mă gândesc decât că, sub fişiul său, femeea aceasta are desigur capul ras, după obiceiul galiţian, şi acoperit numai cu o calotă de mătase colorată, cum poartă prelaţii catolici.

Dau din umeri. Când vede că sunt strein, comunică ceva unei fiinţe nevăzute, din odaia din fund. Peste câteva clipe, apare o fantomă foarte amuzantă: e un tânăr lung, slab, într'un halat negru, drept până în călcâe. Ghete cu gumilastic. Ce fel de popă a acesta? Pe cap poartă o şapcă neagră, foarte ciudată, ca a *chasseur-ilor* din marile cabarete parisiane sau ca a comisionarilor din Bucureşti, mai turtită însă, şi cu cozorocul tot de postav negru. De sub şapcă, ies două spirale blonde, ce flutură volatile.

Băiatul are o figură galbenă, de limfatic, cu pielea grasă, lucie. Mă întreabă, în panică, într'un jargon care de data asta are ca bază o franţuzească caraghioasă: ce caut, ce vreau, ce intenţionez să aflu, dece nu vorbesc ?... Bătrâna s'a strecurat spre uşa dinspre stradă şi o bănuesc gata să dea alarmă. Intr'o clipă, la primele ţipete, întreg ghet-

to-ul ar fi aci.

O liniştesc, cerând foarte firesc un ceai. Vreau să vorbesc cu tânărul evreu, dar vorbesc mai mult singur. Acum e taciturn, ermetic, agitat în sine. Abia reuşesc să-l declanşez. Am prins, însă subiectul care să-l facă să tresară : călătoria.

Stăm acum amândoi la masă şi băiatul îmi şopteşte febril, ca să nu-l audă bătrâna :

— Mă chinue demonul călătoriei !...

Această primă confesiune, trage după sine o tiradă întreagă: îl chinue dorul de ducă, se nelinişteşte de câte ori vede un străin, de câte ori aude vorbindu-se de ţări străine.

— Dece nu pleci ?...

— Dece-mi strecori în sân şarpele îndemnului acesta ?... Eu nu pot să plec !...

Şi-mi arată cu capul pe bătrâna.

— Nu înţeleg, îi spun.

— Nu înţelegi ?... Mama...

— Dar sunt atâţia cari pleacă...

— Eu sunt însă singurul la părinţi. Şi tata, a fost ucis...

— Un pogrom ?

— Nu... Acuma suntem liniştiţi..

Bătrâna mi-aduce un ceai turbure ; aburii lui miros a grăsime.

— Dar cine l-a ucis ? întreb în şoapte pe băiat, dupăce bătrâna s'a depărtat.

Băiatul ezită o clipă. Apoi îşi răşchiră degetele subţiri dela mâna dreaptă, pe care o întinde, albă :

— Mâna asta l-a ucis !...

—D-ta ?.. Dece ?...

Noaptea năpădise ungherele umedei taverne de ghetto. Fereastra, pată cenuşie, murdară, spre uliţă. Femeea bătrână, la un fel de tijghea, părea un ghem de umbră...

Am înţeles din jargonul chinuit al băiatului, o tragedie petrecută în timpul războiului. Erau într'un târg invadat de ruşi beţi, dintr'un trib sălbatec din Siberia...

— Kalmuk!... Ştii, tribul Kalmuk?.. Se spune că şi azi acest trib aduce sacrificii omeneşti, unor idoli îmbrăcaţi în scoarţă de copac...

Ca să se amuze, aceşti soldaţi sălbateci ai Ţarului, din tribul Kalmuk, au pus un revolver în mâna băiatului.

Cum mâna îi tremura, soldaţii i-au spus :

— „Sprijină revolverul cu ţeava în pieptul tatălui tău... Şi acuma, dacă vrei să scapi cu viaţă, trage!".

Zece revolvere îl ţintiră:

— „Haide odată!"...

Ce povesteşte oare băiatul acesta, cu ochii cenuşii, halucinanţi?... Să fie adevărat ?...

— Şi ai tras ? îl întreb înfrigurat.

— Nu... Cum stam cu degetul pe trăgaci, ameninţat de zece revolvere, tata mi-a cuprins mâna, în mâinile lui şi a strâns încet, din ce în ce mai mult degetul meu, apăsat de mâna lui, mâna mea a apăsat la rândul ei pe trăgaci... Eu nici n'aş fi avut puterea să trag... Dar de atunci, împreună cu mama, suntem ca doi blestemaţi. Tata voia să mă facă rabi... Am învăţat, am citit mult, noaptea...

A trebuit să fugim de acolo.... Dar şi aci s'a aflat povestea noastră... Şi lumea e rea, bănueşte.

Un spectru e între mine şi ghetto!...

Uneori, cred că şi mama se îndoeşte de mine... Cum aş putea s'o părăsesc ?...

Ai văzut ţări multe, domnule ?... Ai văzut Varşovia, Berlinul, Parisul ?...

Afară, în noaptea rece a Galiţiei, vântul şuera dramatic, şarjat, ca într'un flim sonor....

Privesc spre bătrână. Băiatul a lăsat fruntea pe masă.

Bătrâna îmi face semn cu mâna spre tâmplă, că băiatul e ţicnit... Apoi, plimbându-şi privirile în palmele deschise, ca şi când ar citi într'o carte, şopteşte :

— *Lernen... Ser... ghilernt.... Krank....*

Băiatul a învăţat prea mult... Şi a înebunit, exagerând patima milenară a evreilor pentru carte... Sau poate teribila poveste din timpul răsboiului e adevărată, şi de atunci gândul său dement, de rabi ratat, rătăceşte, în nostalgii nedefinite?...

SANDU VORNEA

Concursul de frumuseţe în ţară

JUD. BUZĂU

Stânga: *D-ra Steluţa Scrădeanu, avocat, a fost aleasă „Miss Buzău".*

Jos: *D-ra Nadia Ionescu, clasificată a treia la Buzău.*

D-ra Adela Burmaz, clasificată a doua

JUD. STOROJINEŢ

Stânga: *D-ra Paula Münzer, „Miss Storojineţ".*

Jos: *Juriul din Storojineţ, împreună cu alesele din acest judeţ.*

JUD. SOMEŞ

Stânga : *D-ra Sabina Grigorescu, care a fost aleasă „Miss Someş".*

Jos: *D-ra Rosia Kontray, clasificată a treia.*

Dreapta : *D-ra Marioara Bodea, clasificată a 2-a.*

JUD. ARAD

D-ra Ioana Dafu, „Miss Arad"

Dreapta: *D-ra Elena Zamfirescu, clasificată a doua la Arad.*

De vorbă cu romancierul Szábó Dezsö (Gheorghe Mille)

Sunt pentru 48 de ore la Budapesta. Voesc neapărat să-l văd pe romancierul Szábó Dezsö, pe marele scriitor al Ungariei, care a pus in uimire toată lumea prin hotărîrea lui eroică dar şi inexplicabilă de-a rupe cu patria lui, Ungaria, după cincizeci de ani de viaţă petrecuţi pe aceleaşi meleaguri, după decenii de creaţiuni literare şi de pamflete politice destinate aceluiaş public şi scrise în aceiaş limbă, — şi care acum, expatriindu-se, voeşte să-şi croiască o nouă soartă, intr'o patrie nouă, pe care a ales-o — România,— să înceapă o viaţă nouă, cu noui plăsmuiri, cu un nume nou, Gheorghe Mille.

In tren un gazetar ungur din Oradia, care face acelaş drum, spre Budapesta, îmi spune că pe Szábó

Dezsö îl pot găsi în orice zi între orele 4 şi 6 într'o cafenea din Buda. Dar a uitat numele cafenelei. Insă poate afla redacţia unui ziar. Şi după amiază la „New-York Kavehaz" îmi va comunica precis adresa.

Ziaristul n'a venit la ora fixată, dar am întâlnit în cafeneaua New-York pe un poet ungur din Cluj, care s'a stabilit la Budapesta.

Acesta mă lămuri îndată:

— Pe Szábó Dezsö peste o oră îl găseşti la cafeneaua „Filadelfia" din Buda, lângă tunel.

Şi mai găsi de cuviinţă să facă următorul comentar asupra hotărîrei romancierului ungur:

— Vrei să vorbeşti cu nebunul de Szábó Dezsö? Păi, spune şi d-ta nu-i ţicnit acel scriitor care îşi părăseşte ţara, îşi reneagă neamul ca s'o înceapă *d'a capo*, în altă ţară pe care n'o cunoaşte încă, nici nu ştie dacă îi va merge mai bine acolo? N'am făcut şi eu aceiaş prostie? Am părăsit Clujul, unde-mi aveam culcuşul cald, slujba mea, onorariul meu, — mânat de un dor nepotolit să trăesc la Budapesta. La început am fost primit aci cu braţele deschise. Mi s'a dat ce-am vrut. Dar asta a ţinut o lună, două. Acum mă sbat ca peştele pe uscat, şi ce n'aş da să fiu iară la Cluj!... Szábó Dezsö e nemulţumit cu situaţia lui de aici? Dar singur şi-a creiat această situaţie. E leneş! Ii place dulcea trândăvie. Dac'ar munci, dac'ar scrie, ar câştiga foarte bine aici...

Am ascultat pe poet, ferindu-mă de orice reflecţie.

Peste o oră însă, când eram în toiul discuţiei cu romancierul Szábó Dezsö, am ţinut să-i împărtăşesc opinia de mai sus a compatriotului său poet. Nu l-a impresionat deloc această opinie. Căci era o variantă pe aceiaş temă, pe care o aude de câteva luni, decând s'a răspândit svonul în public că Szábó Dezsö se simte cu desăvârşire străin, printre unguri şi că voeşte să se stabilească la Bucureşti, fiindcă se consideră român, fiindcă familia mamei sale a fost română, fiindcă are sentimentul unei solidarităţi cu rasa latină, cu naţia română, care a devenit „religia fatală a vieţii lui".

— Să muncesc aci, să mai scriu aci? îmi răspunde Szábó Dezsö. Dar par'că asta n'o fac şi acuma, n'am făcut-o mereu? Dar mi s'au închis aci toate căile. Nimeni nu-mi primeşte scrisul. Nimeni nu-mi plăteşte truda mea. Sunt hulit şi boicotat, fiindcă eu văd altfel lucrurile, fiindcă eu lovesc cu biciul şi nu cânt imnuri de mărire pentru stările de aci. Dacă vei citi romanul meu „Segitség" (Ajutor) — vei afla cum văd eu Ungaria de astăzi. Romanul acesta este tragedia vieţii mele, este tragedia artistului, tragedia intelectualului ca şi tragedia ţăranului din Ungaria, adică a acelora cari muncesc şi creiază, dar nu văd rodul muncei lor. In sculptorul din romanul „Ajutor" mă vei vedea pe mine, vei găsi destinul meu.

„In opera aceasta am scos ultimul strigăt da alarmă şi ştiu că a făcut o straşnică impresiune. Se intenţiona confiscarea romanului. Dar s'a renunţat apoi. Acum e tradus şi în limba cehă şi va apare în editura „Société des amis de lettre" din Praga".

Ascult şi privesc pe romancierul Szábó Dezsö. Pe faţa lui văd mereu acelaş zâmbet amar şi ertător, citesc mereu aceiaş voinţă neînduplecată, hotărîrea de-a înfrunta o lume, numai ca să fie consecvent cu noua lui concepţie de viaţă:

— Eu am nevoe de o viaţă nouă, rodnică, în care să simt în jurul gândurilor şi muncei mele pulsaţia inimilor solidare. Viaţa mea de până acum am risipit-o pe stânci sterpe, iar eu vreau să samăn pe un pământ bogat, rodnic şi recunoscător. Cunosc puternicul sentiment de solidaritate al poporului românesc, chezăşia sigură a unei evoluţii sănătoase şi nouă!"

Când o figură de elită a scrisului maghiar, cu o sinceritate de rebel afişează acest crez nou revoluţionar şi ostil crezului maghiar, — evident că trebue să stârnească cea mai mare vâlvă, cea mai stupefiată uimire, cea mai nepotolită indignare.

Unii îl socot nebun, alţii cred că glumeşte, iar cei mai mulţi îl consideră, la Budapesta, ca foarte periculos statului maghiar şi e tratat în consecinţă. E urmărit şi spionat. Fiecare pas a lui e notat şi denunţat. I se confiscă corespondenţa, dar în schimb primeşte scrisorile de ameninţare din partea societăţilor patriotice. Se vorbeşte apoi că proprietarul cafenelei Filadelfia a fost încunoştiinţat că i se va arunca în aer localul, dacă-l va mai găzdui pe trădătorul Szábó Dezsö.

Aşa stând lucrurile evident că creşte golul, în jurul romancierului Szábó Dezsö. Viaţa i-a devenit insuportabilă la Budapesta. I s'a tăiat orice sursă de venit. Şi totuş cu o linişte stoică îşi aşteaptă destinul.

In timp ce vorbiam cu dânsul, la o masă din cafeneaua Filadelfia, un portretist de mare talent, Iosif Erdelyi, unul din puţinii prieteni ai romancierului, care i-a rămas devotat, îi schiţează portretul, făcând ultimele retuşări. Este de o frapantă asemănare. Nici un fotograf nu-i în stare să fixeze atât de fidel, pe un carton, chipul acestei personalităţi, cum a făcut-o artistul Iosif Erdelyi, poet şi el, ardelean şi el, fiul unui ţăran român din Bihor.

Trăeşte de ani de zile în capitala Ungariei, unde a dat la lumină opere de rară inspiraţiune, cuprinzând şi elemente de viaţă românească. Talentul lui i-a fost relevat şi de poetul Octavian Goga.

Cu gestul artistului generos îmi dărui schiţa aceasta pentru presa română. I-am promis că voi reproduce în „Realitatea Ilustrată" acest portret foarte reuşit al lui Szábó Dezsö.

* * *

— „Nu voi păstra nici un contact cu lumea de aci. Niciodată nu mă reîntorc pe drumul parcurs şi dacă părăsesc un litoral, dau foc tuturor punţilor de legătură".

Acestea sunt declaraţiile lui Szábó Dezsö: Va părăsi dar pentru totdeauna Ungaria, o va uita pentru totdeauna, nu-l va mai lega nimic de fosta lui patrie?

Sunt cuvinte, sunt hotărîri cari uimesc şi înfioară pe oricine care n'are temperament de luptător. Căci ce face Szábó Dezsö este egal cu o autoflagelare. Rău face Ungariei, dar mai rău îşi face sieşi. La cincizeci de ani să înceapă o existenţă nouă, să ia toiagul pribeagului, în căutarea pământului făgăduinţei, în căutare de noui prieteni, de pâine nouă?

Incă o dovadă că nimic calculat nu-i în gestul pe care-l face acum Szábó Dezsö.

— „Singur în noapte, în oarba pustietate, plâng singur plânsul tuturora. Harfa mea e cimitirul şi pianul meu e marea. Pe ele vâjâe bocetul tău greu, torturată inimă omenească! Veni-va oare aurora, îndurarea eroică, sfânta unire? O mare, o ţintirim! O mizerie umană fără de sfârşit!". *) L. P.

*) Din prefaţa lui Szábó Dezsö, la volumul lui de nuvele „Tenger és temetö" (Mare şi ţintirim).

**Un deceniu de la moartea marelui istoric şi filosof A. D. XENOPOL
Vitrina „Cărţii Româneşti" pentru comemorarea lui**

CARE E CEA MAI FRUMOASĂ?

— Războiul părerilor —

ÎNTR'UN bar luxos, din centrul Capitalei. Miezul nopței. Un șir de automobile așteaptă cu farurile stinse, în fața intrării monumentale de templu nocturn. O dovadă că timpul e de gumilastic: pe cât pare de scurt domnelor și domnilor care se amuză 'n templu, pe-atât pare de lung șoferilor.

Animație febrilă. Se așteaptă sosirea a două miss: Miss România și miss Muntenia, cărora o societate de artă le oferă o cupă de șampanie. Au sosit. Coboară un rând de trepte, între sacsii cu plante exotice ale căror fructe luminoase sunt becuri electrice.

Trei săli în trei culori-nuanțe: albastru, roșu, albastru închis. Luminile se sting și se aprind după un ritm neprevăzut, în care se crează o simfonie a penumbrelor, plăcută ochilor dar și mai plăcută sufletului, înviat deodată pentru voluptățile milenare ale întunerecului și besnelor, din epoca de piatră.

Zvonuri între mese. Un jazz alcătuit din domni în frac cu fizionomii de copii de doisprezere ani. Doi cântă din armonice uriașe cu claviatura albă. Unul dintr'o coadă de câine flocos, cu clape de aluminiu. Altul, legănându-se într'un dans fără coloană vertebrală, suspină într'un cornet-megafon, o romanță sentimentală, în care nu mai cred nici chelnerii.

Frumoasa frumoaselor e'n capul alaiului și... e mai înnaltă și mai frumoasă ca toți. Victoria dela Samotrace, care locuește la Louvre, la capătul unei scări monumentale, de unde îmbrățișează 'n bătaia aripelor uriașe cinci veacuri helene — dacă și-ar aduna faldurile de marmură și ar purcede, n'ar merge altfel. O dansatoare blondă, ca un borcan de miere și cu surâsul moale peste dinți albi, a devenit serioasă. Tovarășa ei, dansatoarea brună, cu privire de extaz între gene bete, a căscat o guriță extrem de lucidă. Iar dansatorul măsoară profesional, cu o privire de cunoscător, linia suplă care dansează senin, din ceasul în care a fost alungată din Paradisul cu mere oprite, această admirabilă parteneră interzisă!

Niciun musafir și nici o voluptoasă a localului select nu se mai ocupă de propriile senzații. Marea senzație e Regina.

Și 'n timp ce senină, sigură 'n realitatea existenței ei, Regina ridică modest și nobil întâiul pahar, în dreptul căruia se 'nnalță în semicerc corolele spumoase ale partenerilor, încep pe de lături zvonurile părerilor. Doi domni grași, cu trecut bogat:

— E foarte frumoasă, dar nu împlinește toate condițiile.

— De ce?

— Intâi: n'are mustăți. O femeie fără mustăți e ca o nuntă fără lăutari.

— De unde știi că n'are?... Trebue să vezi de-aproape. Comitețul a văzut de-aproape și dacă 'n regulament sunt prevăzute mustățile, să știi că le are...

— Există un regulament?

— Te cred!... A apărut în „Monitorul Oficial" odată cu Incadrarea Funcționarilor.

— Pe urmă, nu vezi?... N'are nici o aluniță. In veacul al 17-lea, femeia fără aluniță n'avea nici o trecere. Unele aveau foarte multe. Pe urmă, când stă jos e prea grasă și când se ridică'n picioare e prea slabă...

— Probabil că au ales-o studiată dintr'un punct de vedere orizontal.

— (ironic). Crezi? (Serios). Nu vorbi prostii!... Președintele Comisiei a fost Directorul General al Căilor Ferate, și ăla se pricepe!...

— Ascultă Nae, mi se pare că Miss România a pus ochii pe tine... Numai la tine se uită! Ce ochi!... Să știi că mâine-ți cere mâna!... Hai să plecăm, dacă nu vrei să cazi în halul însuraților...

— De ce?. Să mai rămânem... Las'să se uite!... Nu'mplinește toate condițiile frumuseței absolute, dar ce-are aface?... Până când cu viața asta de burlăcie... de baruri... de nopți nedormite... Se mai uită la mine?

— Da.

In fața juriului

— Să știi că mă'nsor... (Tare de tot). Băete, două sticle de șampanie bine frapată!

La altă masă, trei doamne, emancipate de toate prejudecățile, în tovărășia unui tânăr cu monoclu.

Doamna I. — *N'am înțeles niciodată această etalare a fetelor frumoase*

Tânărul. — *Ai prefera să fie etalate cele urâte?...*

Doamna II. — *Niciun fel de etalare, dragă. Trebuesc luate de-acasă, din odaia copiilor, duse la ofițerul stărei civile și transportate în apartamentul soțului, ales de sfatul rubedeniilor, direct la bucătărie...*

Tânărul. — *Ți s'a aplicat acest regim și l-ai găsit bun?...*

Doamna III. — *Să lăsăm gluma... E frumușică fata, ce să zic?... Mi-ar fi făcut plăcere să-mi fie nepoată... Dar nu frumusețea face fericirea!...*

Tânărul. — *Te cred!... Banii!...*

Doamna III. — *Și inocența!...*

Doamna I.
Doamna II.) *?!?!...*
Tânărul.

Doamna III. — *La ce e bună frumusețea fără moralitate?...*

Tânărul. — *Și crezi că moralitatea fără frumusețe e bună la ceva? Dar ce te face să crezi că Miss România 1930 nu e morală?...*

Doamna III. — *Ce mă face să cred?... (După o tăcere ca o provocare, hotărât). Știu eu ce mă face să cred!!!. (Tainic) Am văzut-o în trăsură pe Calea Victoriei și o fată cuminte umblă cu tramvaiul, nu cu trăsura! Ce-a căutat acum două săptămâni la cofetăria Guérité?...*

Tânărul. — *Prăjituri!...*

Doamna III. — *Și asta ți se pare dumitale moral?... O fată morală, dragul meu, nu mănâncă decât murături. Pe urmă am aflat că mă-sa...*

Tânărul. — *Să lăsăm pe mama fetii în pace: ea n'a concurat nici pentru frumusețe, nici pentru moralitate!...*

Doamna III. — *Văd eu că-i ții parte, stricatule!... Ți-o fi plăcând fata...*

Doamna II. — *Ferește-te, tinere: poamele crude strică dinții!..*

Tânărul. — *Și cele prea coapte, stomacul!... Chelner, adu-mi trei trandafiri albi...*

Doamna I.
Doamna II.) *N'ai de gând cumva să trimeți flori urâtei ăleia!...*
Doamna III.

Tânărul, *(luând trandafirii din mâna chelnerului)* — *Miss României? Nici prin gând! Ar fi în stare, urâtă și imorală cum e, să mi le trimeată înapoi! Florile sunt pentru voi, mult adoratele mele amice!...*

Toate trei, *flatate și pudice.* — *O! Georges!...*

La masa Reginei, o discuție între autorul unui tratat de estetică și directorul „Realității Ilustrate".

Autorul. — *Nu zic că Miss România 1930 nu e cea mai frumoasă fată dintre frumoasele care s'au prezentat. E de-ajuns să-mi arunce o privire din tezaurul de aur topit, mărgăritare, stele și mătasea broaștei dintre gene, ca să declar că n'am văzut fată mai frumoasă. Dar pentrucă urmărim să dăm și noi odată o Miss Universe, cred că ar fi trebuit să numiți o comisie, nu de artiști, ci de filologi, arheologi și istorici...*

Directorul, *(ironic).* — *Poate și de geografi?...*

Autorul, *(serios).*—*Și de geografi. Exact. Căci se pare, după experiențele de la Galveston și de la Paris, că cea mai frumoasă fată este mlădița văzută a unui arbore genealogic milenar, destrămat și putrezit în timpuri. Ultima aleasă, Alikia, grecoaica, este de fapt, nu fiica magistratului din Atena, ci fecioara din preajma Partenonului de-acum trei mii de ani pe care a întâlnit-o Fidias păscând caprele și care i-a slujit de model, când a sculptat hora zânelor pentru templul depe Acropole.*

Directorul. — *Teoria ar fi bună, dacă ceeace numim frumusețe ar fi enunțarea unei teoreme, a cărei demonstrație decurge fatal. Frumusețea însă, după opinia mea modestă, e un accident — o greșală a lui Dumnezeu, dacă vrei, care în căutarea ineditului și în jocul fanteziei lui halucinante, a căzut în punctul mort al unei perfecte armonii, dincolo de care ne mai având ce crea, ar trebui să se sinucidă. Un accident, crede-mă, și nimic mai mult: e de-ajuns o singură adiere exagerată a unei nări, o slabă somnolență a buzelor sau un vădit entusiasm al liniei de sub șale, ca perfecția să fie alterată. Și Dumnezeu știe câte curbe suferă de exces de zel timpuriu și fierbinte...*

Autorul. — *Ai dovada?...*

Directorul. — *Sigur!..*

Autorul. — *Și care e?*

Directorul. — *Iat'o: Niciodată n'am dat încă, nici noi, nici comitetul internațional, de perfecție. Miss Universe era alterată de o imperfecție a dinților, iar Alikia, e simpatic disproporționată în formele trupului — exact ca și miss România 1929 și chiar — ce coincidență în repețirea exagerărilor la inocentele curbe secundare — miss România 1930!... Noroc că imperfecții de asemenea natură se pot, pentru un an doi, înlătura.*

Autorul. — *Vrei să spui poate că miss România 1930 nu e frumoasă?... Nu, asta nu se poate spune! Ar fi o exagerare în rău!*

Directorul. — *E cea mai frumoasă dintre frumoase! Sigur!.. Te rog s'o vezi însă peste trei luni!...*

Autorul. — *Mulțumesc!... Am văzut-o odată și mi s'au răsturnat toate principiile. Dacă mi-o mai arăți odată — mi-e teamă că am să mă răstorn eu!...*

PICK-NICK

Campionatele de patinaj din Cluj

Vremea, a fost în acest an, cu totul defavorabilă, sporturilor de iarnă. La Bucureşti nu s'a patinat, decât câteva zile. Pentru Sinaia, se proectaseră mari întâlniri internaţionale, care nu s'au putut disputa. La Braşov şi Predeal deasemenea. Săptămâna trecută, comisiunea sporturilor de iarnă, a dat un comunicat, prin care se amână pentru viitorul sezon, reuniunile dela Sinaia, Predeal şi Braşov.

La Cluj, vremea fiind mai favorabilă, s'au disputat de curând, campionatele naţionale de patinaj.

S'a prezentat un mare număr de concurenţi.

Proba de *500 m. viteză*, a întrunit la start 12 concurenţi. După o luptă înverşunată, cursa a revenit lui Fulo (C. P. Cl.) care a parcurs distanţa, în 55 sec. 8/10.

Rezultatul technic.

1. Fulo (C. P. Cl. 55 sec. 8/10.
2. Gaal (Cl. M. Cl.).
3. Guendig.

(12 concurenţi).

Celelalte două curse, au revenit lui Vasile Pop, urmat în prima de Fulo şi Gaal şi în a doua de Gormos şi Gaal. Popp, a parcurs distanţele în 2 min. 56 sec. şi 10 min. 45 sec.

Campionatul naţional pe 1930, a fost câştigat de Popp Vasile. Locurile următoare, au fost ocupate în ordine, de Alexandru Gaal şi Guendig.

Campionatul de figuri domni, s'a disputat între Adalbert Horos şi Ludovig Beke. Titlul a revenit primului, care a totalizat 180 jum. puncte. Ludovic Beha, a obţinut 187 jum. puncte.

Campionatul de figuri doamne, a întrunit în start un mare număr de concurente. Lupta finală, s'a disputat între d-na Popp (Braşovia), Magda Kiss (M. S. E.) şi Clara Csarbo (M. S. E.) cari au ocupat în ordine, primele trei locuri.

Campionatul de figuri perechi, a revenit, perechei d-ra Roiache d. Beka.

I

II

III

I. *Championa D-na Pop (Braşov). II. Horosz Bela (Cluj). III. Championul Papp (Cluj).*

CRONICILE MELE

TRECĂTORUL

de A. de Herz

GEAMUL cafenelii prin fața căreia trec în fiecare zi, e aburit. Bătrânul, care stă la o masă din dreptul ferestrelor, a dat perdeaua la o parte, grămădind la capătul barei, inelele de care e prinsă. Cu batista, care i-a rămas pe masă, a șters geamul și privește afară, ca printr'un luminător. Suntem vechi cunoștințe, deși nu ne-am vorbit nici odată. Ne cunoaștem de multă vreme, deși nu ne-am salutat încă. Există oameni cari se cunosc, își știu numele, știu chiar amănunte din viața lor, dar nici nu și-au vorbit, nici nu s'au salutat vreodată. In ziua când un al treilea intervine și le înlesnește apropierea, după obișnuitul **„ne cunoaștem din vedere"**, începe o conversație din care se vede că cei doi se cunosc de mult. La urmă se despart spunându-și pe nume, și adesea se și tutuiesc. Sunt sigur, că, atunci când întâmplarea va face să ne putem vorbi, bătrânul meu din geam îmi va spune lucruri din viața mea, fără să mă mire. De pe acuma ne surâdem cu prietenie și suntem și unul și altul foarte veseli că ne revedem în fiecare zi și la aceeaș oră. Odată nu l-am văzut vreo două-trei zile, dar în a patra zi când l-am revăzut, la acelaș loc, îmbrăcat cu aceleași haine, bându-și cafeaua și fumându-și obișnuita țigară, am priceput din privirea lui, că era tot atât de vesel ca și mine, că ne-am văzut din nou.

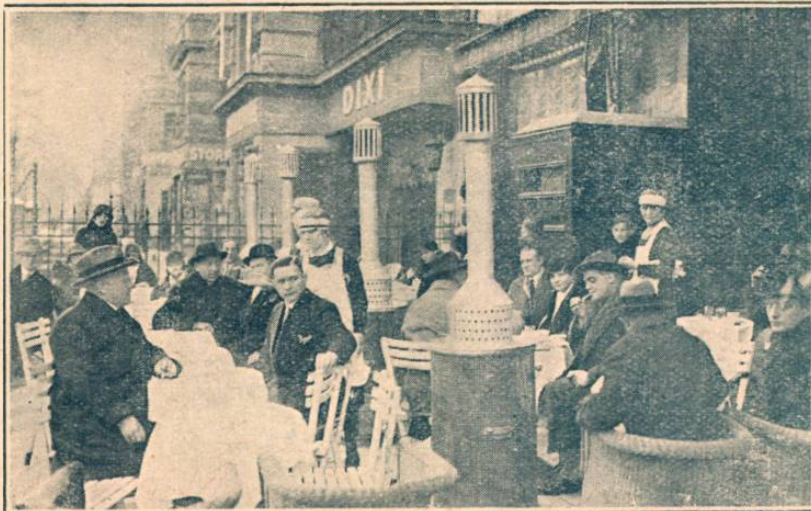
E un vechiu pensionar. Vedeți dar, că-l cunosc. Inainte, cum termina slujba la minister, venia glonț la cafenea. Acuma vine cu două-trei ceasuri înainte de cum venia de obicei. Citește ziarele, schimbă câteva impresii cu un cunoscut tot atât de tăcut ca și dânsul, fumează țigara pe care chelnerul i-o dă fără să i-o ceară și, picior peste picior își soarbe cafeaua, cu ochi în stradă, urmărind pe trecători și vehiculele.

Il găsești totdeauna acolo, cum știi că la cutare colț de stradă găsești o tutungerie și că în fața Continentalului găsești pe comisionari. Eu m'am obișnuit cu dânsul, cum m'am obișnuit cu firmele prăvăliilor pe unde trec și le citesc mașinalicește. Și el trebuie să se fi obișnuit cu mine. Și ca mine trebuie să aibă o colecție de prieteni. Distracția lui nu poate fi alta decât să ne ghicească. Și eu aș face acelaș lucru, să fiu în locul său.

* * *

Oamenii cari trec încoa și încolo, încet sau grăbiți, singuri, câte doi, câte trei, fac să ne gândim la existența noastră, la planurile și năzuințele fiecăruia dintre noi.

De câte ori nu te vezi pe tine însuți în persoana care trece drumul, în copilul care se întoarce de la școală, în individul care se plimbă tacticos prin mijlocul trotoarului. Geamul dela care privești devine ecran de cinematograf. Spectator, urmărești filmul care îți rulează viața ta însăși.

Iată.

E ora la care se închid prăvăliile. Lucrătoarele și fetele dela magazine, îmbrăcate cu cochetăria caracteristică romăncelor, când es pe stradă, caută cu ochii pe furiș, pe tânărul cu care și-au dat întâlnire, O vezi cum trece de două ori, de trei ori, în cele din urmă observă că o urmărești cu privirea și îți zâmbește. Când trece ultima oară întovărășită, are aerul să-ți spună, biruitoare, **uite-l l-am găsit!**

Un domn trece grăbit. Dă peste alții. Işi face loc să treacă printr'un grup care merge încet. Nu poate să se strecoare și se coboară de pe trotoar, iuțindu-și mersul ca să câștige din timpul pierdut, prin zadarnice străduințe. Peste o jumătate de oră revine agale, plictisit și preocupat. L-ai ghicit? Fusese să ia un răspuns sau să încerce o intervenție. N'a reușit și a rămas pe gânduri. Acuma alții dau peste el și el nu-i mai bagă în seamă.

Doi trei inși vin încet. Din când în când se opresc, cufundați într'o conversație aprinsă. Sunt oameni de afaceri, cari pun la cale o nouă întreprindere, sau își explică pentru ce n'au izbutit în alta, făcându-și unii altora reproșuri. Afacerile se termină sau cu o reușită, în care tovarășii se păcălesc, sau cu un fiasco în care tovarășii își fac reproșuri.

Câțiva băeți din liceu trec vorbind tare, sau râzând cu hohote. Fata ce trece pe lângă ei roșește și se ferește din drumul lor. Un domn serios trece încet și mulțumește, moțăind din cap, la salutul respectuos al altuia, care trebuie să-i fie subaltern. Doi — un bărbat și o femeie — sunt încântați. El o privește cu coada ochiului, ea se ferește să se uite la el.

O! Amintirea dragostelor trecute, ce-și găsește prelungirea în alți doi cari umblă indiferenți unul lângă altul și în alți doi cari au întors capul, ca să nu se salute. Cele trei momente din amorurile veșnice...

Un tânăr elegant oprește un taxi. Dă adresa și se urcă radios, convins că cei cari l-au văzut bănuiesc că merge la o întâlnire.

O doamnă tânără grăbește pașii. Incotro? Una mai liniștită, cu pachete în mână, se îndreaptă spre casă, unde o așteptau copiii. Trei ofițeri au închis drumul unei fetișcane, care gata să plângă se întoarce din drum și îi ocolește. Un câine s'a ferit de o mașină și era să-l calce o trăsură. Un biciclist s'a suit pe trotoar, pentrucă, trăsura, în dosul căreia pedala, a stopat brusc, întâlnind un tramvai.

* * *

Viața ta toată, pe care ai risipit-o fără vreun folos pentru tine sau pentru alții, îți trece pe dinaintea ochilor în chipul, atitudinea și gesturile altora.

Cum trece lumea asta, aiurită de fel de fel de visuri, ambiții, nădejdi și preocupări, așa ai trecut și tu odată, moșule, din geam. Ai trăit, ai simțit, ai suferit, te-ai sbătut la fel. Fiecare e o părticică, un crâmpei, din viața ta sfărâmată, cum e a tuturora. Pe pungașul de colo, care trăește în veșnică teamă, l-ai cunoscut și tu pe vremuri. Ți-ai râs și tu de domnul cu joben, care trece încântat în limusină și se miră singur de cum a ajuns. O fetiță, cum e aceea de adineaurea, te aștepta și pe tine cândva. Şi tu te-ai dus să iei un răspuns; și tu te-ai întors de atâtea ori întrebându-te de ce te ocolește norocul. Te-ai suit și tu în muscal, pe vremuri, ca să ajungi mai repede la femeia care te aștepta dornică, în dosul unei perdele dantelate; te-ai dus și tu, moșule, să bați cu nădejde la ușa oamenilor zilei și te-ai întors plouat.

* * *

Incetul cu încetul, moșule, obosești. Priveliștea ți-a îngreuiat pleoapele. Luptând cu somnul, în căldura cafenelii îți trec prin minte crâmpeie din existența ta. Trecătorii încep să semene cu tine și te vezi pe tine în ei. Pe urmă ochii ți se închid de tot. Amintirile se depărtează, se șterg, se pierd departe, departe; abia mai poți desluși ceva din ceața ce se așterne între vis și viață, după cum nu se mai poate zări nimic în strada pe care s'a lăsat seara, și prin geamul care s'a aburit din nou...

Les quatre créations

de

J.-C. d'Ahetze

Arcades des Champs-Élysées

L'OPÉRA -- LA St-MORITZ
LA BIARRITZ -- LA PARIS

Un modèle logique et bien défini selon le temps et le lieu...

Regina Victoria a Suediei este
rav bolnavă, în momentul când
nchidem revista.

Spaniolii fac eforturi spre a moderniza Marocul. Ilustrația noastră reprezintă un student tânăr din Maroc, în timp ce este examinat de un profesor indigen într'una din școalele moderne de educație.

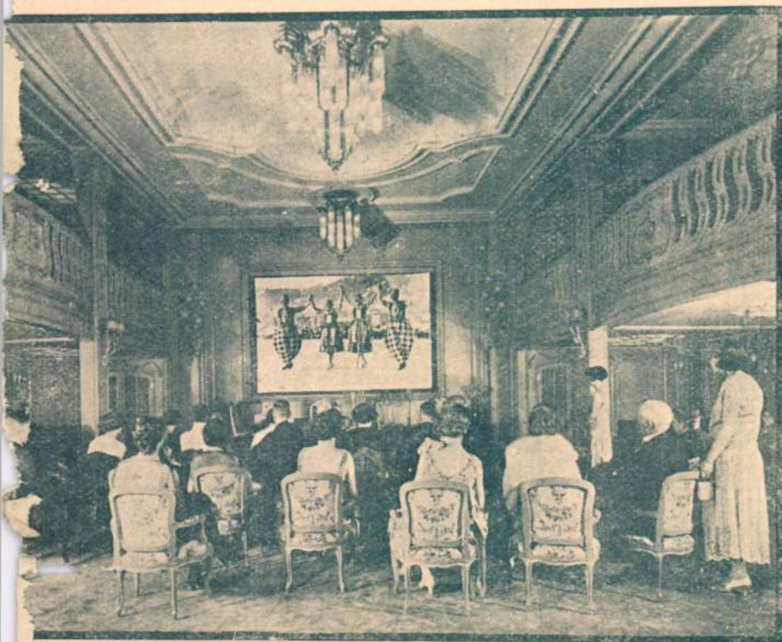

rioara a Jugoslaviei este o pa-
iță cu undița.

Violeta Morris a intentat un proces cerând despăgubiri societății franceze de turism, pentru că i s'a refuzat carnetul de șofeur pe motivul că umblă îmbrăcată bărbătește.

Cleveland" a sosit la Boston
nbrăcat în ghiață. Vasul, a în-
o zi înainte, pe drumul dela
re Boston o furtună puternică.

ă elegantă de cinematograf pe bordul unuia din vapoarele societății transatlantice franceze.

Lecții de dans pe pătrățele numerotate

Cunoscutul profesor de dans prin radio, Walter Carlos, a prezentat presei și o descoperire, care produce o întreagă revoluție în pedagogia de până acum a dansului. Fiecare poate învăța, fără nici o dificultate, acasă, foxtrott-ul, tango-ul și celelalte dansuri, chiar dacă profesorul nu e de față. Pătrățelele numerotate și care indică totodată și tempo-ul sunt cheia acestei descoperiri. O simplă descriere, acompaniată de gramofon sau de radio, permite învățarea figurilor fundamentale din orice dans.

Sfaturi pentru frumuseţe

Anaik. Reţeta ce v'am prescris este pentru nas roşu şi lucios. Reţeta cu ichtiol este pentru coşuri.

Claudia. Pentru nasul roşu, veţi face comprese cu muşeţel ferbinte şi următoarea cremă: Amidon 5 cgr. Vaselină 20 gr. glicerină 10 gr. In urmă pudrare cu talc.

Pentru coşuri: Resorcină 1 gr. ac. benzoic 0,50. ac. salicilic 0,50 Ung. emoliens 40 gr. Ichtiol 1 gr.

Nydia. Pentru petele roşii ce le aveţi: veţi şterge obrazul cu apă de roze 100 gr., glicerină 20 gr., apă oxiginată 50 gr. In urmă cremă. Ac. benzoic 0,50 Hidrochinonă 1 gr. Ung emoliens 40 gr.

Ninon de Vry. Probabil că sunteţi anemică. De ce nu utilizaţi roşul Leichner în cutii albe de porcelan, sau o cură contra anemiei? Contra dinţilor galbeni e foarte greu un remediu. Este culoarea lor naturală. Incercaţi săpunul de Marsilia.

Severo Torelli. Iată un client care vrea cu tot dinadinsul mustăţi. Cum Domnule, în ce secol trăeşti? Nu cunosc alte procedee miraculoase de cât raderea repetată. Cât pentru porii garnisiţi cu puncte negre şi firişoare de păr de pe nas vă recomand tamponarea, seara, cu vată: Ac salicilic 1 gr. Resorcine 1 gr. ac benzoic 0.50 gr. Amoniac 5 gr. glicerină 20 gr. apă de rose 100 gr. apă oxigenată 50 gr.

Halma Iolmar. Vă trebue un tratament intern: Drojdie de bere, o cură de laxative şi mai ales un autovaccin. Consultaţi un medic.

Mia. Unui păr gras şi rar îi foloseşte spălarea odată pe săptămână cu apă caldă şi borax.

Atlantiada. Nu cunosc eficacitate acestui preparat. Cunosc însă îngrăşarea, gimnastica, duşurile reci, etc., găsiţi chestiunea desvoltată în Almanahul Realitatea Ilustrată.

O admiratoare. Strada Corăbiei, nu cunosc exact numărul.

Paris. Din nenorocire cu toate depilatoarele din lume, părul creşte la loc. Un mijloc eficace ar fi electroliza dar este dureros şi costisitor. Apa oxigenată concentrată este eficace, dar cu răbdare multă.

O moldoveancă. Să ştiţi că artritismul contribue la căderea părului. Incercaţi următoarea reţetă: Spălare săptămânal cu: Radix Saponaria 50 gr. Lemn de Panama 50 gr. Săpun alb 100 gr. Rhom bun 20 gr. Apă de ploaie 500 gr. Apoi receta: T-ra Capsici, T-ra Cantaride 5 gr. cloral hydrat 5 gr. Amoniu carbonic 3 gr. Pilocarpină 1 gr. Ol ricin 40 gr. Alcool de pavandula, Acetum vini 75 gr.

Prea mic. Ca la Mimi Stelian.

Salandrera. Indiferent ce medic. Orice dermatolog bun.

Madélène. Pentru porii dilataţi: Acet aromat 100 gr. amoniac 1 gr. glicerină 20 gr. Apă de roze 50 gr.

Rosental. Direct pe adresa mea.

Tara Kanova. Numele meu adevărat este Laura din botez chiar. De ce doriţi să am altul? Mă bucur că v'a folosit crema. Contra porilor dilataţi ca Madélène. Să ştiţi că un ten de porcelan nu se obţine prin nici un fel de cremă. Este un dar natural.

Nelu Dax. Alunele sau punctele negre nu e tot una. Cu alunelele te naşti, punctele negre le capeţi pe urmă. Ce aveţi pe obraz?

Subţirelul. Cum domnule, nu ştii dacă ai căzut în foc sau ce s'a întâmplat cu dumneata? Dacă ai fi căzut în foc, ardeai complet şi nu-ţi pierdeai memoria, pe cealaltă lume. Eşti fenomenal. Aşa n'ai ars dar ţi-ai pierdut memoria şi sprâncenele. Vei utiliza Pilocarpine 0.20. Ulei de Vaselină 20 gr.

Sabina. Alcool de Rosmarin. Da, Crema o puteţi utiliza şi pentru pleoape.

Cristinell. Da, recetele ce le dau, se fac la farmacie. Pentru albit: glicerină cu gălbenuş de ou. Sau lapte cu lămâie. Apă de mărar, albeşte, dar să aşteptăm să crească mărarul. Veţi utilaz: Hidrochinină 1 gr. Spermancet 20 gr. Ceară albă 10 gr. Unt de migdale 40 gr. Zeamă de lămâie 10 gr. T-ra benzoe 1 gr. Apă de roze 20 gr.

Bindeanu. Probabil că aveţi tenul prea uscat. Utilizaţi crema de la Cristinell. Părul se închide din blond, cu héné, la un coifeur. Sau cu Foi de nuc şi Cortesc. China are 50 gr. la 1 litru apă fierte bine.

Lilly Brăila. Citiţicu atenţie rubrica şi veţi găsi ce vă trebue.

Viorel. Nas împodobit cu delicioase puncte negre. Şi mai zici că eşti urât. De puncte negre scapi uşor, iată: Calomel 1 gr. Zinc oxid 3 gr. Taniu 0.05 gr. Pudră de hamamelis 0.05 gr. Ac. fenic 5 pic. Vaselină 30 gr. Ceară albă 3 gr.

Neta Galaţi. Veţi face cataplasme calde cu: Tărîţe de grâu 100 gr. Făină de migdale 50 gr. Făină de ovăz 50 gr. Glicerină 50 gr. Apă caldă 9 gr. Apoi crema: Adrenalină 0.05 gr. Ung. emoliens 20 gr. Ac. benzoic 0,10 gr. Ac. salicilic 0,20 gr. Hidrochinină 0.50 gr.

LAURA

Ştiinţa în slujba frumuseţii

N importanţa cea mare luată azi de frumuseţea femeii, nu e de mirare că ştiinţa, pe zi ce trece, a răsturnat empirismul de până mai eri.

Medici autorizaţi, dermatologi şi chirurgi, îşi fac azi o glorie din specializarea în arta înfrumuseţării chipului şi trupului omenesc, cercetând cu microscopul fie-ce părticică, din derma sau muschii unui obraz supus tratamentului. La Paris, oraşul unde femeia frumoasă a avut totdeauna locul unei adevărate zeiţe, această parte a medicinei moderne închinată desvoltărei, menţinerei tinereţei şi frumuseţei, a luat proporţii cunoscute de întreagă lume ştiinţifică.

In fruntea cercetărilor şi descoperirilor cu rezultate uimitoare, stau câteva nume care fac cinste corpului medical francez.

Unul din acestea, al d-nei dr. N. *Payot* care atrage în eleganta sa locuinţă, unde funcţionează zilnic şi o şcoală de eleve studioase, în arta înfrumuseţărei, e înconjurat de tot respectul lumei savante.

Lucrând mână în mână cu anatomia, chimia şi biologia, d-na dr. Payot e inventatoarea noului sistem de transformare, reeducare şi întărire a muschilor feţei a căror tărie, frăgezime şi bună circulaţie sanguină, dă singură ţinereţea.

Dintr'un altruism de care numai adevăraţii savanţi sânt stăpâniţi, d-na dr. Payot a căutat să-şi trimită cele mai desăvârşite eleve în centrele mari ale Europei, şi astfel am avut norocul să avem în mijlocul Capitalei, destinată elitei femenine cocheta locuinţă a d-nei K. din str. Vasile Lascar 9, unde arta, ştiinţa cea mai desăvârşită fac minuni pentru frumuseţe.

In fotoliul larg, în faţa mesuţei cu produse, toate ieşite din laboratorul d-nei dr. Payot-Paris, am beneficiat la rândul meu deună-zi de câteva clipe de destindere fizică şi morală, ascultând sfaturile distinsei d-ne G. K., care cu o agilitate, o ştiinţă desăvârşită, sculpta muşchii obrazului, unei cliente drăguţe.

Eram numai ochi şi urechi, bine înţeles. Ne fiind prima oară că vizitam un cabinet unde frumuseţea e tratată şi îngrijită, mă aşteptam să văd şi aci ceva identic ca în alte părţi.

Am rămas însă cu totul uimită şi în plină admiraţie.

Nimic din mesagiile superficiale ce cunoaştem. Nimic din aplicaţiielectrice banalizate. In schimb o ştiinţă de manipulare, de cunoaştere a fiecărui muschiu, de o superioritate incontestabilă. Zeci de mişcări, de frământări ca într'o argilă moale, sburau din mâinile ca nişte mari fluturi albi ale d-nei K. Ele atingeau când uşor ca o aripă, când puternic şi apăsat, gâtul ce devenea neted, obrajii ce luau formă rotundă, pleoapele ce deveneau catifelate.

Apoi de sub bandajele răcoritoare, faţa tratată cu atâta meticulozitate a apărut ca o roză fragedă, fără ride şi veştejeală.

Iată secretul atâtor frumuseţi celebre al Parisului care sexagenare, au înfăţişare de o rară tinereţe, mi-am zis atunci, în faţa minunei realizată de d-na K.

Cu sfinţenie i-am ascultat în urmă explicaţiile. Am aflat că tratamentul, felul masagiilor, produsele, variază dela persoană la persoană, dela ten la ten ca un adevărat tratament medical, ce se aplică după exigenţele maladiei, iar nu în chip general.

Aceasta mi-a lămurit de ce în lumea toată, numele d-nei dr. Payot, a ajuns celebru şi am fericit pe femeile frumoase ale Bucureştilor că posedă o concetăţeană, elevă eri a marei doctorese, maestră azi, în înfrumuseţare şi întinerire.

Fulmen

MARELE CIRC CEZAR

Memoriile faimosului clovn internaţional Mik-Mak

Toboganul morţii sau răzbunarea femeii umilite

O întreagă literatură descriptivă serveşte de zeci de ani creerii didactico-romanţioşi din cele 5 continente. Incepând dela romanele sentimentale până la folositoarea Baedecker, necesar oricărui bun turist, dornic să-şi acumuleze un maximum de cunoştiinţe, într'un minimum de timp, — n'a rămas oraş în cuprinsul continentelor nedescris pe toate feţele.

Şi apoi, chiar dacă ar fi rămas vreunul şi tocmai în el ar fi descălecat „Marele Circ Cezar" — ar fi o copilărie din parte-mi să fac pe ciceronele sau agentul companiei Cook. O şedere de cincisprezece zile sau de o lună într'o localitate, nu îngădue prea multă observaţiune, din partea călătorului. când acesta n'are liberă nici o oră pe zi. Clovn, regisor, secretar, controlor la nevoie — Mik-Mak n'a prea avut vreme să vadă dincolo de pânza cortului, sau de zidurile manejului. A avut, însă, toată vremea să observe viaţa de saltimbanc — caşi a lumei speciale a frecventatorilor acestor feluri de spectacole. Această din urmă lume nu e de loc monotonă. Fiecare oraş are o particularitate după moravurile din cuprinsul ţării. Intre publicul din Petersburg şi cel din Sevilla era atâta deosebire, câtă poate fi între apropierea Oceanului îngheţat de Nord şi adierea totdeauna înbălsămată a parcurilor veşnic înflorite ale Spaniei, lenevită de atâta mireasmă.

In contact cu vieaţa şi lumea spaniolă — ne aflam la Sevilla — trupa cam căpiase. Dacă artiştii de sânge romanic îşi menţineau calmul, cei din Nord o luaseră rasna. Trupa malorusă, în special, îşi pierduse busola. Bărbaţii colindau toată ziua după aventuri şi femeile păreau ferm hotărîte să facă să crească coarne de cerb, pe capetele tovarăşilor, de cari erau legate prin oficiul de stare civilă sau prin libera voinţă.

Par'că şi animalele — cu deosebire leii — şi chiar amuzantele maimuţe, erau agitate de-o viociune neobişnuită. Cât despre trupa de elefanţi a căpitanului Robert, toate exemplarele se legănau ritmic, cu picioarele în lanţuri grele, prinse de pardoseală.

Iar drăcoasa Nadia, exuberanta fiinţă pentru care Mik-Mak devenise saltimbanc dintr'un om aşezat — nebunatica balerină malorusă, luase câmpii. Toată ziua circula prin Sevilla întovărăşită de-o trupă de „banderilos" şi „picadori", în frunte cu un toreador fermecător şi grozav de impertinent. Venia seara la spectacol instalată într'un brek, tras de şase şase cai negri. Când avea amabilitatea să se dea jos, după Nadia, se rostogolia la „intrarea artiştilor", adică la grajduri, un maldăr de trandafiri şi malorusa intra în cabină, târînd aroma petalelor, ca o adiere din grădinile Raiului.

Citiam undeva despre o controversă asupra regiunei pământeşti unde a fost să fie Raiul. Era vorba de Mesopotamia şi se dădeau temeiuri în sprijinul acestei afirmaţiuni. Fiindcă am văzut Sevilla, cred că Adam şi Eva au cunoscut aci vieaţa, în parcurile veşnic înflorite ale cetăţii ochilor de foc şi pumnalelor repede scoase pentru un surâs trădător.

NU UMILI FEMEIA!

Mik-Mak e azi un om cam greoi, familist, cu nevastă frumoasă şi gospodină, cu copii şi cu datorii. Pe atunci, cum v'am mai spus, Mik-Mak avea optsprezece ani, n'avea burtă şi ducea o viaţă uşoară, deşi trebuia să facă sforţări disperate, spre a cheltui un napoleon.

Condus de capricii — de altfel şi mai târziu a disperat o casă cu ale sale capricii — *Mik-Mak avea o calitate: iubia animalele.* Poate că şi anumitele sale capricii intrau în această dragoste. Iubia un pui de tigroaică viclean şi frumos.

— *Nu seamănă cu Nadia?* spunea el adeseaori, mângâindu-şi puiul de fiară. *N'are ochi vicleni ca Nadia? Şi nu e gata să-ţi înfigă ghiarele în ochi, ca Nadia?*

Această bolnavă afecţiune pentru puiul de tigroaică, l-a făcut pe Mik-Mak să-l boteze „Nadia".

Şi cum tocmai în ziua botezului Nadia venise la spectacol cu ultima ei cucerire, toreadorul Picas — a rămas încremenită zărind pe Mic-Mak în tandreţă, cu puiul de tigroaică.

— *Nadia! Nadia frumoasă!* spunea Mik-Mak.

— *Nadia femeia dracului!* continua clovnul să-şi mângâie animalul favorit.

— *Ce spune omul acela, frumoasa mea?* — întrebă toreadorul arătându-mă.

— *E nebun!*

—*E singurul adevăr pe care l-ai rostit de o lună de zile!* răspunse Mik-Mak.

Apoi, întorcându-se spre toreador:

— Mă iertaţi, cabalero. Studiaţi nu numai taurii. Sunt masivi, dar imbecili. Ocupaţi-vă cu maimuţele şi cu tigroaicele. Veţi cunoaşte femeile. Exemple vii sunt în faţa dv.

— *„Welch"!* *) strigă Nadia svârlindu-mi în cap douăzeci de kilograme de trandafiri şi repezindu-se apoi asupra puiului de tigru.

Se întâmplă, însă, ceva neprevăzut.

Nadia-tigroaica făcu o săritură într'o traectorie scurtă. Atinse cu blana pieptului capul malorusei şi îşi înfipse ghiarele drept în colorata beretă a toreadorului, care se pomeni peste cap, executând un salt mortal cu punctul final într'o grămadă de cenuşe.

Mai e nevoie să spun că cei şase cai au luat-o din loc, în goană fantastică înţepe-

*) Valah=român!

nindu-se într'o claie cu fân? Că un afurisit de grăjdar, veşnic beat, care-şi dospea alcoolul în vârful clăii, a nimerit deadura peste toreadorul, care a început să sbiere ca un măgar? Că Nadia, malorusa, îşi rupea batista de ciudă, că Mik-Mak, executa cele mai fine piruete şi că tot circul se adunase la acest spectacol, netrecut în program?

Şi însfârşit mai e nevoie să spun că din acea clipă Nadia ura. *Ura omul care o umilise.* Că, deci, Mik-Mak era un om condamnat, care trebuia să-şi ia oarecari măsuri de precauţiune?

Mik-Mak precaut? Prototipul omului distrat, cum putea să fie Mik-Mak precaut? Putea să se ştie că femeia-fiară e cel mai periculos animal din fauna intercontinentală, mai periculos decât puiul de tigroaică devenit matur?

TOBOGANUL MORŢII

Intre exerciţiile pe care le invăţase Mik-Mak era unul foarte simplu, dar de foarte mare efect. I se spunea *„trambulina morţii“*. Din cupola circului cobora spre intrare în culise un plan inclinat, format din scânduri perfect unite şi bine ceruite. Legat de Nadia ca un balot, Mik-Mak se aşeză pe spate, la capătul de sus al trambulinei, înaltă de 35 metri şi-şi dădea drumul. Cum capul era protejat de o mască plină cu vată. Mik-Mak nu risca prea mult. Publicul, însă, se înebunia după acest exerciţiu care se sfârşia într'o plasă bine întinsă.

Să vedeţi însă cum o femee poate complica cea mai simplă chestiune.

A treia seară după scena cu toreadorul, şi dupăce fusese de o drăgălăşie foarte suspectă, Nadia înainte de a se împacheta împreună cu Mik-Mak îl întrebă:

— *Dacă am renunţa la împachetare?*

— *Cum asta?*

— *Ar fi mai interesant. Ne vom inlănţui şi ne vom da drumul!*

Mik-Mak a privit-o lung. Dar Nadia surădea. Surădea ca un copil, care bănueşte că i-ai adus o prăjitură bună. *Aţi putut careva să deosebiţi surâsul unei femei sincere de surâsul uneia care pregăteşte o răutate?* Mik-Mak n'a reuşit niciodată să facă această deosebire şi va muri lipsit cu totul de educaţie, în această privinţă.

Şi apoi de ce nu? Exerciţiul era prea banal pentru cunoscători şi astfel ar fi devenit interesant...

— *Al right!* exclamă Mik-Mak, hotărîndu-se!

— *Bravo Welch!* îi răspunse Nadia surâzând mereu.

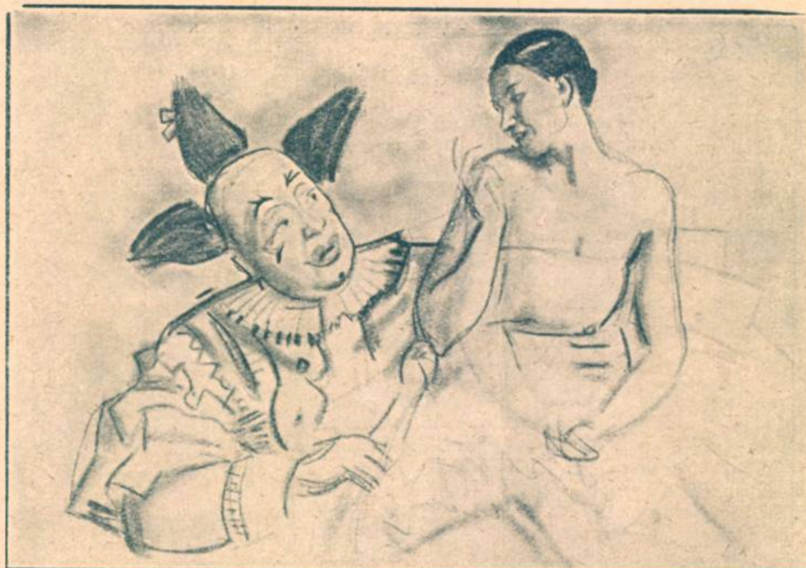
Dacă Mik-Mak ar fi privit mai cu atenţie ce se petrecea cu prilejul pregătirilor, ar fi observat un groom strecurând un bilet în mâna Nadiei. *Un bărbat nu observă,* însă, nimic, atunci când trebue. Cum putea să observe Mik-Mak?

Ajunşi, deci, în vârful Toboganului Mik-Mak şi Nadia, îşi aşezară măştile.

E adevărat că în acest moment, Mik-Mak a văzut că ochii Nadiei au o stranie asemănare cu aceia ai puiului de tigroaică. Dar era prea târziu! Şi apoi pentru o bănuială!

Clovnul şi balerina se înlănţuiră ca doui amorezaţi, în fiorul primei îmbrăţişări, Tobele începură o bătae furioasă. Cinci mii de spanioli, de ambele sexe erau numai ochi. Perechea se prăbuşi.

Dar ce era asta? In cea de a doua jumătate a secundei Mik-Mak se simţi împins spre dreapta, de mâinile Nadiei desprinse din strânsoare. Nadia urma linia normală, însă Mik-Mak devia. Deodată clovnul simţi o scuturătură şi una din planşele toboganului se desprinse. Mik-Mak căzu în gol în vreme ce tot circul scotea un ţipăt de groază.

Nadia cădea în plasă foarte nedumerită că-i lipseşte partenerul... Iar Mik-Mak, rămas atârnat sub tobogan cu mâinile agăţate de marginile planşei, *înţelese că oricât de viclean ar fi fost puiul de tigroaică, viclenia lui nu putea fi niciodată cugetată.*

Nadia ura. Ura pentru că fusese umilită înaintea unui „cabalero“. Ura ce iubise până atunci.

CE POATE PĂŢI UN CABALERO

Seara, în cabină, Mik-Mak întrebă:

— Nadia! Cine a desfăcut planşa ?

— De unde vrei să ştiu?

— Nadia. Cine a desfăcut planşa?

— Poate eu!

— Poate! Pentru ce? Pentru tine mi-am schimbat drumul vieţii. Pentru ce Nadia ? *Omul care cade din vârful cupolei, moare!*

— *Şi femeia umilită moare! Moare sufleteşte. Pentru ce ai numit puiul de tigru cu numele meu?* Şi pentru ce l-ai strigat cu numele meu, în faţa toreadorului. Spaniolul şi-a bătut joc de mine.

— Şi tu nu-ţi baţi joc de mine Nadia! De când suntem în Sevilla mai eşti micuţa malorusă, pe care am văzut-o la Bucureşti?

— Mi-ai plăcut Mik-Mak. Nu-mi mai placi. Voi „welchii“ sunteţi interesanţi un timp. Apoi deveniţi monotoni. *Aci am găsit viaţă! Vreau să trăesc Mik-Mak!*

— Bine Nadia. N'am fost niciodată piedică nimănui.

— Acum lasă-mă Mik-Mak. Mă aşteaptă....

— Ştiu! Ştiu! Te aşteaptă toreadorul. Aşa dar poţi să-mi spui: tu ai scos planşa?

— Mă plictiseşti!

— Planşa, Nadia, planşa! — zise Mik-Mak, care începu să fiarbă.

— Picas! strigă Nadia!

In această clipă uşa se deschise şi statura elegantă a toreadorului apăru în cabină.

— *Senora?* — întrebă el scoţându-şi bereta, cu care şterse duşumeaua în cel mai elegant salut posibil.

Mik-Mak văzu, însă, roşu. Oamenii aceştia tăcuţi au momente de nebunie. Şi Mik-Mak era într'un astfel de moment. Işi încleştă pumnii ososi şi-i repezi deodată ca un bolovan în ochii spaniolului.

Fruntea bietului erou din arenele spaiole se însângeră din plesnitura pielii, unde osul pumnului strivise carnea. Toată eleganţa ii dispăru ca prin farmec, odată cu bereta care trecu dincolo de uşă. Şi trupul spaniolului, după ce căută o clipă să-şi păstreze centrul de gravitate, urmă drumul beretei, întâlnind trompa vechei noastre cunoştiinţe Sisif, elefantul cel mai şugubăţ al căpitanului Robert.

Păsă-mi-te, pachidermul atras de gălăgie venise să se intereseze la faţa locului şi rezultatul cercetărilor il conduse la uşa Nadiei.

Aşa se făcu cu bietul toreador care nu se afla la sfârşitul calvarului său, se pomeni ridicat în aer şi condus la piscină unde Sisif binevoi să-i dea drumul din trompă, pentru a-l obliga să facă o bae aşa cum se găsea îmbrăcat, cu toată eleganţa vestimentară.

In vremea asta, Nadia rupsese cu dinţii patru batiste fine, spărsese trei pahare şi făcuse praf opt plăci de gramofon.

Dar Mik-Mak obosise. Prea multă agitaţie, prea multă frământare...

Trandafirii Sevilei, îi aminteau caişii înfloriţi, din grădinile periferiei Bucureştilor.

Haide Mik-Mak! Un act de voinţă! E greu din partea ta. Lucru ştiut. Incearcă totuş. Ai trăit o festă, pe care ţi-a jucat-o soarta. Ajunge!

Şi ultimul act începe.

(Va urma)

Interview cu Rina de Liguoro

Colaboratorul nostru, d. Aurel T. Şerbănescu, a obţinut un interview, de la reputata vedetă a ecranului Rina de Liguoro.

Răspunsurile la cele câteva întrebări puse de colaboratorul nostru, sunt foarte interesante, căci ele destăinuesc o parte din preferinţele şi credinţele distinsei artiste.

La întrebarea :

— „Este cinematograful o artă folositoare şi educatoare, sau este o artă care influenţează în rău, tinerele generaţii ?"

Rina de Liguoro a răspuns :

— „Consider cinematograful, ca pe o artă foarte folositoare pentru tineret. El contribue la educarea sufletului şi a minţii ; nutreşte fantazia şi nu are influenţe rele decât asupra indivizilor desorganizaţi spiritualiceşte. Mai mult, cinematograful, face să nască, în sufletele spectatorilor, sentimentele cele mari, cum ar fi eroismul, dragostea, etc...

— „Vi s'a întâmplat să jucaţi un rol fără plăcere?..

— „Da !.. Am apărut în multe roluri, am întruchipat de multe ori personagii, cari nu aveau nimic comun cu sensibilitatea mea sufletească. Mă simţiam cu totul străină de ele. De multe ori, mi s'a întâmplat să interpretez roluri, nu numai în dezarmonie cu mine, dar chiar în antagonizm, cu efectele nutrite de sufletul meu...

— „Ce fruct, şi ce floare preferaţi ?...

— „Nu am preferinţe. Toate fructele sunt bune; orice floare e frumoasă. Fiecare fruct are gustul lui, propriu, fiecare floare, are parfumul ei îmbătător... dar toate sunt la fel de bune şi frumoase, la epoca lor. Le-aşi compara cu inimile, care trec prin cele mai bizare şi mai felurite manifestaţiuni. Au întotdeauna la activul lor, o moştenire de frumos şi de bun...

— „Amintirile frumoase, vă fac să retrăiţi, clipele de fericire ale vieţii d-voastră trecute ?...

— „Nu... Trecutul nu renaşte niciodată în mine... Imi face impresia, că răsăritul de soare al orişicărei zile, coincide cu naşterea mea... Şi dacă uneori, vreo amintire îndepărtată, încearcă să reînflorească la prora navei mele, o primesc ca pe o inoportună, şi ca pe o inoportună o spulber...

— Ce influenţă, produce asupra d-voastră muzica?..

— „Extraordinară. Aşi putea spune că muzica are o influenţă decisivă asupra sufletului meu...

— „Ce pasiuni aveţi ?"

— „Eu nu fumez, eu nu beau... eu iubesc"!

Poşta cinefililor

L. Anatolie: Vulturul Negru: Rudolf Valentino, Lea Lyon Ivan Mosjoukine, Mary Philbin. Noaptea de amor: Ronald Colman, Vilma Banky.

Ungureanu Petrică. 1) Nu lucrează stabil. 2) Da. 3) Română. 4) Nu are parteneră fixă. A jucat mai mult cu Janet Gaynor.

Anuţei B. Galaţi. Găsiţi informaţiuni complete, în Almanahul Realitatea Ilustrată pe 1930.

Johnny Knezevici. Concursul pe care îl propuneţi, ar fi original, însă nu întrezărim care ar putea fi scopul lui. 2) Jean Mihail, Str. Vânători 22 Bucureşti.

Jean T. Popa. Nu.

O cetitoare. Lacrimile, sunt de cele mai multe ori artificiale.

Nil Nulius. Vezi Realitatea Ilustrată No. 160.

Rubrica grafologică

Theodor Tg.-Ocna. Persoană inteligentă şi logică. Reliefarea intelectuală nu prea accentuată dar suficientă. Materialismul în continuu conflict cu sentimentalitatea suficient de accentuată. De altfel susceptibilitatea constitue o dominantă în caracter accentuând mai ales irascibilitatea înăscută. Materialismul uneori prea accentuat face să cădeţi în exagerări care ating deseori avariţia. Sunteţi bun din fire dar din cauza nervozităţii amintite mai sus apăreţi uneori ca rău. Conştiincios în tot ceeace întreprindeţi sunteţi deasemenea şi cinstit, voinţa egală şi susţinută.

O cititoare. Persoană de o sentimentalitate exagerată. De altfel se observă un caracter feminizat, dominat de afectivitate şi susceptibilitate. Orgoliul puternic dar mascat de o politeţă calculată. In general se observă multă eleganţă sufletească. Voinţa este foarte slabă (adică lipsă de energie) cu toate aceasta aveţi aface cu un caracter despotic şi care atunci când se ştie stimat speculează situaţia. Bunătate prea multă nu se vede, aceasta probabil din cauza felului pătimaş de a privi orice chestiune. Fire egocentrică obişnuind contradicţia de multe ori fără motiv serios. Caută mult luxul şi viaţa fastuoasă. Pare a fi o persoană care nu ştie să ţie un secret. Bănuitoare. Din cele expuse mai sus pare ca acea persoană nu prea poate fi constantă în sentimentele ce vi le nutreşte.

Rudyard Mullion

Cadavrul 13 D.

o aventură a celebrului detectiv Trevor Gex în România

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Autorul, reporterul unui mare ziar american, însoţeşte pe ministrul japonez Kaomi în avion, pe linia Paris-Viena-Bucureşti, pentru a duce la Tokio, un document secret.

Amândoi curieri japonezi, ce duceau plicuri goale, pentru a deruta pe spioni, sunt ucişi de agenţii sovietici.

Chiar în avionul în care se afla Kaomi, s'a strecurat un agent sovietic: un rus care afirmă că este hatmanul Şalucov, dar pe care japonezii îl bănuesc că ar fi spion, ca şi Lady Victoria Nelson, care-i urmăreşte dela Londra.

* * *

Toată noaptea, nu scăparăm din ochi pe hatmanul Şalucov, care dormita. In zori, pilotul se putu orienta după teren şi ne scrise un bilet, spunându-ne că suntem deasupra României. Noi nu vedeam jos însă, decât o câmpie aburită în roz, de primele raze ale răsăritului însângerat.

Noshiro scoase o hartă: suntem deasupra unui vast podiş, întins aproape cât întreaga regiune, care pe hartă este însemnat cu numele „*Transilvania*". Jos din ceaţa roză, începe să se distingă tot mai lămurit, ca pe o imensă hartă albăstrie, întretăerea şoselelor, a căilor ferate şi apelor. Satele par mici orăşele curate: Minuscule biserici cu turnuri ascuţite, înconjurate de acoperişele roşii de olane ale caselor, mă uimesc. Intreb pe pilot:

— De unde acest caracter german, în massa aceasta latină?

— Colonii mari de germani, aduse de Unguri: regiunea aceasta a fost o mie de ani sub stăpânire ungară.

Intr'adevăr, pare că s'a tăiat o bucată din terenul german pe care l-am străbătut la începutul călătoriei noastre când am trecut deasupra Nurembergului, şi a fost grefată aci, peste atâtea alte ţări...

Un gândac roşu, cu un corn negru: oraşul Braşov, cu catedrala lui neagră. Un mic Nuremberg....

Am trecut lanţul munţilor Carpaţi la 200 metri înălţime. Regiunea este încântătoare: mai aspră decât Balcanii, mai dulce decât piscurile Tirolului, are zăpadă în văi, dar nu gheţari, şi ondulaţiile dela poalele piscurilor golaşe, mângâe ochiul cu forma dulce a văilor şi dâmburilor negre de brădet des.

Hatmanul Feodor Şalucov cunoaşte bine regiunea căci ne scrie pe fiţuici, tot felul de nume de munţi, ape şi oraşe exotice, în timp ce noi ne aruncăm privirile semnificative.

La dreptatea noastră, după cum ne informează „hatmanul", sunt munţii Bucegi, impozant masiv de piatră cenuşie. Făşii de negură alburie plutesc pe alocuri, se sfâşie de colţii stâncilor. O cruce enormă apare pe ascuţişul unui pisc.

— „Frumos!" îmi scrie Excelenţa Sa Kaomi un bileţel cu antetul legaţiei nipone din Londra, în hierogtife.

Iar Şalucov, cu ochii aprinşi, urlă şi **ne scrie:**

— „Binecuvântat fie pământul acesta, unde am cunoscut pe Maria!"

Ne facem, că nu înţelegem, că joacă o comedie.

Pădurile de brad par somptuase hlamide negre, pe umerii munţilor. Crestele pleşuve se reliefează pe azur, cu o preciziune uimitoare. Peisajul este, într'adevăr, minunat.

— Sinaia, ne anunţă Şalucov în extaz.

— Reşedinţa micului rege al României! adaugă pilotul.

Hotelurile unghiulare par câteva piese de domino, pe coastele unei văi verzi, închisă de toate părţile. E un cuib de linişte, care te cheamă, în care ai vrea să cobori şi să te cuibăreşti pentru totdeauna. Un parc cu alei albe, clopotniţe de aur şi, mai sus, castelul de reşedinţă regală, în stilul renaşterei germane.

Regretăm trecerea prea repede pe deasupra acestui cuib de taină şi poezie, dar importanta noastră misiune şi îndrăzneala spionilor, nu ne dau răgaz.

Lăsarăm în urmă o pădure de sonde negre, de lângă un oraş mare, anume Ploeşti.

Am intrat în câmpie.

Bucureşti!... Enormă caracatiţă, se întinde ca un vast cancer al pământului. Dar cu cât ne apropiem de capitala României, cu atât deosebim grădini mai multe. E un oraş verde, ca de safir!...

— E un popor agricol, ne explică hatmanul Şalucov. Chiar orăşenii au aci nostalgia naturii, a verdelui: de aceea, această risipă de grădini.

Hangare cu gura haotic deschisă; aterisăm la aeroportul Băneasa...

* * *

La aerodrom, ne aşteptau doi japonezi dela legaţia din Bucureşti, care fusese prevenită de legaţiunea din Viena, despre sosirea noastră.

Hatmanul Feodor Şalucov coborî odată cu noi. Se prezintă prin viu grai şi puturăm vedea că rusul avea o distincţiune înăscută, rară la acest popor. El ne mulţumi cu o înflăcărare extraordinară, făgăduindu-ne o recunoştiinţă vecinică, şi ne rugă să-l conducem la prima staţiune de taximetre, ca să plece îndată la iubita lui.

Il luarăm în automobil, până în Piaţa Victoriei, unde se înalţă ciudatul palat roz al ministerului afacerilor streine. Şalucov se despărţi, de noi, sărind într'un automobil.

Kaomi şopti ceva unuia din japonezii ce ne eşiseră în întâmpinare.

Acesta coborî şi se sui într'o altă maşină, cu care plecă în urmărirea bizarului hatman.

Furăm conduşi, la hotelul Athenée-Palace. Aci, ne aştepta un alt japonez. De îndată ce rămăserăm

singuri în cameră, Excelența Sa Kaomi scoase dintr'un portfeuille negru un plic cu faimosul *Document B* și-l întinse japonezului ce ne aștepta:

— Yerimo, du documentul la Constantinopol și așteaptă-mă acolo.

Japonezul luă pactul anglo-japonez, îl ascunse în buzunarul hainei, se înclină profund și eși.

— E cel mai abil curier al nostru, acest Yerimo, îmi șopti Noshiro.

Incepusem să înțeleg noul plan adoptat de Kaomi: în timp ce curierul Yerimo avea să plece cu documentul la Constantinopol, noi aveam să reținem pe spioni aci, deoarece Șalucov și complicii lui credeau desigur că documentul este încă în mâinile lui Kaomi.

* * *

După amiază, ne duserăm la legație, să ne prezintăm ministrului Japoniei. Lăsarăm pe Noshiro să păzească valizele la hotel.

Iar seara, când ne-am înapoiat la hotel, găsirăm pe Noshiro legat, și toate lucrurile noastre erau într'o dezordine extraordinară. Noshiro nu ne dădu nici o lămurire precisă. Ce bizar era japonezul acesta!... El spunea că cineva, un om scund, mascat poate ca o femee, îl atacase, îl legase și răscolise toate valizele, în căutarea faimosului document ce se afla acum în drum spre Constantinopol.

Rămânând singur cu Kaomi, Excelența Sa îmi spuse:

— Mi se pare foarte suspect ceeace ne-a povestit Noshiro.

— Dece, Excelență?

— Fiindcă numai *Noshiro* știa că documentul se află încă la mine.

— Dar nu l-ați dat lui Yerimo, să-l ducă la Constantinopol? întrebai uimit.

— Nu. Lui Yerimo i-am dat un plic gol. Un alt plic gol, identic, se afla în valiza mea, Noshiro știa despre acest plic, dar îl lăsasem să creadă că în el e documentul, pe când documentul l-am ascuns în altă parte. Or, toată povestea lui Noshiro, cu omul sau femeia mascată, e bizară. Nu cumva Noshiro... s'a legat singur, după ce mi-a luat plicul... cel gol?... Și ca să nu-l bănuim a inscenat această agresiune?...

* * *

Ne despărțirăm apoi, ca să ne ducem la culcare.

Eșind pe culoar, înmărmurii: din camera vecină, eșia Lady Victoria Nelson, englezoaica brună, falsa contesă d'Esparbès pe care o lăsasem la Viena!...

— Lady, d-ta, aci?...

— *Yes!...* Am sosit chiar acum, cu un avion special!.... *How is Mister Kaomi?* (Ce mai face d. Kaomi?)

Atunci, din odaia vecină cu a lui Kaomi, eși femeea fardată și cu părul roșu, cu care Lady Nelson luase masa la Viena, împreună cu inginerul englez și românul cu mutră de excroc internațional.

Lady Victoria îmi prezintă pe artistă:

— *Mademoiselle* Gina Drew, de la Olympia din Berlin. Și acum, *i must go, give my complimente to Mister Trevor Gex!...*

(Trebue să plec, transmite complimentele mele d-lui Trevor Gex).

Și cele două femei se depărtară râzând, în timp ce artista de varieteu îmi striga cu cel mai accent franțuzesc:

— *Au revoir, beau jeune homme!...*

LILLA MURANOW

In timp ce japonezii mei plecaseră la legație, mă plimbam, după cum este obiceiul la București, pe Calea Victoriei, o arteră îngustă și întortochiată, dar care se bucură de predilecția capricioasă a publicului, deși paralel cu ea se află un bulevard larg, probabil de curând deschis, căci lipsa clădirilor înalte îi face să se asemene cu acele bulevarde asfaltate, pe care englezii le construesc în coloniile lor, în plin deșert, înainte de ridicarea unui nou oraș. Ca și acele orașe ipotetice, capitala României este plină de luxoase magazine de automobile, cu vitrinele vaste.

Făceam aceste reflecțiuni, când în fața micei dar frumoasei cafenele Capșa, un om înalt și ras mă opri:

— Nu mă recunoști?

— ?!...

— Muranow.... colonelul Muranow....

— A, colonelul Muranov!... Ce plăcere!... Iți mărturisesc că nu mă așteptam să te intâlnesc aci!.... Dar ce schimbat ești!.... Ți-ai ras mustățile!...

— Sunt și puțin grimat.

— Grimat? l'am întrebat uimit.

— Da... Am fost trecut acum la secția de informații a Marelui stat major polonez... Știi... serviciul care organizează contra-spionajul și demascarea spionilor....

Cunoscusem pe Muranow căpitan pe frontul polonez dela Pripet, unde fusesem corespondent de război al ziarului *New-York Herald*, în timpul ostilităților din 1914-1918 *).

— Te-am urmărit, îmi șopti Muranow, ca să-ți pot vorbi între patru ochi. Am să-ți comunic ceva foarte important

In acest timp mă luase la braț, și mă împinsese pe o stradă laterală. Am intrat într'o berărie și ne-am așezat într'un colț.

— Imi pare foarte bine că te revăd, i-am spus. Ce-ți face soția și fetița?

— Soția mea a murit acum câțiva ani....

— Ah!

— Dar fetița s'a făcut mare. Are acum 15 ani și e foarte curagioasă. I-am dat o educație sportivă; mă ajută uneori chiar în urmăririle mele primejdioase.

Sunt cu ea aci, sper că ai să vii să o vezi....

— Firește.... O știam un copil... Dar ce cauți aci, la București?

— Intre România și Polonia există o strânsă alianță, care vizează în primul rând Sovietele. Armatele și serviciile noastre de informațiuni, colaborează. Sunt în România în acelaș scop ca și tine: la vânătoarea de spioni sovietici.

Ințelegi, desigur, că Polonia și România sunt împânate de spioni... iul rusesc....

— Dar de unde știi că am venit aci în vânătoare de spioni sovietici?

— O, zâmbi Muranow, activitatea mea se desfășoară pe acelaș teren ca și povestea voastră cu pactul anglo-japonez!

Afurisitul de Kaomi și-a bătut sângeros joc de Soviete, cu plicurile goale!...

Rușii sunt furioși.

Au pus până acum mâna pe trei plicuri fără nici un document în ele, și nu mai înteleg ce vrea japonezul.

Chiar în clipa de față, unul din curierii japonezi se află în primejdie, și aceasta voiam să-ți comunic.

— Un curier japonez? Cine? Yerimo?

— Așa cred, îmi răspunse calm Muranow. Am surprins o conversație, într'o cârciumă, unde mă duc deghizat în vagabond și unde se strâng câțiva spioni. Se pare că au prins pe Yerimo și l'au dus în acea tavernă.

— Trebue să anunț legația japoneză sau poliția.

— O, nu, să nu faci asta!.... îmi strigă Muranow. Cuibul acesta de spioni nu trebue distrus de poliție, fiindcă aci aflăm tot ce fac spionii. De altfel știi bine că japonezii nu vor să amestece nici o poliție în aceste chestiuni diplomatice, menite să rămână secrete pentru toată lumea. *(Va urma)*

*) Vezi *Vampirul din Castelul Zapolski*, publicată în *„Realitatea Ilustrată"*.

CEVA DESPRE MODA DE PRIMĂVARĂ

Moda de primăvară nu se opreşte numai la tweeds sau la stofele englezeşti din care se vor face mantourile sport. Pentru rochiile negre se vor purta mantouri în culoare, cu aparenţa de capă.

Ştofele vor fi felurite, uşoare, subţiri, cu aspect catifelat şi în culori foarte deschise. Se va prefera verdele.

Mantourile vor fi mai lungi ca cele obişnuite şi strânse în talie. Vor subţia astfel talia şi vor innobila silueta.

Redăm alăturat trei modele interesante din care primul are un guler în formă de cravată, în armonie cu buzunările.

Al doilea, croială simplă, dreaptă fără cusături, în loc de guler are o eşarfă, iar al treilea mantou, clasicul mantou sport, are un cordon în talie şi cusături evidente începând dela guler până la buzunări.

Rochile de după masă vor fi mult mai lungi ca cele de până acum, întrecând genunchii cam cu 10 cm.

Pentru aceasta se vor prefera mătăsurile într'o singură culoare, modelele imprimate dispărând aproape definitiv. Se vor menţine numai pentru rochiile de seară sau cele de vară însă numai pe muselinuri. Fondul negru cu flori roşii sau galbene, se va prefera mult pentru rochiile de vară.

Costumul „trois pieces" se va menţine. E foarte comod şi înlătură pardesiul.

De ce a inviat Lazăr?

Intr'un pensionat modern, frecventat de vlăstarele celor mai nobile familii româneşti, profesorul de religie, un tânăr seminarist, pune următoarea întrebare curioasă:

— Domnişoarelor, ca o concluzie a celor explicate până azi, aţi putea să-mi spuneţi dece Lazăr, la prima chemare a Domnului, a înviat?

Fetele, cari numai gândul la învierea lui Lazăr nu aveau, nu găsiră pentru moment nimic de răspuns. Situaţia fu însă salvată de cea mai ştrengăriţă dintre ele, care sculându-se în picioare, declară cu convingere:

— Domnule profesor, pentru ce a înviat Lazăr acum o mie nouăsute de ani nu ştiu, dar dacă învierea s'ar fi petrecut în zilele noastre, aşi putea să găsesc un motiv pe deplin justificat. A dorit şi el ca toţi ceilalţi muritori, să viziteze vasta expoziţie a casei Lobel & Lindeman din Calea Victoriei, 45 unde se pot cumpăra cele mai superbe mobile cu preţuri derizorii.

Fabricantul de pitici

AM o deosebită simpatie pentru pitici. Intr'un număr trecut al „Realității", v'am povestit viața trudnică a piticului dela Moși.

Dar cunosc foarte mulți pitici. De câte ori ajung intr'un oraș străin, prima mea grijă este să colind varieteurile, și cum intru într'un varieteu, mă uit pe program, dacă sunt și pitici.

Pitic mixoedematos

Caut societatea piticilor, le cunosc obiceiurile, speciile, speculanții, impresarii, savanții cari se ocupă de ei...

EROLL E GELOS

Hings era impresar de pitici. Inalt, veșnic cu pipa în gură, sever și cinic, Hings trăia speculând piticii, pe care-i înfățișa publicului, la circ sau music-hall, în exibițiuni peste puterile lor.

Providența piticilor îmi apăruse sub chipul doctorului Brook. Sub cordialitatea raporturilor dintre acești doi oameni, se ascundea o tăcută dușmănie de moarte.

O stranie concurență, poate: Hings strângea pitici pentru circ; Brook pentru sanatoriul său, un adevărat muzeu de homunculi, unde savantul se deda absurdei sale pasiuni, de a studia piticii.

— Hings, zise într'o zi Brook impresarului, dă-mi mie pe micul Eroll; altfel, o dramă se va petrece între piticii tăi.

Eroll, după diagnosticul doctorului Brook, era un pitic senil, dintr'o specie rară de pitici, cu capul zbârcit și cu o uluitoare expresie de muscal bătrân, pe un trup sgârcit, de rahitic, cu pieptul îngust cât o măturică de periat hainele la bărbier, cu membrele noduroase și subțiri ca niște crănguțe; total: 98 centimetri înălțime. Or, acest omuleț riguros degenerat, care nu știa decât să râdă, să plângă și să ceară mâncare, rostind: „Aha... Aha..., ca un fel de înec, începuse să aibă extaz înfiorătoare, în fața micuței Thaw.

Thaw, 26 de ani, sex femenin, 1 metru și 05 înălțime, era logodită cu Cesare Corrado, sicilianul de 1 metru și 06 înălțime.

— Cesare și Thaw, cei doi logodnici, — explică doctorul Brook, impresarului, — sunt din specia piticilor esențiali, adică a acelor pitici cari au o conformație normală, și la cari numai scheletul este redus. Cesare și Thaw sunt ca doi oameni priviți cu binoclul întors. Ei sunt o reîntoarcere atavică la un tip ancestral de pigmei. De aceea se și iubesc și vor fi fericiți. Nu tot așa însă se întâmplă cu Eroll.

Acesta este anormal; e un degenerat, un rahitic. Or, îți declar cu cea mai lugubră seriozitate, că Eroll e gelos.

Privește bine cum i se încrețește pielița pe craniu, în dreptul frunții, acolo unde ar fi trebuit să aibă sprâncene. Iți spun că va eși o dramă. Dă-mi mie pe Eroll, ca să eviți o nenorocire. Eroll e sortit crimei sau pieirei.

Dar Hings, impresarul, era încăpățânat ca un bizon.

N'a voit să vândă pe Eroll, doctorului Brook.

Intr'o dimineață, găsirăm pe micul Eroll, spânzurat. Cum însă trupul său încrețit ca pielița de măr uscat, era prea ușor, iar gât n'avea, doctorul Brook susținea că piticul spânzurat, a avut o agonie de șapte ore!...

Fetiță achondroplasă

MUZEUL DE PITICI

Doctorul Brook m'a dus la sanatoriul său, pe care-l numește *Muzeul de pitici*. Se laudă că a colecționat aci toate varietățile posibile de pitici. Denunțat că ar avea o stranie perversiune pentru pitici, poliția berlineză a făcut o descindere la muzeul său, dar nu a descoperit altceva decât vre-o 17 pricindei, foarte serioși și foarte îngrijiți, asupra cărora doctorul a declarat că face studii comparative.

In colecția sa, am cunoscut surâsul grațios, plin de farmec, al miniaturei de sex femenin, Tamaris,, — 1 metru și 05 înălțime.

Mica Tamaris e macrocefală, adică are un cap mare cât un pântec, pe pântecul rotund ca un cap: membrele ei sunt fenomenal de scurte.

Degetele egale, îi fac mânuțele patrate.

Frunte bombată, năsuc cârn, dar un surâs divin....

O iau în brațe, o ridic în sus, o strâng la piept, cu acel elan cu care desmierdăm pe copiii drăgălași și Tamaris, sufocată de indignare, mă lovește cu pumnii în cap.

Cineva mă trage de haină. Inălțat pe vârful picioarelor, un pitic îmi strigă:

— Domnule, nu-ți permit!.... E soția mea!....

Incidentul se aplanează. Doctorul îmi prezintă pe soțul drăgălașei Tamaris:

— Mister Sam.

Mister Sam are un cap tot atât de mare ca și soția sa, pe un trupușor tot atât de minuscul.

Doctorul Brook îmi spune că sunt pitici achondroplasici, proveniți adică din anomalia ce au, ca oasele scurte să le crească normal, iar oasele lungi să nu le crească deloc.

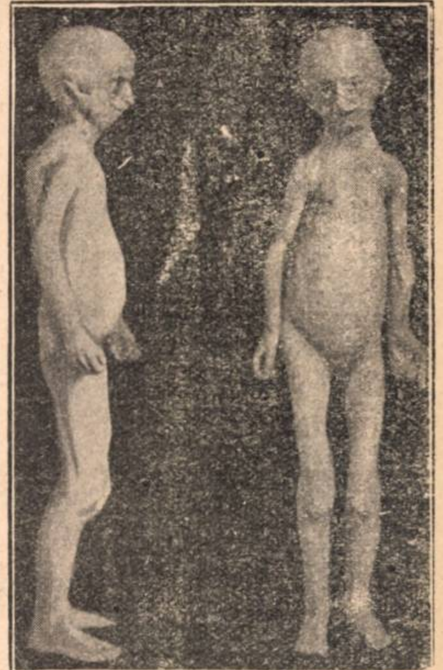
Piticul Sebastiano de Morra
(Tablou de Velasquez)

UN MIC BROSCOIU

In iarbă se află un fel de broască umană. Un pitic umflat, cu fața rotundă, apatic. Membre foarte scurte și groase, chel.

— E un myxoedematos, îmi spune Brook, adică un individ cu glanda tiroidă atrofiată.

E tocmai glanda care ne face să creștem. Piticul acesta e foarte nefericit. E ca o moluscă aproape imobilă; e cretinizat și incapabil de reproducere a speciei.... Observi că are gușe?....

Pitic senil (din față și profil)

Deodată fața buhavă a piticului se destinde. Ce are în colțul gurii? Un surâs sau un reflex de bale?

Ne face semn cu mâna:

— St!....

Tăcem.

Din vilă, se aude un aparat de radio.... Serenada de Tosseli...

Micul broscoiu e meloman...

PITICUL REVOLUȚIONAR

Cel mai amuzant pitic pe care l'am cunoscut în colecția doctorului Brook, era un pitic cu instincte revoluționare. Nimic nu e mai grotesc decât să fii pitic și revoluționar!....

De aceea, aveam pentru micul Glyn, o simpatie deosebită.

El susținea cu o vehemență disproporționată pentru statura sa, că piticii au drepturi ancestrale asupra lumii și că ei ar fi fost cea mai veche rasă de pe pământ.

— Egiptul a zeificat pe pitici, sub numele de Bes și Phtah. Roma a avut gladiatori pitici; cavalerii Marcus Tullius, Marius Maximus și Calvus, — adversarul lui Cicero, — au fost pitici. Dar spiritul și verva atâtor bufoni pitici dela curțile regale?....

Grandjean al lui Enric II. Cubitalis dela Curtea polonă, cei 34 pitici ai cardinalului Vitellii, piticul Nicolae Ferri, zis Bebe, despre

care vorbeşte şi enciclopedia?.... Hudson, deşi pitic, a fost căpitan în armata engleză şi a ucis în duel pe un nobil, care-i ironizase statura.

Gibson şi Lehnen au fost pictori de talent, Godeau episcop, Hay membru al parlamentului britanic, şi atâţi alţi artişti de teatru, circ şi cinema!... Toţi pitici!....

Glyn, piticul revoluţionar, scria manifeste incendiare, prin care invita poporul ales al piticilor, să se ralieze şi să se deştepte din somnul cel de moarte.

Nu am putut afla însă nici odată dela el, dacă preconiza un război al piticilor cu normalii, sau revoluţia mondială.

CUM SE FABRICĂ PITICI

— Te-ai întrebat vreodată, îmi spune doctorul Brook, unde găseşte Hings atâţia pitici?

— Colindă lumea, ca să-i caute... Se spunea chiar că ar facilita unele reproducţiuni, între pitici.

— Asemenea încercări, de cele mai multe ori dau greş.

Au fost prinţese care au voit să creieze rase de pitici; Caterina de Medicis făcu o astfel de nuntă piticească, la care invită 93 de pitici care defilară în trăsuri minuscule, trase de ponei. Astfel de căsătorii însă au rămas sterile....

— Hings?

— Hings are o fabrică de pitici. Ce voia să spue doctorul?.. Să fie oare mai ţicnit decât îl cred?

— Hings creşte copii furaţi, în anumite condiţiuni, ca să rămână pitici.

— E cu putinţă?

— Este! declară Brook. Extirparea tiroidei, face ca un copil să devină pitic.... Dar e mai uşor, prin alte metode....

Intr'o vitrină, bizarul savant îmi arătă păpuşi înfăşate ciudat, sau, cu trupul într'un fel de tipare.

— Aşa procedează şi Hings, îmi spuse el. Uneori, e de ajuns să se dea copilului o hrană anumită, şi insuficientă, ca să devie rahitic şi să rămână pitic.

....Studiez de câteva decenii varietăţile de pitici şi pot uşor deosebi un pitic veritabil, de un pitic artificial.

,Ei bine, toţi piticii lui Hings sunt fabricaţi de el, afară de pigmei. I-ai văzut pigmeii?... Nu?... Hai cu mine..

MISTER TOGO, — PIGMEU

Astfel de pitici nu mai văzusem în viaţa mea. De aceea, Hings, impresarul lor, mă lămuri:

— Nu sunt pitici; sunt pigmei.

— E vre-o deosebire?

— Ca între un cameleon şi o bilă de biliard.

Piticul e un accident de generaţie; pigmeii mei sunt indivizii unei rase necunoscute!

Patru pitici de rasă neagră, treceau printre picioarele noastre sau ale meselor, se căţărau pe scaune ca nişte alpinişti pe stânci. In adevăr, asemenea pitici nu mai văzusem.

Cam de un metru înălţime, erau macrocefali, cu capetele ca nişte bolovani. Cărni, fără bărbie, pântecele lor erau balonate grotesc.

— Iţi spun, urmează Hings, că sunt dintro rasă foarte veche. Herodot vorbeşte de lupta pigmeilor cu berzele, care-i furau şi-i duceau în cuiburile lor.

— Pe aceştia i-ai luat din cuiburi de berze?

— I-am adus din Congo belgian, acolo unde i-a descoperit mai întâi Stanley, exploratorul. Dacă nu crezi că formează o rasă specială, n'ai decât să-i întrebi. Mister Togo înţelege franţuzeşte....

Şi strigă:

— Mister Togo, eşti aşa de bun....

Pigmeul se apropie, ca o raţă. Ochii lui rotunzi, ca de broască, mă fixează. N'are gât. Picioare scurte, braţe lungi ca de cimpanzeu. Păros.

Hings mă prezintă.

— Din ce continent sunteţi, mister Togo, — îl întreb.

— Africa. Negrii spun că suntem fraţii gorilelor: să nu-i crezi. Dovada că nu suntem maimuţe, este că trăim, — suntem mii de oameni mici — în Congo, in sate alcătuite din case de forma cupolelor.

— Ce număr de circ aveţi?

— Ochitori cu arcul. Săgeţile noastre nu dau greş nici odată. Altfel, ne-ar fi mâncat de mult fiarele. Şi trapezişti: şi acasă ştim să sărim de pe un pom pe altul, fiindcă putem apuca şi cu labele dela picior. Dar nu suntem maimuţe.... Acasă, noi ucidem şi elefanţi: maimuţele nu ucid elefanţi!...

— Şi faceţi comerţ cu blăni?

— Negrii pun seara, la uşe banane şi orez; noi venim noaptea, le luăm, şi punem în schimb carne. Negrii sunt fricoşi, nu ştiu să ucidă fiare....

Mister Togo îmi oferă o ţigare:

— Noi le ucidem cu săgeţi muiate în sac de furnici veninoase...

Il întreb dacă pigmeii sunt şi antropofagi. Protestează:

— Nu suntem sălbateci ca negrii. Numai ei mănâncă oameni.

Uneori le vindem pigmei de-ai noştri, când n'au misionari albi...i

Hings laudă inteligenţa acestei rase minuscule.

Mister Togo a învăţat franţuzeşte şi englezeşte.

Legendele pigmeilor vorbesc de o trecere a mării: nu cumva piticii dela noi, sunt reminiscenţe atavice, ale rasei pigmeilor cari coborîră în Africa?

Goniţi de năvălitori de tot felul, pigmeii au ajuns azi să se retragă în cele mai ascunse păduri din Africa centrală, — sau în arenele circurilor europene....

SANDU VORNEA

De vorbă cu planeta Marte?

Se vor aprinde 10 tone de magnezium pe vârful muntelui Jungfrau

S'a făcut mare vâlvă, anul trecut, în jurul medicului englez Manfield Robinson, care ţinea cu orice preţ să convorbiască prin T. S. F., cu locuitorii planetei Marte.

Direcţiunea Poştelor, foarte amabilă — lucrurile se petreceau în Anglia — consimţi să-şi dea toată osteneala pentru executareaexperienţei şi într'o frumoasă noapte de toamnă, pe când planeta se afla la cea mai mică distanţă de pământ, adică la 57 de milioane de kilometri, un mesagiu fu trimis.

E inutil credem, să mai adăugăm că experimentatorul a aşteptat mult şi bine rezultatul.... care nu putea fi altcum, decât nul.

Medicul englez Manfield Robinson încercând să comunice prin T. S. F. cu planeta Marte...

Şi cu toate astea, cu oarecare reflexie, această comunicare interplanetară n'ar părea ceva imposibil spiritelor blazate; distanţa de 57 de kilometri care separă cele două planete, nu formează nici un obstacol pentru undele de T. S. F. care întocmai ca şi lumina, ating iuţeli de propagare de 300.000 Kilometri pe secundă.

Comparativ cu distantele stelare, care se socotesc prin *anii de lumină*, drumul care ne desparte de Marte e un mic „pas".

Pentru a vă da seama de aceasta e deajuns să se ştie că, dacă în loc de a se îndrepta spre Marte, un călător ar avea misiunea să se ducă la *Alpha* Centaurului, care este steaua cea mai apropiată de noi, ar avea nevoe pentru acest traseu, în loc de 3 m. şi 10 sec., de patru ani şi şase luni! Nici mai mult nici mai puţin!

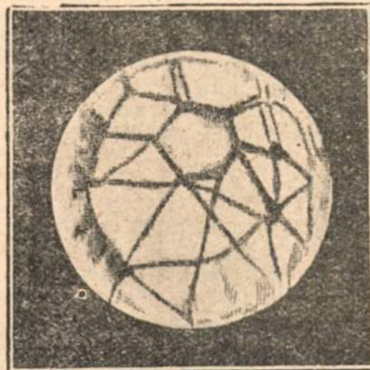
Dar, dacă dornic de alte tărâmuri, cavalerul undelor s'ar hotărî să părăsească pământul, spre a se pierde în infinit şi-ar putea trăi viaţa de câteva ori, până să ajungă la extremele limite percepute de văzul nostru. Căci se cunosc puncte, stele depărtate, de unde lumina, până ajunge pe pământ, face 364.300 de ani!

Ce putem noi face în faţa unor asemenea distante şi viteze, noi cari abia ne putem încrede în viteza de 250 km. pe oră, pentru avioane?

Se pare însă că unii oameni neastâmpăraţi în dorinţa neclintită, nu voesc să capituleze în faţa enormelor greutăţi, sau — mai bine zis — în faţa imposibilităţii care se numeşte comunicarea cu Marte.

Unul dintre aceştia este *Harry Price*, directorul laboratorului naţional de cercetări fizice din Londra, care, ridicându-se în fruntea unui comitet, strânge fondurile necesare unei colosale experienţe.

Pentru aceasta va avea nevoe de zece tone de magnezium, care, aprins, va da loc la cel mai frumos

Planeta Marte cu canalurile sale

foc de artificii ce s'a văzut vreodată, de când e lumea.

Explozia magnezium-ului se va produce pe vârful muntelui Jungfrau, iar flacăra va fi îndreptată spre Marte, cu ajutorul unor reflectoare puternice.

Dacă într'adevăr, razele pornite de pe pământ vor ajunge să fie văzute de planeta vecinilor noştri, nu se va putea ca ei să nu bage de seamă — afară doar dacă n'ar fi orbi — că le-am trimes un mesagiu.

In cazul afirmativ ne vor răspunde....

Aşa cel puţin cred organizatorii experienţei proectate....

G. T.

POŞTA MEDICALĂ A REALITĂŢII

Degete diforme

N. Nicoară

Se pot opera uneori. Cele mai adesea e nevoie să vă comandaţi ghete anume. Vindecarea după operaţie. Maximum două săptămâni.

Sângerări

Ani Pirola-Loco

Cazul e destul de comun. Nici nu e bine să le opriţi. Dacă-s prea abundente puneţi-vă în nas tampoane de vată muiată în apă oxigenată.

Teamă — scrupule de conştiinţă.

Val Slor

Tot ce scrişi şi credeţi că vi s'a întâmplat numai d-voastră se întâmplă mai tuturor tinerilor. S'a dramatizat prea mult şi toţi sunt speriaţi de practica „obiceiurilor urîte". Să nu exagerăm. E adevărat că această practică poate neurasteniza şi chiar duce la impotenţă, dar la d-voastră nu e cazul. Abţineţi-vă de la acest obiceiu şi fiţi convinşi că *abstinenţa* nu are consecinţe dezastroase (până vă veţi căsători). Citiţi, studiaţi, faceţi sporturi. Toate acestea sunt leacuri contra excesivei sensibilităţi sexuale.

Coşuri

Alex. D-tru-Constanţa

Contra coşurilor întrebuinţaţi raze ultraviolete. Radeţi-vă rar barba, căci briciul inoculează puroiul din coş, în pielea sănătoasă. Spălaţi-vă cu sublimat.

Negi

a×b-Constanţa

La ori ce farmacie vi se va vinde o pomadă cu: glycerin 50 gr. acid acetic slab 10 gr. Floare de sulf 20 gr. cu care vă ungeţi negii. După câteva zile se rade cu briceagul părţile uscate.

Dar mai bun e tratamentul electric (electroliza).

Ochi roşi — lăcrămând

H. O.

Trebue să vă arătaţi unui SPECIALIST în boli de ochi.

In tot cazul nu e nimic grav.

Un defect fizic

A. B. Kulul-Chişinău

Vă înşelaţi! Dacă d-voastră gustaţi plăcere şi daţi în acelaşi timp plăcere altuia, atunci?

Leac nu e pentru ce spuneţi. Dar să ştiţi că plăcerea nu are nici un raport cu cele ce scrieţi.

Durerile la picioare

O cititoare-Sinaia

N'aveţi nici o frică.

Au să treacă durerile. Faceţi fricţii, luaţi picături de *valeriana*.

Recomandaţie de medici

Unui cititor

La această rubrică nu recomandăm medici specialişti.

Coloana vertebrală strâmbată

Rigoleta

Există o gimnastică specială. Copiii sunt ţinuţi toată ziua pe jos, *se tăriie*. D-voastră sunteţi însă poate prea mare pentru asemenea gimnastici.

Există şi alte gimnastici — consultaţi un *medic ortopedist* (Bucureşti).

Incontinenţă nocturnă de urină

Ego

Să nu beţi nici un fel de lichid înainte de-a vă culca; să nu beţi lichide dulci, zaharate; urinaţi totdeauna înainte de a vă culca.

Blefarită

Spălaţi-vă regulat ochii cu o soluţie boricată. Seara ungeţi-vă genele (marginea pleoapelor) cu o pomadă de oxid de zinc amestecat cu acid boric sau cu alifie de precipitat galben de mercur (la farmacie). Nu lucraţi mult la lumină artificială.

Nas strâmb

R. Grahlman

Fiind la Viena aflaţi uşor adresa. Noi n'o cunoaştem.

Beţie

Bertha Herbst

Greu de găsit leac. Ar fi unul: să fie internat la un sanatoriu unde să-l desveţe. Dar e cam complicat şi costă mult.

La noi în România nu există.

Diabet

Leo Dimitrovici

Cumpăraţi la librăria *„Ciornei"* (strada Lipscani) cartea noastră: *„1001 consultaţii"* veţi găsi o descriere detaliată a diabetului.

Alte lucrări populare nu sunt.

Reumatism?

Tănase Jianu-Loco

Se poate că acele mâncărimi şi beşici de la încheeturi să fie din cauza vechiului rumatism. Dar nu e sigur.

In tot cazul, ungeţi-vă cu tinctură de iod (3 zile).

Dismenorhee

„Cineva care şi-a pus toată nădejdea în d-tră".

Timişoara

Sunt mii şi mii de domnişoare care sufăr ca d-voastră. Ştiu că-i o nenorocire să ai asemenea suferinţe, să ai nevoie să lipseşti de la serviciu 2—3 zile şi să-ţi mai fie şi ruşine (De ce?) a spune şefului.

E foarte greu de a diagnostica durerile (cauza lor) la o fată, chiar când *se arată* medicului, dar mi-te la o distanţă, fără a o vedea?!

Totuş în zilele când aveţi dureri luaţi (cereţi de la farmacist) un preparat, adică o specialitate care să conţie *papaverin şi atropin* şi mai luaţi şi o specialitate cu *ocrein* şi scrieţi-ne.

Coşuri

Pacu-Brăila

Trataţi-vă cu *raze ultraviolete*. Punctele negre le stoarceţi afară din piele. Există şi un mic instrument pentru asta: Spălaţi-vă regulat cu săpun şi apă caldă.

Creştere insuficientă

Mititica

La etatea d-tale de 16 ani e greu să mai faci ceva cu medicamente. Nu uita însă că omul creşte până la 28.

Coşuri

Funcţionar-Galaţi

Vedeţi sfatul mai sus.

Obiceiu

Desperat-Roznov

Nu fiţi disperat. *Hotărîţi-vă* a nu-l practica. Faceţi sporturi. Nu vă temeţi de consecinţe, dar lăsaţi-vă căci altfel într'adevăr vă veţi dezechilibra cu totul.

Clipiri din ochi

C. Manea

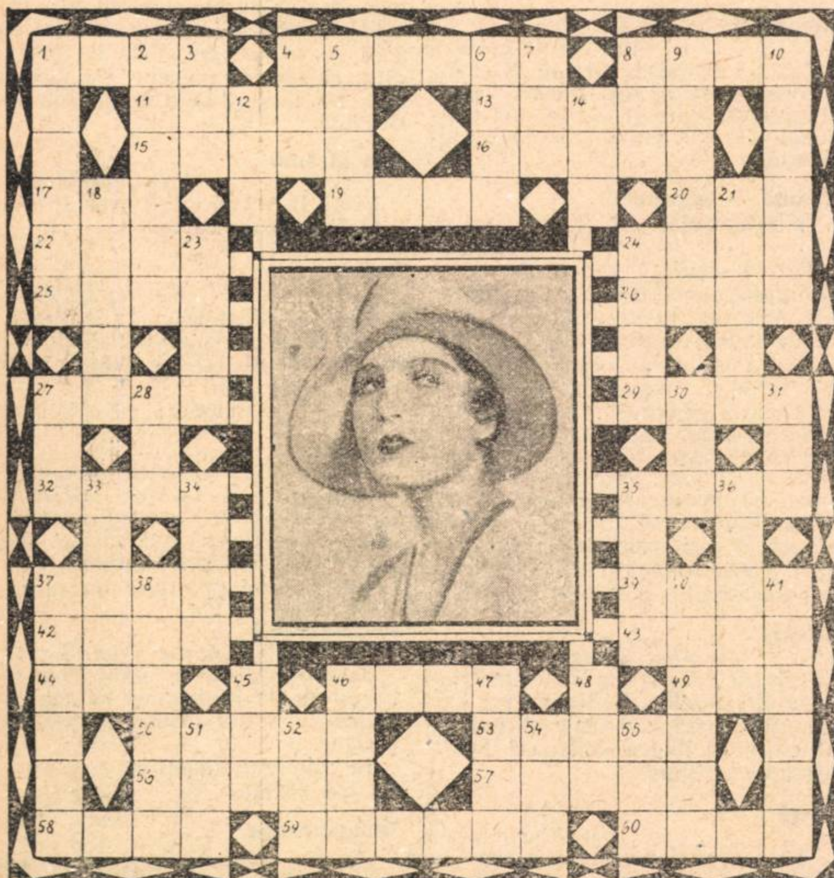
Acid boric nu vă foloseşte la nimic. Puneţi-vă ochelari.

YGREC

Jocurile „Realității Ilustrate“

Joc de cuvinte încrucișate

(10 puncte) de **Rebus**

ORIZONTAL: 1) Plantă cu flori mari și mirositoare. 4) Muză. 8) Nimfă. 11) Masă de lucru. 13) Muză. 15) Poet englez, sombru și melancolic. 16) Tragedie de Lessing. 17) Dispoziție de a se juca (mold). 18) Lanț de munți aproape de Olimp. 20) Prețios (fig.) 22) Afluent al Nistrului. 24) Culoarea la cărțile de joc. 25) Conjuncție. 26) Paradis. 27) Păstor lidian, celebru prin inelul său care-l făcea nevăzutu. 29) Sat în jud. Tutova, cu un ospiciu de alienați. 32) Munte pe care a murit Moise. 35) Fermecă (fig.). 37) Restaurant. 39) Mama lui Isac. 42) Fiul Venerii și al lui Anchise. 43) Oraș turcesc în vilaetul Adrianopolei. 44) Tipul popular al nerodului. 46) Ce lasă un amor pierdut? 49) Grăsime (Inv.) 50) Plantă pe care se află coșenila. 53) Mare scriitor rus. 56) Ce se strecoară câte odată într'o problemă de cuvinte încrucișate. 57) Bărbat curagios, animat de sentimentele nobile (art.) 58) Consilier onorific al Băncii Naționale, cu ocazia stabilizării. 59) Mare poet și dramaturg francez. 60) Fluviu în Rusia.

VERTICAL: 1) Divinități misterioase adorate în Grecia. 2) Poet liric grec, ucis de niște hoți într'o pădure. 3) Una din Cyclade. 4) Culoare dominantă într'un tablou. 5) Capul școalei romantice franceze. 6) Loc istoric, celebră victorie a lui Napoleon. 7) Specie de papagal. 8) Literă grecească. 9) Numele mai multor împărați ai Germaniei. 10) Operă de Weber, de o inspirație legeră și fermecătoare. 12) Loc de supliciu pentru condamnați la moarte. 14) Oraș în Belgia. 18) Oraș industrial în Franța, cu o Universitate . 21) Loc de luptă. 23) Pronume. 24) Consimția. 27) Geniu rău, la Mahomedani. 28) Numele unui celebru prozator român. autorul **Troiței.** 30) Cadou. 31) Mai las ceva din pretențiuni (fig.). 33) Insulă greacă, rivala Athenei. 34) Suspina. 35) Ce găsiți într'un sicriu, după trecerea mai multor ani? 36) Cel mai mare poet englez, autorul unor opere din care s'au inspirat romancierii francezi. 37) Numele turcesc al Tighinei. 38) Oraș în Franța. 40) Arhiepelag în oceanul Atlantic. 41) Prepoziție. 45) Primele litere din numele rivalului lui Titulescu, în chestiurea optanților. 46) Pasăre răpitoare. 47) Mare. 48) Pentru. (lat.). 51) Monedă. 52) Încheetura brațului. 54) Ca la nr. 31. 55) Oraș în Ungaria.

CIMILITURI GLUMEȚE

Trimise de Dolly Doce-Loco

1) Ce n'a văzut D-zeu niciodată, pe când omul vede în fiecare zi.

2) Ce diferență este între un ceas și o femee?

3) Ce diferență este între regina Maria Antoaneta și împărăteasa Maria Luiza?

4) Să se găsească un număr compus din 9-uri, a căror sumă să fie egală cu o „sută?

N. R. **Răspunsurile se vor publica în numărul viitor.**

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

București, str. Const. Mille 7 Etg. II

TELEFON 306/67

Director redacțional:

NIC. CONSTANTIN

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an	**Lei 350**
Pe șase luni	**„ 180**
Pe trei luni	**„ 95**
Pentru streinătate	**„ 400**

PROBLEMA

(10 puncte)

★ ★ ★

★ ★ ★

Din fiecare dintre cele trei puncte de mai sus, să se ducă — în fiecare punct aflat dedesubt—câte trei linii care **să nu se întretaie.**

Cine nu cunoaște problema aceasta? Cine nu și-a bătut capul cu ea într'o societate, fără să-i dea de rost?

Ei bine, deși problema datează de zeci de ani, totuși, vom căuta s'o elucidăm pe calea aceasta, propunând-o cititorilor noștri.

Deși lucrul pare imposibil, există însă o modalitate, grație căreia se poate rezolva.

Așteptăm, deci.

POȘTA JOCURILOR

Căpitan Perovici — Brașov. Am spus-o și o mai repetăm: Albatrosul este minunat, însă desenul lasă de dorit. De ce nu ne mai trimiteți și altceva?

Văd că dispuneți de un humor foarte sănătos.

Un cititor — Ploești. Deși cunoaștem intenția dvs., totuși vă satisfacem:

1) **Vot.** 2) Anacarsis. 3) **Serie.** 4) **Eben.** 5) **Atlantida.** 6) **Ida.** 7) **Semendria.**

Nic. Munteanu — Timișoara. Condițiunile ce se cer unui autor de cuvinte încrucișate?...

1) Să privească **cruciș:** cu un ochiu **vertical,** și cu celălalt **orizontal.**

2) Să stea 24 de ore cu picioarele într'un bazin cu apă rece și să bea 24 litri de cafea, apoi să ne ceară și părerea noastră, dacă opera merită sau nu lumina tiparului.

Rebus

Deslegările se primesc până la 10 Aprilie 1930. Fiecare joc acordă deslegătorilor un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerele 161, 162, 163, 164 și 165, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea 500 lei. Premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Aprilie 1930.

Cupon pentru jocuri

No. 163

Numele și pronumele ....

....

Adresa ....

Când sosește „Realitatea" la Hollywood...

... toți artiștii se grăbesc s'o răsfoiască. Iată pe Charly Chase, Harry Langdon, Stan Laurel, Oliver Hardy (Bran) și Thelma Todd în momentul când poșta le-a adus revista noastră.

(M. G. M.)

Cum ne-ar apare lumea dacă am fi altfel alcătuiţi

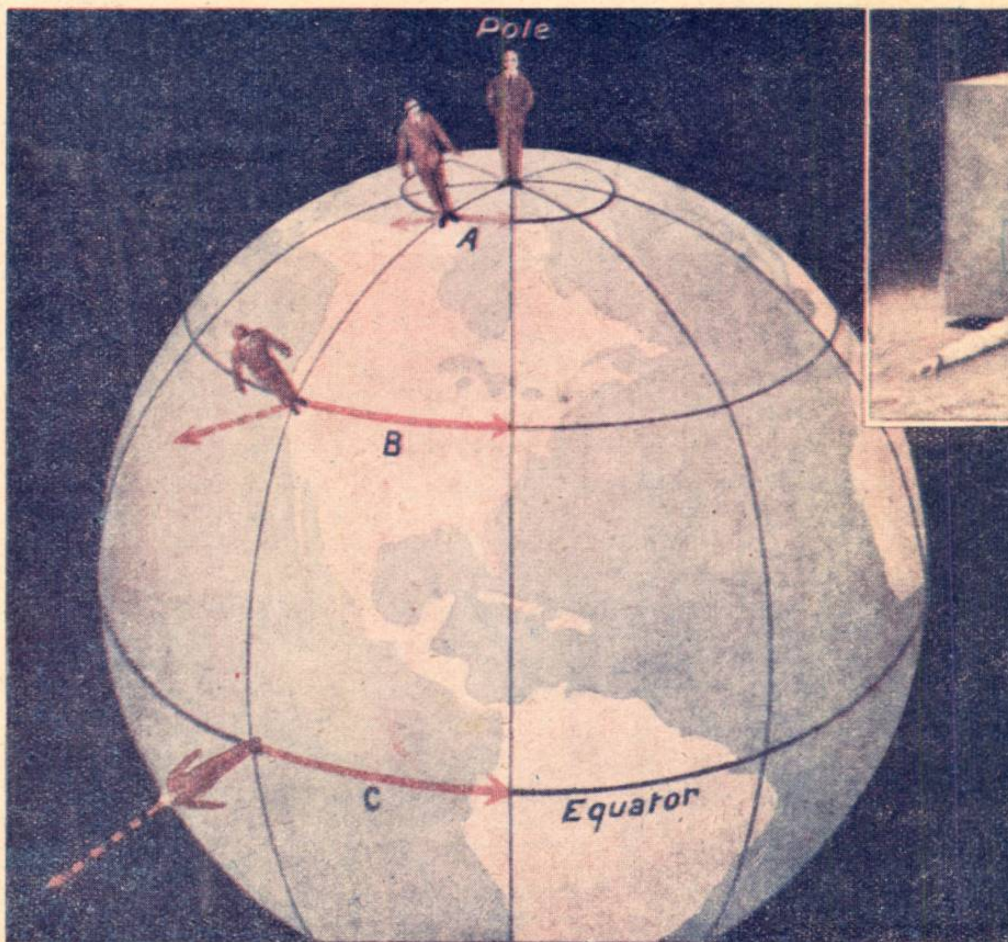
AM văzut rezultatele câtorva schimbări radicale, în organele noastre[1]). Am arătat că viaţa s'ar înfăţişa ochilor noştri sub aspecte foarte stranii, aproape de necrezut, dacă am percepe-o cu alţi ochi şi alte simţuri, decât cele cu care suntem acum înzestraţi.

Vom continua firul acestui gând şi vom încerca să ne închipuim ce-am simţi, dacă legile ce guvernează universul s'ar schimba.

Trebue înţeles în ce priveşte evenimentele descrise aci, că numai unele din aceste legi se schimbă, celelalte rămânând invariabile. In realitate schimbarea numai a uneia din ele ar atrage răsturnarea tuturor celorlalte.

Cititorul nu trebue să uite că cea mai mică turburare a echilibrului, într'un punct al lumii, are repercusiuni în spaţiu. Când ridicăm un braţ, sau facem un semn cu mâna pe pământ, se crede că efectul produs de această mişcare se ridică în zări, până la cea mai îndepărtată nebuloasă, omul însă, nu-şi poate da seama de aceasta.

Printre condiţiunile ce reglementează mai ales funcţiunile şi desvoltarea trupurilor noastre sunt diversele fenomene ale mediului — lumină, căldură, aer etc. Alte condiţiuni de egală importanţă pentru viaţa omenească decurg din mişcarea pământului şi puterea de atracţie exercitată de volumul său.

Presiunea atmosferică asupra corpului omenesc.

Diagramă demonstrând modificările aduse gravităţii de forţa centrifugă, cauzată de rotaţia pământului.

Vom examina rezultatele schimbărilor în mişcarea pământului şi în puterea sa de atracţie, apoi ciudatele efecte pe care le poate avea asupra noastră.

Pământul pe care trăim e un glob, format dintr'o coaje groasă de cel puţin 60 de kilometrii, ce acoperă o massă metalică fierbinte, sub mare presiune.

Densitatea globului, în raport cu apa e 5,5. Ca rezultat al unor condiţiuni, ce ne sunt mai mult sau mai puţin cunoscute, pământul exercită asupra noastră o atracţie spre centrul său, atracţie care poartă numele de gravitate.

Dacă stelele din spaţiu nu sunt atrase şi ele de pământ, aceasta se datoreşte faptului că asupra lor mai lucrează şi alte forţe. Tot astfel pământul nu cade în soare, al cărui volum e mult mai mare, pentrucă alte energii anulează această tendinţă.

Reamintim că atracţia exercitată de o massă asupra alteia, se micşorează, pe măsură ce se depărtează una de alta.

Această ilustraţie arată distanţa pe care se mişcă un sgârie nouri înalt cât jumătatea turnului Eiffel, într'o secundă, la New-York, latitudine unde fiecare punct face circa 400 m. pe secundă.

Ce s'ar întâmpla dacă forţa gravitaţii ar fi mai mare. (stânga).

Descreşterea puterii de atracţie se face, după cum se ştie, invers proporţional cu distanţa.

Trebue să ţinem seamă că diferitele obiecte inclusiv fiinţele omeneşti, animale şi lucruri neînsufleţite se menţin pe suprafaţa pământului numai datorită gravităţii.

Planeta noastră e înconjurată de un amestec gazos, numit atmosferă, supusă de asemeni gravităţii şi are în consecinţă o greutate, care e aproximativ de un kilogram pe un centimetru pătrat.

Corpul unui om mijlociu suportă deci pe toată suprafaţa sa o presiune de 12.000 kg. Greutatea poate fi reprezentată, cum se vede într'una din ilustraţiile noastre, printr'un cub masiv, înalt de un metru jumătate.

Cum se face că nu suntem striviţi de această formidabilă povară? Din cauza că aceiaş presiune lucrează în trupul nostru, în jurul fiecărei celule a cărnei noastre, balansând astfel printr'o rezistenţă internă echivalentă presiunei exterioară.

Se ştie că pământul se mişcă în spaţiu. De fapt au loc mai multe mişcări; noi vom considera numai două mai principale: Una care-l face să descrie în cursul unui an un vast cerc, în spaţiu, numită mişcare de translaţie şi având o viteză mijlocie de 65.720 mile pe oră — aproape de 1000 de ori mai iute decât un tren express.

O altă mişcare îl face să se învârtească în jurul său şi are loc în 24 de ore.

Judecând puţin vom înţelege că mişcarea din urmă nu poate avea aceiaş viteză în toate părţile globului, ci creşte cu repeziciune dela poli, unde e inexistentă spre ecuator unde ajunge la maximum.

---

1) Vezi Realitatea Ilustrată" numerile 154 şi următoarele.